

EK

ΣΤΟ

ΦΙΛΟ

ΚΑΘΗΓΗΤΟ

ΕΝ

Πρὸς τοῦ

Τὸ πόνημα τοῦτο
ερώθη τῷ ἀοιδίμῳ Ο
ἔτη ἐπιθεωρήσας αὐτ
σεως, μακρὰν ἐμοῦ γ
γενομένην ἐξ ἐκείνου
κώτερον μεταβαλὼν
νεολαίαν ἡμῶν γὰ ἐκ
αισθανόμενος δὲ τὸ σ
ἀείμνηστον ἐκείνον Π
καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τ
τρικῆς αὐτοῦ ἀπαντ
καὶ αἰ οὐρανόθεν εὐχ
τας προτροπὴ τελεσ

ΣΟΦ

Παναγια

Ἐκ Θεοῦ καὶ τῷ
σαδίου τῶν ὑπὲρ τῶν
καὶ ἀντιλήπτω γινώσκοντι
ἡμετέρας
μὲν οὖν εἰς Θεὸν
δύναμιν ἐργάζομαι
ἐκ τοῦ σαδίου προ
αγιότητι, πρὸς τῶν
πᾶσιν εἰσηγουμένους
λυσιτελεῖς τοῖς ὁμο

Τῆς ἡμετέρας

Ταπειν

ΑΡΧΙΕΠΙ

Ἐλλογιμώτατα
Βάμβα, ἡμέτερε
λογιμότητι καὶ ε
συγχώρησις.

Ἐδεξάμεθα με
Σύνταγμα τῆς Ἡ
ἠθικῶς φιλοσοφῆς
τύποις τε προέθο
ἡμῖν ὡς τι πρωτε
προσῆνεγκας. Το
εἶτα καὶ παρ' ἄλλ
ται ὁμοψήφως ἐκ
παντελῆ ἔλλειψιν
καὶ τῆ καθομιλου
μετενηνεγμένων,
στον ὅσον παρεχο
βίβλος καὶ ἀναγκασ
ολαίας. Ἐνθεν το
κούσαις κατεστέψ
νον, καὶ ζήλω φιλ
κοινωφελῆ τουτον
ἄνωθεν βοηθεία κα
ενέγκης καρπούς,
ναλόγους ἐλπίσιν ε
περὶ λόγους εὐδοκ
τον ἀποκριτικῶς
χάρις καὶ τὸ ἄπειρ
αωιζ' . Ὁκτ

Ἡ ἠθικὴ ἐναγκαλία εἰς τὸν ἀπάθη αὐτοῦ καὶ νευδαίμονως τὴν πρὸς μελλούσης· ἀλλὰ στα τὸ πρακτικόν, τὰ ἐμπόδια τῆς ἀφύπναι, ὡς φαίνεται,

Πρῶτον ἐμπόδιον τῆς ἀφύπναι τῶν ὀρώπων. Γεννηθέντες ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἀφύπναι ἠθροίσθησαν, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας συντηροῦμεν τῆς ψυχῆς, ἀφύπναι στερημένοι νόμων. Ἐντεῦθεν ἐμελλον γάλα ἀπάται, ἔθροισκοπὸν τοῦ κοινωνοῦ τῶ χρόνω, καὶ ἐνδὸς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὴν ἐκρίζωθῶσι.

Τὰ ἠθικὰ ἀρρώματα, καὶ τοὶ χειροῦ ἠθροπος φύσει ζητοῦν ὑπαρξιν· εἶναι πάσαις αἰτιῶν ἀδιαλείπτως ἀίτινες γνωστοποιεῖται λοιπὸν αἰσθάνεται ἠθεραπείαν αὐτοῦ. καὶ, τὸ χειρότερον τῆς ἀφύπναι δονῆς· ὅθεν ὁ ἄνθρωπος ἀληθινὴν αἰτίαν, ἔθροισκοπὸν τοῦ κοινωνοῦ τῶ χρόνω, καὶ ἐνδὸς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὴν ἐκρίζωθῶσι.

Δεύτερον· Οἱ ἄρχαι
αἰσθανόμενοι, ἢ μὴ
ναμῖς, καὶ εὐτυχία
χρηστῶν ἠθῶν τῶν
θικῆς διδασκαλίας α
πολιτικῶς, ἀγνοοῦν
δύναταί ποτε νὰ ἦν
καὶ δόξης ὄργανον.

χιλλέως, ἐμακάριζε
ὁποῖος ὁ Πάτροκλος,
Ὀμηρος. Ἄλλ' εἰς τὴν
πάντας τοὺς ὑπηκόοι
Ὀμήρους· τὸ μόνον μ
φωσις τῶν ἠθῶν τοῦ

Ἐξετάζοντες λοιπὴν
τις, βλέπομεν, ὅτι δ
λεῖται αὕτη ἡ ἀναγ
Πρὶν δὲ εἰσέλθωμεν
φιλομαθεῖς νέους νὰ
τῶν παλαιῶν, ὅσοι εἶ

Ὁ Ζωροάστρης ἐσ
γεται, τῆς Βακτριαν
τοῦ Ἰστάσπου. Ἐγε
ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ
μὲν τοῦ Δανιήλ, κατ
βαιον, ὅτι ἐδιδάχθη
συνηθείας τοῦ Ἰσραη
ἄλλα μὲν ἀπαράλλα
σωμεν πόσον δύσκολ
λῆ τῶν ἐθνῶν, πρέπ
γουσι, κατώρθωσε το

Τὰ δόγματα τῆς
τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἀν
ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆ
μάτιζε δύο ἀρχὰς, μ
κοῦ, τὸν Ἀριμάνην.

Τὰ ἠθικὰ αὐτοῦ τ

ἦσαν ἡ καθαρότης
τῶν πράξεων.

Κομφύκιος, ὁ ἄρ
πρὸ Χριστοῦ· κατή
νος (ἄρχων) καὶ συγ
τησεν ἡλικίας 73 ἐτ
γαι, ὅτι:

Ὁ ἄνθρωπος ὀφε
νὰ λατρεύῃ αὐτόν.

Νὰ ἀγαπᾷ τὸν π

Νὰ ὑποτάσῃ τὰ

μηδὲ νὰ συλλογίζητ

Ἡ ἀρετὴ ἀνήκει ε

εὐγενῶν δὲν δίδη εἰ

πει νὰ ἐκλέγῃ αὐτοῦ

νὰ συγκροτῇ τῶν εὐ

Ὁ ἄξιος βασιλεὺς

σιν, ὡς ὁ ἀρχιτέκτο

νὰ γείνη ὑποστήριγμ

ἐλάττωμα.

Ἐὰν ὁ ἠγεμὼν θ

δὲν θέλει ἔχει συμβο

Ἡ σοφία κάθηται

σον δύσκολος, ὅσον

σκεις αὐτὴν εὐκολωτ

Ἡ σαθερὰ ἀρετὴ

λεπτὴν καὶ πολυμήχ

Ἐὰν θέλῃς νὰ φυ

μόνα, πολέμει γενν

τερον τὰ πάθη σου,

Μὴ λέγε πρὸς το

λουσι πιστεύσει· μήτ

παρὰ ὅ,τι λέγεις.

Ὁ Αἴσωπος ἐγεννή

Φρυγία. Εὐρισκόμενο

σοφίαν· ἐπωλήθη
 θον, καὶ τέλος πα
 σου. Οὗτος δὲ, σ
 θέρωσεν αὐτὸν ὕς
 τῆς Λυδίας, ἀκοι
 αὐτὸν εἰς τὰ βασί
 ριῶν καὶ τῶν πολ
 μεταξὺ διεφθαρμέ
 ἐκεῖ, δὲν ἠδύνατο
 τὸν βασιλέα· ὅθι
 ὦ Σόλων, μὴ π
 εἰς αὐτοὺς πράγμ
 ρον καὶ τιμιώτερο
 πάντοτε τὴν ἀλή

Ὁ Αἴσωπος πα
 δάσκη οὕτω πράο
 ἐλαττώματα καὶ
 γνήσιοι μῦθοι τοῦ
 τὸ εἶδος τοῦτο τ
 Τὰ ἰσορούμενα πε
 ότερα γελοῖα καὶ

Σωκράτης ὁ φι
 πατὴρ αὐτοῦ, Σω
 μήτηρ Φαιναρέτη,
 αὐτοῦ, καὶ φαίνεται
 Πausανίου τοῦ ἰστ
 σώζοντο ἔτι ἐν Ἀθ
 Σωκράτους, ἅπερ
 μὲ τὰ ἀγάλματα
 λάκις καὶ ἐπολέμ
 τὰ προτερήματα
 μοκρατίας, δὲν ἠθ
 διδάσκων καὶ προ
 τοῦ εἶναι τόσον ὀρ
 ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν
 παρξιν ἐνός μόνου
 τὴν ἀνακάλυψιν, ε
 τρος, καὶ κατεδικ

καὶ αἱ ἠθικαὶ αὐτοῦ
Ἡ βαθύνοια καὶ τὸ
ἀκολούθων ὀλίγων

Ἄν ὁ Θεὸς ἔλεγε
φύσιν τῶν ὄντων, ἔ
ότητος, τὴν σοφίαν

Ἡ σοφία, ἔλεγε

Ἐσύγκρινε τοὺς
όμενοι γίνονται ὑβ
τῶν σάγμα καὶ τὸν

Πλάτων, ὁ Ἀθη

κλήης, ἐπεκράτησε δ

σκαλος τῆς παλαί

426 πρὸ Χριστοῦ

Ἀρίστων, ἡ δὲ μή

μαθητῆς ἐπιστήθιος

λέγουσι τινές, ὅτι

ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔ

σπην ὁμοιότητα μὲ τ

ἐν Συρία Ἀπαμείας

ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἡ

περ ἐλέγετο Ἀκαδημ

στερον Ἀκαδημαῖκο

Μετὰ τὸν θάνατο

χεν ἀκούσει παρ' αὐ

τινων Αἰσωπείων μύ

το ἐν τῇ φυλακῇ.

κτλ. τὸ ἀξιολογώτε

κοὶ διάλογοι, ὧν τὸ

κῶς θαυμαστή. Διὰ

φυίαν ἐπωνομάσθη θ

μωρὸν τῆς κακίας κ

τα περὶ τῆς εἰς τὸν

Ὅτε ἔβλεπεν εἰς ὅ

λὰ σύννους γενόμενος

τοιοῦτον.

Ὁ Ἀριστοτέλης
 Μακεδονίας λεγο-
 χος. Τὴν ἀρχὴν
 τὴν φιλοσοφίαν
 τον τοῦ διδασκά-
 γεμῶν Ἑρμείας ἢ
 ἀδελφὴν τοῦ ἡγε-
 ἀνεψιῶν Πυθιάδα.
 εἰς τὸν Ἀρταξέρξ
 σιλέως τῆς Μικε-
 ὀκτῶ ἔτη, ἐπέσ-
 σχολήν. Οἱ ἄρχ-
 καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε-
 ταὶ αὐτοῦ ἐπωνο-
 Ἔενοκράτης ἐν τῇ
 ρεκίνησε τὸν Ἀρ-
 καὶ ἔπειψε πρὸς
 θροισιν ζώων, κα-
 ρυμέδων δὲ ὁ ἱερ-
 καὶ διὰ νὰ μὴ πα-
 πόλιν τῆς Εὐρίπ-
 αὐτοῦ λέγουσιν ὁ
 λικοῦ πόνου, κα-
 πκλιρροίας τοῦ Ε-
 τάπασιν ἀπίθανο
 εἶναι ἡ Λογικὴ, τ-
 τικὴ καὶ ἡ Ῥητορ-
 σι σοφωτάτων π-

Ὁ Θεόφραστος
 τον μαθητῆς τοῦ
 τοῦ Ἀριστοτέλου
 γράμματα αὐτοῦ
 πλὴν κατὰ δυσ-
 ἠθικοὶ Χαρακτῆρ

(1) Κατὰ μὲν

ἠθικοὺς χαρακτῆρας
μάζουσιν κρίσιν αὐτῶν
θούλωτον παρατήρησιν
καὶ τὰ γελοῖα ἐλαττω-
νόμενος εἰς τὴν σπουδῆ-
σκων, παρεπονεῖτο
ἀρκετοὺς χρόνους, δι-
πύσον συνησθάνετο τὴν
νεΐθιζε πολλάκις νὰ
ἢ πλέον ἀξιοκατάκρι-
γεῖται περὶ τοῦ Ἀρχι-
σχήματα, καὶ ἔλυε μὲν
νῶν αὐτοῦ ἀντέστη τὴν
ἐνῶ ἢ πατρίς αὐτοῦ
ἐκείνην κατεγίνετο ἐπὶ
ἐπελθὼν στρατιώτης
πρὸς τὸν στρατηγὸν
βάρβαρος θυμωθεὶς ἐ-

Κικέρων, Μάρκος
ἐν Ἀρπίνῳ, πόλει τῆς
ἔδειξε θαυμαστὴν ἐπι-
ποστείλας αὐτὸν εἰς
καὶ φιλοσοφίαν, εἰς
σοφὸς καὶ ῥήτωρ. Ἀπὸ
τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς
διὰ προσταγῆς τοῦ Μ. Τ. Τ.
γομένου, ὃν εἶχε σώ-
σωζόμενα συγγράμματα
ἐπιστολαί, πολιτικὰ
μάθειαν καὶ βαθεῖαν
κὸν αὐτοῦ βίον, ἐστά-
τος· τὸ μόνον ἐλάττω-
νεΐαν.

Ὅτε τις τῶν ῥητόρων
περὶ τινος μεγάλης δι-
ρεκάλεσεν αὐτὸν ...

(4) Πλουτ. Παράλλ.

καὶ φιλαλήθειαν,
σκληροκάρδιος ε
θης εἰς τὸν φίλον

Κανίνιός τις γ
κέρων ὑπάγων μ
σθέντα νέον ὑπα
τελειώση καὶ του
εἰρωνεῖται τοῦ Κι
νημάτων, δύνατα

Ἰπάρχει ἄνθρω
τηρῶν τὰ ἐν αὐτο
τὸν ὑπέρτατος Ν
βάλλη καὶ ἂν ὑπ

Τὸ γινῶθι σαν
πος, ἀλλὰ καὶ δι
τωνόντι ἐξετάζων
καὶ βλέπων ἑαυτὸ
Θεότητος αὐτοῦ,
Θεοῦ.

Προκρίνω τὴν
ἔξω οἱ ἄνθρωποι

Ἡ μεγαλητέρα
Ταράττουςι καὶ
οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ
ἀμοιβαί τῆς κακί

Νὰ στοχασθῶ
κατεξουσιάζει; ἔ
τοῦτο εἰς αὐτήν,
κράζει αὐτόν; π
φοβερίζει αὐτόν;
ὁ πλέον εὐγενῆς,
χαμερπὲς ἀνδράπ

Αἱ ἀταξίαι τῶ
τὸν ὀρθὸν λόγον

Μὲ δύο λέξεις
ναὶ λόγος ὀρθός.

Πᾶσαι μὲν αἱ ὁ
σης ἡλικίας, οὔτε
ἔχει χώραν μορφ

χαρισεῖ τὴν γεροντο
τυχίαν, συντροφεύ
ἐν τῇ πόλει, ἐνασχ
δοιπορίαις.

Ἄς φροντίζωμεν
μνασιν τοῦ σώματ
πρὸς ἐπανόρθωσιν
ρου, ὅς τις ἀντὶ νό
κνύωμεν ὅμως καὶ
τέραν προμήθειαν
ἐξ οὗ ποτὲ δὲν πρ
βαίνων, δύναται νά

Ἀγαπῶ νὰ ὁμοιο
τες τοὺς νέους. Ἄν
κατὰ τὸ σῶμα, οὐ

Ἡ ἐνθύμησις τῆ
γιον τὴν ὥραν τοῦ
γαθοποιὸς ἀνθρώπου
ἄρκετά.

Οὐδεὶς δύναται
δης, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶ
ἀθάνατος· διότι ὁ
συνθέτων.

Ἔσο βέβαιος, ὅτ
λαξιν, ὑπεράσπισιν
ρανῶ τόπος ὠρισμ
δαιμονίαν.

Οἱ μεγάλοι ἄς
πάντα θέλουσιν εἰς
λων ὑπερχειλίσωσι

Ὅταν οἱ μεγάλοι
εἰς τὸ κοινόν· οὐ μ
ἄλλους μεταδίδου
ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλ
εἶναι χειρότερον πα

Πρὸς κατόρθωσι
νησις μὲ τὴν δύναμ

Διὰ νὰ κρίνη τις
τατος.

Δὲν ἐξεύρω διὰ

ἀπατῶνται, καὶ
αὐτοὺς ιδέαν, πα

Ὅσον εἶναί τις
πτευθῆ ἀτίμους τ

Ποτὲ δὲν ἐστ

τὰ παλάτια, οὔτ

σίαν, οὔτε τὰς ἡ

βλέπω, ὅτι ἡ αὐτ

παθῶν ἢ δίψα δὲ

ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας

βολῆς. Ἄλλο λοι

νον μὲ τὴν δικαιο

Ἄς μὲ περιγελ

εἰς τὸν ὀρθὸν λόγ

Ἄς μεταχειρίζ

μαθητῶν τοῦ Σω

τόνος· ἄς μὴ κρατ

φέρωμεν νὰ ἔχη ε

Ἀπατᾶται πο

πάντοτε τὴν ὑπόλ

πεῖον ἀρετῆς. Τὸ

ζει τὰ ἄνθη, ἀπερ

ληθῆς ὁμῶς ὑπόλ

Ἡ ἀπάτη εἶναι

ραφρονοῦντος ἀνθ

δὲν εἶναι ἐν τῷ

ἀνόητον εὐτυχῆ.

Ποῖα ἐγκώμια

πος, διὰ νὰ ᾔηται

τάσσηται εἰς τὸν

Ὁ Σένεκας ἐγεν

τος μετὰ Χριστὸν

χὰς ἐνδοξος ῥήτω

ἐδόθη εἰς τὴν φιλ

ρωνος, τοῦ υἱοθετ

πᾶσαν ἐπιμῆλειαν

όντι ἐνόσω ὁ Νέρω

το ὑπὸ πάντων· ἡ

τα τῆς ἀρετῆς κατ' ἐ-
πείθειαν εἰς τὸν ὀρθὸν
εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ,
τι τὸ μίαρὸν τοῦτο ὑ-
χὴν καὶ τὴν καρδίαν
τὰς θηριώδεις καὶ ἀπὸ
τὸ μίασμα τῆς κολα-
μενον, ὥστε φέρει εἰς
καὶ τοὺς κολακεύοντ
αὐτὸν νὰ ὑπογράψῃ θ
κακούργου, εἶπεν: εἰ
ἐπεθύμουν ἅπαν τὸ
λὴν, διὰ γὰρ λάβω τ
Ὁ Νέρων λοιπὸν μὴ
λεγχον τῶν ἑαυτοῦ κ
νίκην ὀνομαζόμενον ν
χεν, ἢ ἐκ φιλανθρωπ
Ὁ Νέρων κατηγόρησε
τοῦ Πίσωνος γενομέν
ταύτῃ κατεδίκασεν α
τοῦ θανάτου. Ὁ Σένε
τως ἐτελεύτησεν ἡλικ

Ὁ φιλόσοφος οὗτος
αἵτινες ὅμως δὲν σώ
λοσοφίας τὰ κυριώτ
νοίας· περὶ ἀταραξία
εικείας· περὶ βραχυζ
Ἄν ἐξαιρέσωμεν ὀλίγ
τοῦ συγγράμματα εἰ
λούθων σοχασμῶν κα

Ἀγαπῶμεν τοὺς γ
καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσ
πὸν τεκνοποιίας· ἀλλ
δεῖς δύναται νὰ εἶπη
πάντας προητοίμασε
χῆς τοῦ κόσμου ἐπρ
ὥστε δὲν δυνάμεθα ν
κείμενον τῶν φροντίδ

Ἀπαρίθμησον, ἄνθ
Θεός. Οὗτος ὁ φιλοσ
ζῶα δυνατώτερά σου

αὐτὸν χρεωστεῖς
 σικὰ προϊόντα χ
 θῶν παντὸς εἶδο
 ρήσης τὰ προτερ
 τιμότερα. Θεώρ
 λεις ὁμολογήσει
 τος αὐτοῦ. Ναὶ
 λήν· ἔδωκεν εἰς
 ἀμέσως δεύτερον

Ἄς εἴμεθα εὐγ
 μεν προφάσεις εἰ
 δὲν νὰ κἀμῆ ἡμᾶ
 πρὸς τὸν ὑπέρτα

Ὅλος ὁ κόσμος
 ἄξιος τῆς θείας
 ὅτι δημιουργημ
 δύναται ποτὲ νὰ

Ἄς ἀκούσωμεν
 σιν τοῦ οὐρανοῦ·
 λιτότητος, διὰ τ
 του. Ὁ Θεὸς δὲ
 οὐρανόυ κατοικί
 αὐτοῦ χεῖρα πρὸ
 ἄνθρωπος δύνατ
 μᾶς; καὶ τὸ με
 χῆ τοῦ δικαίου
 ἢ ἐνάρετος καρδί
 πούς πράξεων ἀ

Νὰ τιμῶμεν τ
 ὅτι ὑπάρχει, νὰ
 τητα αὐτοῦ, καὶ
 μᾶς τὸν Θεόν; ἔ
 εις αὐτόν.

Ἄς ζητῶμεν τ
 σώματος ὑγείαν.
 φωνῆς ταπεινῆς
 νὰ ἀκούσῃ αὐτο
 στεύωνται εἰς τ
 φανερώσωσιν εἰς
 ἀξιόλογον τοῦτο

γαι παρῶν ὁ Θεὸς
γὰ ἦναι παρόντες ὁ
Δὲν εἶναι ἀφεύκτο
εἰς δόξαν Θεοῦ· τὸ
τοίκησιν αὐτοῦ τὴν
καὶ τὸ ἀργύριον, αὐ
καθ' ἑαυτὰς γὰ ἀρέσ
δία ἐνάρετος, ἰδοὺ π
ότητα αὐτοῦ.

Πόση διαφορὰ με
τὰ τέκνα ! Ὁ πατήρ
δάσωσι· ποτὲ δὲν σ
τοὺς ἰδρωτάς, οὔτε
εἰ αὐτά· καὶ τὴν πλ
υγείαν αὐτῶν· ἐμπο
αὐτά, ἢ γὰ κάμη γὰ
ον ἄνδρα τὴν γυναικ
μωσ μαλθακότητα.
καὶ εἰς τὰς δυστυχία
τοτε εὐτυχῶν πίπτει
τυχίας· ὅς τις ὅμως
φοβεῖται πλέον τὰς
καὶ ἂν πέσῃ, εὐρίσκε

Ἀπορεῖς, ὅτι ὁ Θε
γὰ ὑψώσῃ αὐτοὺς εἰς
λαίωσι μὲ τὴν τύχη
οτε γὰ γίνηται θεατ
Θεόν, καὶ τὸ πλεόν
τος ἀνὴρ παλαίων μὲ

Εἶσαι ἀνδρείος· τ
δὲν ἠκολούθησε περὶ
ἀγῶνας· νικητῆς ὄμο
νιστήν· τὸ αὐτὸ εἶνα
τυχε γὰ δείξῃ τὴν ἀ
τραύματα, καὶ στοχ
ἐκ τῶν πολεμικῶν τ
ναίαν χαράν. Ὄταν
σθησαν ἀνδρείως, ο
μᾶλλον, παρὰ οἱ ἀπ
ποφέρει ἀνδρείως τῆ
ἢ ὅτι θέλεις δείξει γ

ὑβρεις, καὶ εἰς τὴν
πανταχοῦ σὲ ἀκοῦσαι
ὅταν ᾖναι χρεία
θαυμάσει, ἂν ἐν τῇ
λύπῃ σου.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ
των τῶν ἀνθρώπων
λητέρων. Δὲν πρό
ἐκ τῆς πλέον ἀδό
θινην ὑπόληψιν τῶν
ἡμῶν· ὁ δὲ πλοῦτος

Πείθομαι εὐχα
οἴτινες διδάσκουσιν
πίδα ταύτην· καὶ
μὲ κάμνει νὰ μὴ

Ἀπὸ τοῦ νῦν
Θεότητος. Δὲν θέ
ἔχει χρεία ἀργυρίου
καὶ τούτων δὲν ἔ
πρότης, οὔτε ἡ δ
τὸ φορεῖόν σου ἐν
εἶναι παντοδύναμος
ναβιδάσει ἐκεῖ;
ρετος.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι
λων ἂν στερῆται
τῆς ἀρετῆς, πάντοτε
τὸν ἀπὸ τῆς κατὰ

Ὁ ἐνάρετος ἂν
το ἀξίωμα, ὅτι
ᾧ γεννώμεθα, εἶναι
ματα ἀπὸ τῆς ὑπὲρ

Ἡ νεότης πρέπει
καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν
καὶ νὰ λάβῃ ἕξιν

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς
νατόν· ἢ τοῦλάχιστον
των εἰς ἑαυτόν. Ἡ
δούλευσιν ταύτην
ἄλλους τινὰς εὐτυ
κίαν, δὲν θλάπτει

μὲ τὸ παράδειγμα
νὸν, καὶ ὅς τις σπου
ματικῶς, ἐπιμελοῦρ

Οἱ σοφοὶ ἐστάθη
φωτίζουσιν ἅπαν τ
νες στρατευμάτων,
ται διδάσκαλοι πά

Ἄρκει νὰ ἴδωμε
μαινόμενος· οἱ ὀφθα
πτει τὸ πρόσωπον

τας, φρίσσει, πνευσ
μὲ τοὺς πόδας· τί
σου καὶ ἀηδὲς εἰς τ

ἀποφύγωμεν τὸ πά
μεις τῆς ἀνθρωπίνης
οὐδὲν πάθος τόσον

ποτάξῃ αὐτό. Τὸ

ἀνθρώπους, οἵτινες

Ἡμεῖς λοιπὸν δὲν π

νῆς, ἧς ἡ ἀνταμοιβ

συχία λέγω, τῆς κα

δὲν εἶναι τὰ πάθη

δύσκολος, ὅσον τινὲ

Ἡ σπουδὴ εἶναι τ

ποφύγῃ τὴν ἀηδίαν

ἀνεπαισθήτως. Ἡ σ

ρυνώμεθα, οὔτε εἰς τ

ἀξιούμεθα καὶ τῆς

ἀναγινώσκοντες τὰ

Ὁ νεώτερος Πλίνιος

νίου, μαθητῆς δὲ το

κτώας Ἰταλίας, εἰς

νὰ τρέφονται νέοι φ

Χριστοῦ ἑκατονταετ

ρας ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτ

γραμμα· ἀριθμεῖται

γραφέων διὰ τὰς θα

ματα τοῦ Πλινίου π

μης. Ἐπαρχος ὠ-
 ρίψη ἑαυτὸν εἰς
 λούς ἐναρέτους
 ραννικοῦ ἐκείνου
 ἐστάθη κατὰ σει-
 ας, καὶ, τὸ πλέο-
 Ἐκ τῶν συγγρα-
 καὶ ὁ πανηγυρικ-
 μολογοῦνται παρ-
 τὴν καρδίαν το-
 παντοῦ φαίνεται
 εἰς φίλους καὶ γ-
 προστασίας αὐτο-
 ὑπεράσπισις αὐτ-
 ὡς ἐπιβούλους κ-
 τῆς δικαιοσύνης

Ἀγωνίζου, ἔλε-
 ναται νὰ ἀφαιρέ-
 ἀλλάσσουσι μὲ τ-
 πνεύματός σου θ-

Ἡ γενναία ψυ-
 δήσεως, παρὰ εἰ-
 μῶν δὲν πρόπει
 τῶν πράξεων.

Ἡ μεγαλητέρα
 τῆς κοινῆς ὠφελ-
 σιλεύωσι μεταξὺ

Ὅστις ἀρνεῖται
 τῆς πρώτης. Τοι-
 ταί σου εὐεργεσί-
 ρας. Εὐεργέτησο
 ον τὰς ἑκατὸν εὐ-

Εἶναι κάλλιστ-
 νοι περιεπάτησαν

Ὡ εὐγενῆς ἔκε-
 ἀλλήλων, καὶ ἐξ-

Ἡ αἰσχύνη, μᾶ-
 να φεύγωμεν πᾶν

Εἰς πᾶν εἶδος
 να γινώσκωμεν πο-

Ἄν ᾔηται ὑπέρτα

λει, ἄκρα γενναίό
ναται.

Ὁ Ἐπίκτητος, Σ
Φρυγίας κατὰ τὴν
δοῦλος τοῦ Ἐπαφρο
νατον τοῦ Ἐπαφρο
χώρησεν εἰς τὴν Ν
εἰς τὴν Ρώμην, καὶ
ανῶ καὶ τῷ Μάρκῳ
ὅτι ὁ πῆλινος λύχν
τῶν παλαιῶν φιλο
γελικὴν ἠθικὴν· εἶχ
ιδέας παρὰ τοὺς ἄλ
δὲν ἠκολούθησεν ὄρ
γον ἐκείνην αὐστηρ
ρει τὴν αὐτοχειρίαν
σαρα βιβλία τὰς ὄρ
κράτωρ Ἀντωνῖνος
Ἐπικτήτου, καὶ αὐ
λησε.

Ὁ Πλούταρχος,
Χαιρωνεΐα, πόλει τ
ἀρχὴν τῆς δευτέρου
εἶχε μεγίστην ὑπόλ
ωμα· κατέστησεν ἕ
μεγάλας ὑπουργίας
θήτευσε παρὰ τῷ φ
καὶ τὴν Αἴγυπτον,
ἐπιστρέψας εἰς τὴν
ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τ
δὲ, ὡς λέγουσιν, ἐπ
στόν. Συνέγραψε πο
μαίων, ἠθικά, καὶ ὁ
γάλην καὶ πολυμάθη
δόξους ἄνδρας τῆς
λιτικῆς συνέσεως κα

πράξεις, μεταχει
 παράλληλοι οὔτοι
 ψεων σοφωτάτων
 συγγραμμάτων τ
 νὰ φυλάξῃ, εἰμὴ
 παραλλήλους βίου

Ἄνῆρ τωόντι π
 ἀληθείας, καὶ ἀπ
 κάλους ψυχὰς διὰ
 πράξεων· διεγείρε
 κους διὰ τῆς φρικ
 των αὐτῆς.

Ὁ Μάρκος Αὐρ
 λόσοφος, ἐγεννήθη
 πονομαζόμενον Εὐ
 ηλικίας 58 ἐτῶν,
 πατὴρ φιλόστοργ
 Σωκράτης ἐπὶ τοῦ
 τὰς ἀγκάλας, νὰ ε
 μητέρα, τὴν δὲ
 ἠθικώτατοι αὐτοῦ
 μὲ ὕφος ἀφελὲς κα
 γενέστατος τὴν ψ
 δὲν ἠδυνήθησαν οἱ
 διωγμὸν τῶν Χρισ

Εἰς τὰς ὑποθέσε
 τοὺς πλέον σοφοὺς
 λαι, ἠκολούθει μᾶ
 τερον, ἔλεγεν, εἶν
 μένων, παρὰ ἐνδο

Βλέπων τοὺς
 καὶ βωμοὺς, ἐμπό
 ἄνθρωπον μὲ τὸν
 εἶναι γὰρ, ἱερεῖς

ΠΑΛΑ

Οἱ διδάσκαλοι τ
 τὴν θεῖαν ἠθικὴν τ

τῶν ἄλλον σκοπὸν
Πίστεως, καὶ τὴν δ
ρετήν. Τοιοῦτοι μ
ρες τῆς Ἐκκλησίας

Οὔτοι εἶναι οἱ ἐ
τὴν ἠθικὴν διδασκ
γενεστέρων ἔνδοξοι
Νικόλαοι, οἱ Πασχ
ράδην πολλὰ καὶ
εἰς ἄλλους πολλοὺς
ιστορικοὺς, φιλολό
ἄλλου εἴδους συγγ
ἀνθρωπίνην σοφίαν
νὰ μὴ δεχώμεθα
Ἐκ τῆς ἀληθείας δ
ἢ αὐτοαλήθεια· πρ
αὐτοὶ ὄντες ἠπατη
πρὸς τούτοις ιδέαι
δυνεύομεν νὰ ἐγκο
πᾶσαν μὲν ιδέαν,
λιστα δὲ τὰς ἠθικά
καὶ ἐκ τῶν πράξεα
Πρὸς δύο λοιπὸν κ
αν, πρὸς τὸν ὀρθὸν
ρὸν πόνημα γενικῶ
ιδιαιτέρως δὲ εἰς τ

Μετὰ τὴν σύντο
σται, νὰ εἰσέλθωμε
Πατρίς, τὸ Γένος,
ται νὰ δειχθῆτε πρ

Η ἠθικὴ εἶναι σκοπὸν ἔχουσα τὴν λόγου, καὶ καλὴ ἀμης ταύτης εἶναι ἡ

ἦθη λέγονται ἀστοήθης καὶ κακοήθης ὁποῖον σημαίνει συτὰ ἦθη (1)· διὰ τὸ φεύηται μὲ τὴν σὶ ἐκ τῆς πράξεως το

Ἡ ἠθικὴ διαιρεῖται τάξει γενικῶς τὰ καὶ τὴν ἀρετὴν· πρὸς πράξεων· ἐρευνᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ βάσιν τὸ γὴν παντὸς ἠθικοῦ ἀληθῆς εὐδαιμονία ποῖα καθήκοντα ἔχτὸν πλησίον, ἡγουντὸν μέρη διαιρεῖται μὲν ὁμιλήσει γενικῶς δευτέρῳ, εἰδικῶς πρὸς ἀρετῶν καὶ κακιῶν

Τὸ μέρος τῆς ἠθικῆς ἐπὶ πρὸς ἑαυτὸν καθήκοντα νόμιμον φυσικόν· πρὸς κοινωνίαν, καὶ ἐπὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους

(1) Τὸ γὰρ ἦθος σημαίνει διὰ τὸ ἐθίζεσθαι (Ἄρ

(2) Διττῆς δὲ τῆς ἠθικῆς διανοητικῆς τὸ πλεῖστον ἐμπειρίας δεῖται καὶ γὰρ ἔσχατος, μικρὸν παρεκτετατῶς ἢ οὕτως εὐθύς ἐκαστοτέλ. ἠθικ. Νικομαχ.

Μ

Π

“Ο

Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πρ
τῶν ὄντων· ἐξ αὐτοῦ
θετο νόμους εἰς τὴν
κριτῆς ἀδέκαστος τῶ
χὴ καὶ βάσις τῆς ἡθ
θρώπου, εἶναι ὁ Θεὸς
ληθείας καὶ ἀγιότητος

Πολλοὶ ἔλαβον ὡς
τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά
ναὶ καθ' ἑαυτὴν ἀτελ
περιωρισμένος· ὑπόκε
στε ἡ ἀνθρωπίνη φύσ
δηγὸς καὶ κανὼν ἀσφ
ὸς λοιπὸν πρέπει νὰ
τος, τοῦ καλοῦ καὶ κ
λόν, ὅπερ ἔπραξας,
Ἀφρικανὸς, δὲν ἐπεχε
πλησίον τοῦ βωμοῦ τ
πνευσιν ὑπὲρ τῶν συμ
μηγορῶν κατὰ τοῦ Σ
νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα
συνωμοσίας τοῦ Κατ
δαίως ἀνεφλέξατε τ
πατρίδα μου. Ὑμεῖς
αν, καὶ νὰ μὴ συλλο
τῷ μέσῳ τῆς πλάνης
σατε τὴν ψυχὴν μου

θή, ὅτι ἐν ἐκείνῳ
 ρώτερον, γὰρ κάρμ

Ποίαν ἄλλην
 ἐπιβεβαιώσεως,
 καὶ ἄνευ τῆς θεο
 λογικοῦ ὁδηγοῦ
 καὶ βάσις τῆς ἀρ

Ὁμολογοῦντες
 νοοῦμεν τὸν ἄνθρω
 ἀκίνητον εἰς τὴν
 στα, ἂν παρατηρ
 φύσει ἠθικὸν, καὶ
 μεν ὁμολογήσει,
 κότητος (1).

Ὅτι δευτέρου

ἐμφυτον εἰς

Ὁ ἄνθρωπος φ
 καὶ ἐπαινεῖ τοὺς
 κὸν, καὶ μέμφετ
 τὸ φυσικὸν τοῦτο
 τό. Ὁ ἄνθρωπος
 καὶ συνείδησιν, δ
 καὶ ἐπιδοκιμάζει
 κινούμενος ἕκαμ
 ὅτι ὁ ἄνθρωπος ε
 ἠθικότητος. Αὐτ
 ὑπόκειται εἰς δια
 ἀναφέρομεν ἐντα

Πη

Ἡ καλὴ ἢ κακ
 κῶς ἐκ τῶν ἀληθ
 ἐκ τῆς διδασκαλί
 ἄ. Ἐκ τῶν ἀλ

(1) Αὐτὸς ἐξ ἀρ
 αὐτοῦ. (Σοφ. Σειρά

φωνία τῶν ἰδεῶν ἡμῶν
εἶδος αὐτῶν λέγεται
ἀλήθεια συνίσταται ἐκ
ποτελεσμάτων αὐτῶν
ξέων, ὅταν κρίνωμεν
λιτική, ἐκ τῆς γνώσεως
νησις μεταχειρίζεται
πολιτῶν. Καὶ τὰ τρία
καλὴν διαγωγὴν τοῦ
ἀποτελεσμάτων, τοῦ
νάμιν εἰς τὴν φαντασίαν
τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ
ἢ ἐπιζημίους εἰς ἑαυτὸν
τούτων, καὶ ἔτι μᾶλλον
κίς ἀφορμὴ κακίστων

Ἡ ἄγνοια τῆς ἠθικῆς
ρας καὶ βλαπτικωτέρου
ἀποτελέσματος τῆς προκ
τυχίας, ἂν τὸ ἀγνοοῦν
ἀκολουθεῖ τὸ ἐναντίον
ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν
ὅταν δέν παρατηρῆ τὸ
αὐτὰς τὸ ἀποτέλεσμα
δεύτερον, ἢ αὐτὴν πρῶτον
νά προξενήσῃ βλάβην
σοφίας καὶ δικαιοσύνης
συγγέωσι τὸ τίμιον μὲν
λόγω, τὴν ἀρετὴν μὲν

β'. Ἐκ τῆς πείρας
ἀνθρώπου· διότι ἐξ αὐτῆς
πραγματικῶς τί πρέσβυτον
τάς λογικὰς αὐτοῦ δι
χρόνον πολὺν, καὶ τοῦτο
περὶ αὐτῆς ὅ,τι ἔλεγεν
μὲν πείρα μακρὰ, ὁ δὲ
ναται ἐκ μόνῃς τῆς πείρας
τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν
συγκροτηθῶσι καὶ νῦν
μάλιστα ἡ πολιτική.
ται πάντοτε τακτικὰ,
τῶν ψυχικῶν δυνάμεων

πτώσεις μᾶλλον
 λείας νὰ προξενῶν
 προλήψεις καὶ φ
 πιστεύεται τὸν
 δίδει εἰς αὐτὸν κ
 σμένον λογικόν.

γ'. Ἐκ τῆς ἀ
 διαγωγῆν τοῦ ἀ
 πόλεων καὶ ὑπὸ
 μεν κατ' ἀρχὰς ὁ
 σεις ἀληθεῖς ἢ
 πνεῦμα καὶ τὴν
 ἡμᾶς τὰς ιδέας
 ἀγαπῶμεν ὅ,τι ὁ
 νι τρόπῳ αἱ προ
 ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλ
 ἤξευρον καὶ ἐφρό
 καὶ νὰ βάλλωσι
 ματα, ἠθέλομεν
 ζεις καλᾶς, ὥστε
 θα σπουδαῖοι τὰ
 ἔχοντα μόνιμον κ
 τυχία τοῦ ἀνθρώ
 δους καὶ τῆς ἀπο
 μα τῆς παιδικῆς
 καλῶς. Κάτων ὁ
 σοφὸν, εὐθύς ὄμ
 νῶν ὑποθέσεων, μ
 τοῦ. Ἄλλ' ἀρκεῖ
 ταῦτα θέλομεν ὁ

δ'. Ἐκ τῆς δε
 λογικῶς τὸ πνεῦ
 καὶ ἀληθεῖς, νὰ ε
 τῆς τιμίας διαγο
 προχωρῆ μόνος ε
 θικὴν αὐτοῦ ζωή
 σιν εἰς τὸν μαθη
 μόνον νὰ μὴ ἐμ.τ
 τῶν μαθητῶν αὐ
 νὰ ἐνθαρρύνηται,
 Ἐν τοιοῦτοις σχο

ται οἱ μεγάλοι ἄνδρες
σπανίως συντρέχου-
τοιούτους μαθητάς.
κράτωρ Μάρκος Αὐ-
καὶ ὅτι εὐτύχησε το-
συνεβούλευεν ὁ Πλά-
πρεπε νὰ ἐκλέξῃ δι-
δῆ πάντοτε εἶχον
πατέρα σου, ὥστε
αἰσθημάτων ἦτο τ-
καὶ σὲ ὡς ἄλλος πα-
καὶ τοὺς προγόνου-
γων, εἰὰν τὸ πνεῦμα
τῆς ἐκλογῆς τοῦ δι-
ἀγκάλας σου, καὶ
ἀλλ' ἤδη εἶναι κα-
ρικῆς, γνωστὸν οὐ-
διὰ τὴν τιμιότητα
θῶν. Πρέπει λοιπ-
τος εἶναι ἄνθρωπος
λίγον τι αὐστηρότε-
ρος. Ὁ υἱός σου οὐ-
πει νὰ μαθήσῃ· α-
ἀγνοῇ. Ὁ διδάσκα-
τὸν νὰ βλέπῃ συχνά
νὰ διαφυλάξῃ ὡς π-
τοῦτον μὲ τὴν βοήθη-
φώσει αὐτὸν πρώτο-
κῆν, ἧς ἢ σπουδῆ α-

έ. Ἐκ τῶν παρα-
εἶναι ὁ ἄνθρωπος, θ-
σι μεγίστην δύναμι-
κατὰ μίμησιν νὰ ἐπ-
νὰ καταφρονῆ ὅ,τι
τοῦ ἡλικίαν μιμείτα

(1) Διὰ τί ὑγιαίνουν
λῶν, εἰς τὰς ἕξεις ἐπιδί-
μὲν ἀμίμητα, τὰ δὲ μ-
τι. Ἐθίζεται οὖν χαίρ-
στοτέλ. Προβλημ. τμ.

τέρους τὴν ἡλικίαν
 ἡδονῆς, τὴν ὁποίαν
 μιμῆται τὰς πράξεις
 μεταδοτικὰ τὰ πλοῦ-
 χόντων, τῶν πλου-
 ληψεν, ἢ δύναμιν.
 κακιῶν, οὐ μόνον
 δειγμάτων τῆς ζω-
 σι διὰ τῶν παραδει-
 ὄλιγοι εἶναι οἱ ἰκα-
 καὶ οὕτω νὰ ἐπαινε-
 καταφρονῶσι δὲ κα-

Ἐκ τῶν εἰρημέν-
 πηγῆ ἠθικότητος
 καὶ τὸ κακὸν, καὶ
 πλὴν μέχρι τινός,
 καὶ ἀνατροφὴν, κα-
 τοιαύτη μὲν φωσι-
 κὴ νὰ διαμείνη εἰ-
 ναγκαία εἶναι εἰς
 μία ἀρχὴ ἠθικότη-
 φθορος, ἡγουν αὐτ-
 κριτῆς πάντων τῶν
 εἶναι ἡ χριστιανικὴ

Φυσικὴ

Ἐκ τῶν προειρη-
 λέξεις κεναὶ, ἀλλὰ
 τα τὰ φυσικὰ καὶ
 ἐνστιγματικῶς, τὰ
 λήλας. Ὡς τὸ πῦρ
 οὕτω καὶ ἡ ἀγάπη
 πᾶν εἶδος ἀρετῆς
 διάφορα ὀνόματα

(1) Μὴ τὴν κακίαν
 στερον ἔχειν, ἀλλ' οἷ-
 τας ἡγεῖσθε καὶ τὰς δ-

Ὁ Θεὸς ἐπροίκισε
δύναμιν, διὰ τὴν αἰσθη-
σιν, τὸ δίκαιον καὶ

Δύο εἶναι γενικῶς
πρακτικῆ· καὶ διὰ μέ-
της πρακτικῆς, ἐκτε-
θέλησις ἡμῶν ἀκολο-
τάσσηται εἰς αὐτὸ,
την θέλησιν, πράττο-
μῶν δὲν συμφωνῆ μ-
τινὸς πάθους, εἶναι
ἠθικὴν, ὀρθὸς λόγος
ὑποτάττωμεν τὰς
τοῦ Λογικοῦ (1).

Ὀρθὸν ὁμῶς λόγος
πραγμάτων, καὶ ὀρθὸς
εἶναι δεκτοὶ τῆς ἀλη-
θειας ψευδεῖς ιδέας καὶ
κακῆς ἀνατροφῆς καὶ
ἢ τῶν πλειοτέρων.
θῶν ἢ ἀμελούντων τ-
αὐτῶν, παραδιδόμεν-
δικῆς ἡλικίας εἰς τὸ
λόγους πράξεις καὶ ἢ
Δὲν εἶναι λοιπὸν πα-
λόγος φαίνεται τοσο-
ἀληθείας, καὶ ἐθίζε-
συλλογίζεται περὶ τ-
ὀρθὸν λόγον.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι
λογικὸν αὐτοῦ, καὶ
Δὲν φαίνεται ἐπιζή-
νεύθισαν ἐξ ἀρχῆς τὴν

(1) * Ἔστιν οὖν κατὰ
χῆς μὴ κωλύη τὸ λογικὸν
κατὰ λόγον ὀρθόν. (1)

(2) Ἀλήθεια δὲ π-
(Πλάτ.)

ρεῖται ἢ περίστο
σκοπὸν ἀγαθοποι

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος
βλάβης τῶν ἄλλων

Μία ἀπάτη συνεπ

κροτεῖται σειρά

τέρα ὅμως, ἢ τρία

Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος

πάνθρωπον ταύτη

ρηγορήτως, εἰσέρ

συλλυπηθῆ, καὶ

λευτικὴν, φωνάζε

ξανδρος, εἰς ὃν

ὥσπερ ἀνδράποδο

τὸν προσήκει γό

καὶ κρατεῖν γεν

κρατημένον! Ἐπ

σε τὴν λύπην· ἔγ

πότερος, καὶ εἰς

Ἡ ἀρετὴ εἶναι

ἡμῶν, καὶ εἰς αὐ

Τὰ πάθη ἐν γένε

ἀρετὴ δὲν ζητεῖ

ἀνθρωπίνην φύσιν

ρωσιν αὐτῶν (1).

γυ, ὅτι εἶναι με

ναὶ κακία. Θεω

ἀκρότης (2)· διότι

καὶ ὑψηλότερον τ

(1) Ἐπειδὴ ἂ

ὑπέρτατα, φανερόν

λύπαν, ἂ ἀρετὰ πέτ

περὶ ἀρετῆς 21.)

(1). Διὸ κατὰ

ἔστιν ἡ ἀρετὴ· κατὰ

ε', κεφ. στ' .)

γον. Δύσκολον εἶναι
μέσον τοῦτο, καὶ ἔτι
τούτοις δὲν ὑπάρχει
πάθειςιν (1), ὅποια εἰ-
ταῦτα εὐθύς λεγόμενα
κῶς κατὰ τὸν ὀρισμὸν
αρμογῆ καὶ ἀρμονίας
κοῦ δηλαδὴ καὶ ὀρθο-
συναρμογὰς τις ἐντὶ
ἔχον (2). Τοῦτο εἶναι
τὸ κυβερνᾶν λογικῶς
τὰ λόγον ὀρθὸν πρὸς
εὐδαιμονία (3) τοῦ

Εἶναι δὲ ἀνάγκη
λέγεται καὶ ἕξις (4)
τῆ εἶναι φυσικῆ ἢ
λόγου δὲν συνίσταται
μορφόνεται ὥστε δὲν
διάθειςιν. Αὕτη ἔχει
τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώ-
του, αἱ φυσικαὶ διαθε-
πιτήδεις, δὲν συνίστα-
γού, ὅταν καλῶς μορ-
ουσι τοῦτο καθημερ-
φυσικῆ αὐτῶν διάθεις
ἐκεῖνος ὁ Σωκράτης
ἐστάθη ὁμῶς ἐν τοῖς
σοφίαν καὶ ἕξιν εἰς

(1) Οὐ πᾶσα δὲ ἐπι-
εὐθύς ὠνόμασται συνειλη-
κτλ. (᾿Αριστοτέλ. ᾿Ηθ.

(2) ᾿Ανθολ. Στοβ.

(3) Φαμί τὰν ἀρετ-
ποττὸ μὴ εὐδαιμονέν, ὁ
ρετῆς 27.)

(4) ᾿Οσαι δὲ ἐν ἀν-
θήσει τε καὶ μελέτη αὐ-
νατοὶ μὲν ἐσμεν φύσει,
βιβλ. 6. κεφ. 1.)

Νόμος ἐν γένεσι
 τὰς πράξεις ἡμῶν
 μεν. Πρέπει λοιπὸν
 λως, δὲν ἤθελεν
 πεδείχθη ὅμως
 πει νὰ ἔχη τοὺς
 ὅταν ἐπιστηρίζεται
 λαμβάνηται ἐξ
 μου προέρχεται
 λω. Ἄν καὶ ὁ νομ
 τει τοῦτον τὸν
 ραίνεται, ὅτι ὀφ
 ναί σαφῆ, ἢ εὐκ
 καὶ ἐκεῖνο νὰ μ
 νου, τοῦτο εἶναι
 λοιπὸν πρέπει ν
 πρέπει νὰ ἦναι
 ἔχη καὶ λόγον ν
 φωνοὶ ἀλλήλοις.
 νοὶς τοῖς νόμοις,
 νην, ἢ εἰς ἱστορί
 δὲν δύναται νὰ

Θεῖοι νόμοι
 ἀμέσως ἐκ θείου
 ἐχόντων νόμιμον

Ἐκ τῶν θείων
 θετοί. Ἐκ τῶν
 λιτικοί.

Αἰώνιος νόμος
 Θεοῦ, καθ' ἣν ἔ
 σματα, πράττον
 κοσμίως καὶ πρε
 τι εἶναι ἀνάρμο
 ναι λόγος ἢ βού
 ναμία αὐτοῦ ηὐδ

(1) Τυραννικὰ
 γνώμην. (Ἀριστοτ

Φυσικὸς νόμος
μενος εἰς τὸν ἄνθρωπον
οὗτος τοῦ φυσικοῦ
διότι, ἐπειδὴ τῶν
Θεοῦ, καὶ τῆς λογικῆς
εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις
εἰς τὴν λογικότητα
πράξεις συμφώνου
ἄνθρώπου. Ἐπειδὴ
καὶ ἀμετάβλητος,
καὶ αἰώνιος. Ὁ φυσικὸς
μὴ καθότι δὲν ἔχει
ἐν χρόνῳ ἐμπνέει
ὅμως νὰ συγχέωμεν
φυσικὸν δίκαιον

Θεῖος θετὸς νόμος
εἶναι αἱ γραπταὶ θείαι
ἐπιταγὴν ὑπὸ τοῦ λογικοῦ
εἶναι, παραδείγματα
τάττοντες τινὰς τῶν
φυσικὸς ἐκ μέρους τῆς
καὶ ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ

Ἐκκλησιαστικὸς νόμος
σιν ὑπὸ ἐκκλησιαστικῆς
κῆς, ἢ ὑπὸ ἀνθρώπινην
κὴν δύναμιν.

Πολιτικὸς νόμος
ἐχόντων νομίμως
κτλ. Εἶναι δὲ ὁ πολιτικὸς
τας περὶ τῶν πρακτικῶν
νοῦνται εἰς τὸ πρᾶξαι
νοῦνται, δὲν εἶναι τῶν
νὴν ἀσφάλειαν καὶ
καῖοι εἰς τοὺς ἄνθρωπον
ἔτι συμπεραίνεται,
ἀρετὴν τοὺς θέλοντες
τοὺς παραβάτας τῶν

(1) Καὶ γὰρ ὁ νόμος
γίαν κοινήν πόλεωσιν,
πρὸς Ἀλεξάνδρ. Κεφ.

ναμιν πρὸς διόρθω-
τινες κινουῦσι τὸν

Οἱ ἐκκλησιαστικ-
καίον, ὅπερ συνί-
ων Γραφῶν, καὶ
μων τῶν παραδεδο-
τω λοιπὸν, τὸ μὲν
Ἐκκλησιαστικῆς δι-
τικῶν, καὶ εἶναι

Ἐξ αὐτῆς τῆς
φορᾶς τῶν ἠθικῶν
αἰώνιος, ἀμετάβλη-
τως τῆς αὐτῆς δι-
λά μόνον τινὰ ἐξ
πάντα τὰ ἄλλα
πράττωμεν ὅ,τι
πράττε εἰς ἄλλο
ρακαταθήκη προ-
ρακαταθέντος· Ἰ-
τα ταῦτα συνάγο-
σικοῦ νόμου, ὅτι
ρεύει. Οὐδεὶς τῶν
εἰς τὴν πράξιν δὲ
ἐκ τῶν πρώτων
μακρόθεν, ὡς συν-
ραδείγματος χάρι
περβολικοῦ τόκου
ξιώματος, ὅτι δὲ
εἶδος τῶντι ἀρπ-
νείζων βιάζει τὸν

Ἐκ τῶν εἰρημέ-
νόμου εἶναι εἰς π-
γνώσεως ταύτης
αὐτοῦ συνδεδεμέν-
εἶναι ὁμῶς περιτ-

(1) Νῦν δὲ φαί-
τοὺς ἐλευθέρους ἰσχυ-
τακώχιμον ἐκ τῆς
τρέψασθαι· οὐ γὰρ
φραύλων διὰ τὸ αἰσχ-
Κεφ. θ' .)

τεράνωμεν ἐντεῦθεν
αὐτὸν, καὶ τὰ εἰς το

Καθήκοντα π

λ

Λέγομεν λοιπὸν ὅ
ται φανερόν, ὅτι εἶνα
δὴ ὁ φυσικὸς νόμος
καὶ εἰς τὴν λογικὴν
ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς
τοτε. Ἄν θεωρήσω
εἶναι ὀλιγώτερον φ
ἢ αὐτὴ καὶ ἀνεξάλε
σως ἐκ τοῦ φυσικοῦ
ναται νὰ μὴ ὁμολογ
τος αὐτοῦ ἔλαβε ζω
τα; Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ
λοιπὸν συμπεραίνοντ
θήκοντα, ἤγουν, ὅτι
μὴ ἀμαρτάνωμεν εἰς

Αὐταί, ὁμοίως αἰ
ειδήσεως ὁμολογεῖ
καὶ συνιστῶσι τὴν ἀ

Ταύτην δὲ τὴν εἰ
νερόνωμεν κατὰ δύο
μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν
πράξεων ἡμῶν· δεύ
δημοσίαν· διότι ὀφεί
ξαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα
γομένην φυσικὴν θρη
ὑπαρξιν ἐνὸς Θεοῦ δ
Ἐκ τοῦ φυσικοῦ τού
χουσιν εἰς τὸν Θεὸν ἐ
δουσι μὲ ὑπόκλισιν,
καὶ νὰ ἐλκύσῃ τὴν
θρησκεία φαίνεται, ὅ

(1) Ἀγαπήσεις Κ
ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλη τ

νιῶν. Φαίνεται μοι
 ἕτερον ὄμμα
 ἢ ἀμάθεια, ἔφθειρα
 κοινωνικόν, τότε κ
 μοσίας λατρείας, δ
 γύρεις, ἂν καὶ οὐχ

Ὁμοίως ἀποδεικ
 ἡμῶν· ἐκ ταύτης τ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ
 θέλει τὴν τελειοπο
 αὐτοῦ σοφίας καὶ τ
 ἐξ αὐτῶν τῶν αἰσ
 καστος φύσει ἀγαπ
 τοῦ μανθάνειν· ἐκ
 δαιμονίας ἡμῶν, κ
 πὸν καὶ ἐκ τῆς λο
 ἡγουν, νὰ ἐπιμελώ
 λογικὸν ἡμῶν, νὰ
 τὸ δίκαιον καὶ τὸ
 εἶναι ἢ τελειοποίη
 Δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἢ
 κατὰ τοὺς κανόνας
 καὶ νὰ χαλινόνωμε
 εἵπομεν, ἀρετὴ, ἧς
 εὐχρεστήσωμεν εἰς
 ταύτης θεωρίας τῆ
 πηγάζουσι καὶ ἄλλ
 περὶ τούτων ὅμως

Κατὰ τὸν αὐτὸ
 πρὸς τοὺς ἄλλους
 θρωποὶ ἐπλάσθησα
 ἀμοιβαῖα καθήκον
 τὰ πάντα μὲ σκοπ
 προνοίας αὐτοῦ, θε
 νώμεθα εἰς τὴν ἰδ
 σποικίσεως τῶν ἄλλ
 αὐτούς. Ἡ ἀγάπη
 λόγον αὐτῆς μόνο
 τὴν τοῦ ἀνθρώπου
 τοιοῦτος, ὥστε, δι
 Τί ἤθελε γείνει τὸ

πάντοτε εἰς βοήθειαν
καὶ πρόοδον τῆς ζωῆς
μεις αὐτοῦ, ἤθελε ζῶ-
σαί τις ἀνατροφή τῆς
λογικᾶς αὐτοῦ δυνά-
μειος καὶ σχεδὸν ἐπι-
βοηθείας. Διὰ τοῦτο
τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγα-
ποῦς ἄλλους· καὶ ἐν
τῷ ἀγαπᾶν τὸν πλη-
θωπίνην κοινωνία δι-
μὲ δεσμοὺς ἀμοιβαίους
τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς λαο-
αντιρρήτως καὶ τὰ

Τὰς ἀμοιβαίας τῆς
εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν
λέγει, ζῶμεν ἀσφα-
λο κρατεῖ τὴν ζωὴν
ἀκινδυνωτέρους εἰς
τί μένομεν; θυσία
γνώμενα ἔχουσιν ἀρ-
καθ' ἑαυτὰ, εἶναι ὅτι
εἶναι ἀδυναμία περὶ
δὲν ἔχει ὁδόντας φο-
χυρόν τὸν ἄνθρωπον
ναί ἀσθενέστατος, δι-
νωρίας γίνεται ἰσχυ-
κοῦσας τὴν ἐνότητα
τηρεῖ τὴν ζωὴν. Οὐ-
μεν διὰ μόνον ἑαυτοῦ
ρος δὲ οἱ συγγενεῖς
τὴν φύσιν, τὰ συνει-
κρατῶμεν συνδεδεμε-
ηθείας, μὲ δόσιν, με-
ἕκαστος δύναται.

Εἶδομεν λοιπὸν ὅτι
εξάλειπτος γνῶσις τῶν

(1) Ἀγαπήσεις Κύριον
ψυχῆ σου, καὶ ἐν ὅλη τῇ
τέρῃ δὲ ὁμοίᾳ αὐτῇ, Ἀγαπήσεις

μέσως εἰς τὴν ὑπερφύσεως τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐσωτερικῆς μ

Περὶ δὲ τῶν ἀπάντων, εἶναι φανερόν ὅτι, ἂν καὶ ὁ φυσικὸς ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς ἀνάγκης ἔχουσιν ἐξ ἀπορίας πολλάκις προέρχονται ἀξιωματικῶν, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀγνοίας τοῦ ἀπομακρυσμένου διὰ τὴν ἀνάγκην

Εἰς τὸν φυσικὸν ἠθικῶς εἶναι γενικότερον, ὅσα πλησιάζουσιν αὐτῶν. Περὶ μὲν τῶν ἀπομακρυσμένων καὶ ἐξ ἀλλοτριότητος ἢ συμπνίγεται ἀπὸ πλεονεξίας, ἢ ἀλλοτριότητος ἀξίωμα εἰς τὰς μετὰ τῶν παραγομένων ἀπὸ τῆς ἀγνοίας, ἢ ἀπὸ κακῆς ὁμοιωμένων ἠθῶν, ἐκ τῆς ἀνάγκης τὴν θεωρίαν καὶ ἀνάγκην τῆς φυσικῆς

Ὅτι δὲ πᾶς νόμος φυσικοῦ νόμου, εἰς τὴν ἀνάγκην κινύεται καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης μὲν, ὁ νόμος, γενεῶν ἐπιβουλεύμεν τὰς προλογικὴν ταύτην ἠθῶν, ἐκ τῆς θείας ἀνάγκης, συμπεραίνεται ὅτι πᾶς νόμος πρέπει ἀπὸ τῆς ἀνάγκης πηγάζει ἐκ τοῦ φυσικοῦ γουστίνος: *Εἰς τὸν φυσικὸν καὶ δίκαιον, ὅπερ*

Οὕτω καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν πίνων πραγμάτων ἐπιβουλεύεται ἐκείνου ἐκείνου κανόνας

καὶ τὰ μὴ πρακτέα.

πᾶς νόμος καλῶς κε

Πλὴν δὲν ἔλειψαν

παρ' οἷς φαίνονται,

ματα τοῦ φυσικοῦ

Ἡρόδοτον, αἱ θυγατ

ναγκαῖα τῆς ζωῆς α

τούτου. Ὁ αὐτὸς Ἡ

ὁ πατὴρ ἤθελε πράξ

οικογένεια αὐτοῦ. Ἰ

πάλαι εἰς τοὺς Καρχ

στῖνον, ἀλλὰ καὶ σῆ

κηγεῖται πρὸς τούτοις

τὰ ὅρια τῆς ζωῆς ἢ σ

πλέον νὰ ζῆ, ὅς τις

νος νὰ ἀποθάνῃ, ἐξα

λιανὸς διηγεῖται, ὅτ

νὰ θανατόνωσι τοὺς

τῶν Ἀθηναίων, δὲν

ἀλλὰ καὶ τὰ πλέον

μεγάλα. Οἱ Λακεδα

χεν ὁ κλέπτης νὰ μ

μον νὰ φονεύῃ τὸν

λων ὁμοίων συμπερα

τας τοὺς ἀνθρώπους

γα, ἀλλὰ καὶ μὲ νόμ

Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα

ὅτι πρακτικῶς οἱ ἄν

τὸν φυσικὸν νόμον,

πλανῶνται καὶ πρακ

φυσικοῦ νόμου ἀξιόμ

προσωπικῶν, ὃ καὶ

ἀνωτέρω τὰς αἰτίας

σικὸν ὄν, ὑπόκειται

ὅμως καὶ ἠθικὸν, πα

θείους καὶ ἀνθρωπίνου

Πρὸς δὲ τὰ ἀνωτέ

ὁ νόμος τῶν Αἰγυπ

τοὺς γονεῖς, τοὺς δὲ

μὴ ἐμποδίζονται ὅ

ὥστε τὸ ἔθνος τῶν

θαλψιν τῶν τέκνων
 βάλλων εἰς μόναν
 της. Ἀλλὰ καὶ
 τοιοῦτος νόμος, εἰ
 αἰσθητοὶ εἰς τὰς
 Περσικὸς νόμος ἐστὶ
 στην πατέρα, καὶ
 ἐστοχάζοντο τὰ
 καὶ ἐντεῦθεν κακῶς
 τοῦ αὐτοῦ ἁμαρτ
 ῆν, διὰ νὰ ζῶσιν
 ὡς ἐναντίαν τῆς ε
 νομοθέται καταχρ
 θέλοντες νὰ ἐμπο
 ἀξῆ τις ἐπιχείρημ
 ἔνεκα τοῦ προπατ
 πινα ἔργα καὶ νόμ
 πει νὰ λέγωμεν με
 κρίματα αὐτοῦ, κ

Κρίνοντας δὲ
 τῆς ἀνθρωπίνης ζα
 νης ἐρμηνείας τοῦ
 γηρατείου. Ἐκ τῆ
 σκληρότης, νὰ θα
 τὰ τέκνα, διὰ νὰ
 χάζοντο ὡς καθημ
 ναίων, ὅς τις ἄνευ
 τα τὰ ἁμαρτήματ
 ἠπατήθη εἰς τὴν ἐ
 βάνων με θάνατον
 λούθει τὸν φυσικὸν
 κλοπὴν, με σκοπὸν
 ὄξεις καὶ προσεκτ
 πολέμου νὰ εἰλάπτ
 οὐς τέλος πάντων,
 λων, διὰ νὰ βιάζω
 ξιν τῶν ἰδίων κυρί
 περαίνεται, ὅτι οἱ
 ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀ
 ριζον αὐτὰ, ὅτε ὁμ
 ἠπατῶντο καὶ παρ

Δὲν ἔχουσι πάντ
ἀξιωμαίων, τῶν π
πὸν ἀγνοοῦντες νὰ
ἀμαρτάνουσι, πρέπ
παραβαίνουσιν αὐτὰ

Περὶ ἀγ

Ἀκολούθως θέλο
γομεν ἐν συντομίᾳ,
πέρβλητον καὶ ὑπε
ἦν, καὶ ἂν θέλωμεν
γνοια εἶναι ἀθῶα. Ὑ
ως ἡμῶν. Ἐάν τις,
διδασκάλου, καὶ β
ἔπειτα δι' ἀμέλειαν
αὕτη εἶναι ὑπερβλη
Ἐάν ὅμως ὑποθέσωμ
χε ποτὲ διδασκάλου
καὶ ἀνατροφὴν αὐτο
καὶ εἰς ὅ,τι ἀμαρτάν
δυνάμενοι καὶ ὀφείλ
τὸν ἀπὸ τοιαύτης ἀ

Περὶ τῶν πρώτω
δοθῆ ἄνυπέρβλητος
ρὶ τῶν ἠθικῶν ἀξιω
των. Ὑπάρχουσιν ὅ
δύναται νὰ ἦναι ἀν
δύσνοας, οἵτινες δὲν
πολλῶν συλλογισμῶ
ται αὐτήν. Ἐτι δὲ κ
ζητηταὶ συμβαίνει
φερομένων εἰς τὸν
νὰ ἀποφάσκωσι πε
τον, ἀφοῦ μετεχειρ
πᾶσαν σπουδὴν πρὸ
ἐνέχεται εἰς οὐδὲν ἄ
τι ἢ ἄνυπέρβλητος
μαρτῆσαι. Δυνάμεθα

περβλητὴν ἄγνοιαν
 σπουδῆς καὶ ἀναγ

Οἱ ἀνθρώπινοι
 φαίνονται ἐναντίον
 τοῦ φυσικοῦ νόμου
 μων. Ὁ ὀρθὸς λόγος
 νομοί, καὶ ἡ
 νόμον· διότι πρέ
 νόμους κατὰ τὰς
 καὶ τῶν προσώπων
 εἰς τὰ ἀνθρώπινα
 θαι τεθεμελιωμένον
 φυσικὸν νόμον (

Οὕτω λοιπὸν
 ταν ὁ ὀρθὸς λόγος
 εἰς τὸν ἀμετάβλητον
 διότι καὶ τὰ ἤθη
 τὰ κλίματα, πάν
 λας. Ἐὰν δέ τις
 ως εἰς τὸν ὀρθὸν
 τι πᾶς νόμος πρέ
 Νόμοι τινὲς συγχ
 μως δύναται νὰ
 πρέπει νὰ διακρίν

Ἄλλοι λοιπὸν
 ἄνθρωπον νὰ κάμ
 δίξουσι πρᾶξιν τι
 σιν εἰς τὸν ἄνθρω
 ὑποχρεώνωσι μήτε
 Πρέπει ὁμοίως νὰ
 τῆς ἀνεκτῆς· διό
 θεωρεῖται εἰς τοῦ
 πρᾶξιν, γενομένη

(1) Ἐκ μὲν οὗ
 εἰσίν. (Ἀριστοτέλ.

ναφέρονται ὅσα σιω
πάρχει, οὔτε προσ
προστακτικοὶ καὶ
τὸν ὀρθὸν λόγον, ἢ
κακὴν πράξιν, ὡς
καλήν. Καὶ ὁ ἐπιτ
κακὴν· διότι διαφέ
κῶ νόμῳ, ἀδείας
Οὔτω λοιπὸν οἱ ἀν
σιωπηλῶς, συγχωρ
τάνουσιν· εἶναι μὰ
διορίζει ταύτην τῆ
κῶν, ὁ αἰώνιος νόμ
ὁ Θεὸς συνεχώρησε
δρὸς ἀπὸ τῆς γυνα
εχώρησεν εἰς τοὺς
καὶ ἄλλα τοιαῦτα,

Ὁ Ἀπόστολος Π
γὰρ γίνεται προα
λές· οὐδὲν γὰρ ἐ
τινὲς, ὅτι δύναται
πειδῆ, ἰδοὺ, ὁ παλ

Πρὸς τοῦτο ἀπο
ἀνωφελῆς καὶ ἀτελ
σεις, καὶ μὲ λαὸν
ἐμ.ποδίζῃ τοῦλάχισ
των, οἱ ἄνθρωποι
δηγήθησαν εἰς τὴν
τρόπων καὶ μυστη
τούτου, πρέπει νὰ
Οἱ νόμοι λοιπὸν το
κοί. Οἱ ἠθικοὶ περ
τὰ εἰς Θεὸν, τὰ ε
μῶν. Οἱ δικαστικ
παντὸς τοῦ λαοῦ.
ἐτέθη τοιοῦτον παρ
προσταγῆς καὶ κυρ
πολίτευμα τῶν Ἐβ
χωρὶς ἀμφιβολίας

(1) Πρὸς Ἑβρ.

μένοι· περὶ δὲ τε
 μεν κατὰ τοὺς ἑρ
 διώριζον τρόπους
 πους τούτους ἦσαν
 ψηλῶν μυστηρίων
 καὶ οὕτως ὡμολό
 ἀπηγορευμένον εἰς
 ἐν τυχύτῃ τῇ περιο
 αστηρίου, μέρος δὲ
 ἀνάξιον νὰ γείνηται
 γίνωνται πᾶσαι α
 ὅτι ὁ λαὸς ἔπρεπε
 λούσεις καὶ ἀπονίψ
 καὶ αἱ ἄλλα τελε
 αριθμῶμεν, περιεῖ
 παιδαγωγὸς ἡμῶν
 μεν· ἐλθούσης δὲ
 Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶ
 νὰ σκιαγραφῆ τὸν
 ᾶς, ἀφοῦ τὰ σκιωδ
 παλαιὸς νόμος διὰ
 χρόνου (2). Οὕτ
 παλαιὸς νόμος ἐτέ
 φυσικὸν δὲ δίκαιον
 ρόμενον εἰς μερικὰ
 μεταβάλληται κατ
 συμφέρον καὶ τὴν

Ἐν ταῖς αὐταῖς
 προστάττοντες, κα
 ἄνθρωπος περὶ τοῦ
 αὐταῖς περιστάσεσ
 μοι διάφοροι δύν
 θεῖος νόμος θετὸς ἔ
 εἶναι καὶ νόμος φυ
 Οὕτω λοιπὸν οἱ δύο
 περιστάσει, πλὴν ὁ
 νόμος δύναται νὰ
 ὅτι, ὅπου ἂν συμπ
 πρέπει ἀναμφιβόλω

τὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς
Ἡ θεωρία αὕτη τῶν
ἠθικῶς ἀνθρωπίνων

Περὶ τῆς

ὑποχρέωσις γενικὴ
χὴν πράξεως. Λέγε-
καὶ φυσικὴ, ὅταν πρὸς
πραγμάτων, ἢ ἐκ τῆς
ὑποχρεωτικῆς δυνάμει-
ον εἰς τὸν φυσικὸν νόμον
πρότερον δὲν δημοσιεύ-
ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ
που ἔχοντος δυνάμει
δὲν δύναται νὰ ἔχη
νομοθέτου δὲν γείνηται
Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὑποχρέω-
νομοθέτου, εἰς τὴν ὑπο-
χρεώσεως ὅθεν, εἰς τὴν
ρὸς ἀφ' οὗ ἄρχεται τὸ
ἔχει οὐδεμίαν ὑποχρέω-
ὁ καιρὸς, τότε ὁ νομο-
χρεωτικὴν εὐθύς ἀπο-
καταλείπει.

Οἱ νόμοι, ὅσοι ὑπο-
δὲ εἰς τὴν σειράν τῶν
πειν' ἀφίνονται χωρὶς
θέτη εἰς τὴν ὑποχρέω-
ἀνάγκη νὰ εἴπη τι ὅτι
πηγάζον ἐκ τῆς οὐδε-
ἀνάγκη ὁμοίως νὰ δὲν
μιν. Ὁ φόνος, παρὰ
κοῦ νόμου· εἰς ὅμως
αν θανάτου, ὁ φυσικὸς
νὰ δημοσιευθῆ οὐχὶ
ποινὴν τοιαύτην κα-
νον διὰ νόμου θετοῦ
νιον κόλασιν : Πᾶς

τῷ μένουσαν (
 τὰ τὰ τρία εἶδη
 ἄλλη εἰς τὸν φυσικὸν
 θρώπινον νόμον.
 φυσικὸν νόμον,
 πεῖν, ὅτι εἶναι
 σικουὺς νόμους, ο
 ἀποδειχθέντων
 ποχρεώσεως. Ἄ
 ὅτι ἡ τρίτη αὐτ
 φυσικοῦ, πρέπει
 ῥοῇ εἶναι μεγάλ
 ἐπιχειρήματα. Γ
 δὲν ἀνήκει ἐνταῦ
 νωμεν πολλὰ εἶδη
 θικὴν. Ἐνταῦθα
 πίνη νομοθεσία

Ἄφοῦ οἱ ἄνθρω
 τει νὰ φυλάττη
 νερόν, ὅτι δὲν ἐδ
 τός· διότι κατὰ
 καιροῦς, καὶ κατὰ
 εἰδικωτέρων. Ἐλ
 γῆται ὑπ' οὐδεν
 λοις νὰ μὴ ἐξεύρ
 θῆ. Πρὸς τούτοι
 θυμιῶν, ἤθελον
 αν αὐτῶν ὠφέλει
 ως τῶν ἡδονῶν
 ὄντων ἐν παντὶ
 ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ
 σα εἰς τὴν φύλα
 τοῦσα πρὸς κοιν
 ὡς ἤθελεν ἀπαιτ
 εἶναι τεθεμελιω
 δὲν μένει οὐδεμί
 θεία καὶ ἱερά, κο
 ποχρέωσις πηγὰ

Ὁ Θεός, λέγον

(1) Ἰωάν. α. ἐτ

δύνηται ἕκαστος νὰ
τυρεῖ, ὅτι ἐνεχάραξεν
εὐτυχίας ἡμῶν. Ποῖα
χαρίσματα καὶ δυνάμεις
νόμους τὴν θέλησιν
πιθανώτερον εἶναι, ὅτι
οὐδεμιᾶς θείας ὑποχρέωσι
θείας θελήσεως.

Πρὸς ταῦτα ἀποκρί-
μην ἐλεύθερος, καὶ φησὶ
νον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τία αὕτη εἶναι τυφλῶς
ριζόμεθα τὸ αὐτεξούσιον
τυχίας, ἀντὶ τῆς ἀληθείας
αὐτεξούσιον καὶ τὸ γινώσκον
δὲς ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ
τῆς ἀπατηλῆς, καὶ τῆς
ἐκλογῆς καὶ θελήσεως
βῶν ἢ τιμωριῶν ἄξιον
μεν συχνάκις τοῦς ὀφθαλμοῦς
λογικοῦ, ἐντεῦθεν ὁ νοῦς
ἠυδόκησε νὰ φωτίζηται
νόμου, ἀλλ' ἠθέλησε
αὐτῶν ὁ νοῦς, καὶ νὰ
κίνησιν ἢ ἄτακτος θελήσει
ὅτι ἡ ἀληθινὴ ὠφέλεια
μῶν, εἶναι συνδεδεμένη

Λέγουσι πρὸς τοῦτο
πηγάζῃ ἢ ὑποχρέωσιν
ὑποχρέωσις αὕτη δὲν
πλῶς μὲ τὴν κοσμικὴν
ουσία δὲν πηγάζει, λυ-
γάζει ἐκ τοῦ Θεοῦ ἢ
ἀδίκους ἀνατρέπουσι

Πρὸς ταῦτα λοιπὸν
τίαν μήτε εἰς τὸν φυσικόν
θείας ἀρχῆς τῆς πολιτείας
σίαν ταύτην γενικῶς
πεδείξαμεν τοῦτο, ὅτι
καὶ ἐπομένως, νομοθετεῖ

ἀνθρωπίνη ἐξουσία
 ἀτομικῶς, ἐν το-
 κῇ ἐξουσία, διδο-
 δὲν πηγάζει ἐκ
 καθόσον ὁ Θεὸς
 τῶν νόμων, καὶ
 ζῆς τῶν πραγμάτων
 καὶ ἡ εὐτυχία το-
 νοίας. Εἶναι δὲ οἱ
 στηρίζονται εἰς τὴν
 νὰ ὑποτασσώμεθα
 τὴν συνείδησιν, ἵνα
 τὸντα ὑποταγῆν.

Φαίνονται τινὲς
 τέλειαν, καὶ ἄλλοι
 χωρὶς νὰ ἦναι γε-
 πράξωμεν, ἀλλὰ
 ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις
 οὔτε ἐμμέσως.

Ἀποκρινόμενοι
 δύο εἶδη τιμωρη-
 μωρητικοί· μικτοί
 λουσι τιμωρίαν ἐ-
 μηδεὶς σῖτον ἔξω
 μίαν διπλασίαν
 τιμωρίαν συνάπτου-
 γεν, "Ὅστις ἐκβῆ-
 διπλασίαν τῆς τιμω-
 ρίας χωρὶς τινος ἀμφο-
 συνάγεται ἐξ αὐτῆς
 ὅστις δὲν περιέχε-
 νὰ συμφωνῆ μὲ τὴν
 φέρον. Ὁ παραβαί-
 θεῦ λόγου καὶ κατὰ
 οἱ τιμωρητικοὶ νόμοι
 εἰς λόγον τοῦ κοινῆς
 αὐτῆς τῆς τιμωρίας.

(1) Οὐ γὰρ ἐστὶν
 οὔ τέταγμένα εἶσι.

(2) Πᾶσα ψυχὴ

διδόντων νόμων, προ-
φεςις δίδεται πρὸς κ
καὶ θείου καθήκοντο
ταῦτα καθήκοντα ἔ
Κύριος πάντων, καὶ
καὶ θείου καθήκοντο
τοιαύτην ἐξουσίαν δι
διότι ὁ φυσικὸς νόμος
θέτης Θεός. Περὶ δὲ
τινάς γίνεται ἄφεςις,
οἱ ἔχοντες τὴν ἐξουσί
πριτῇ τοῦτο, νὰ δίδ
κείμενος νόμος δὲν π
πον τὸ κοινὸν συμφέ
σεως ἔχει ἰσχὺν κατα
λογον. Ὅπου εἶναι ἀ
λεια, ἐπαινετὴ ὠφέλ
Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται κα
τοῦ νόμου, ὡς καὶ ἡ
νόμιον εἶναι ἐξαίρεσι
ἡ δὲ ἄφεςις οὐδέποτε
καιρόν. Ἐπειδὴ δὲ π
φανερὸν ὅτι καὶ τὰ π
εἰμὴ διὰ τὸ κοινὸν συ

Ἡ συνήθεια πάλιν,
ἀλλ' εἰσάγεται ἐκ τῆ
ωπηλῆς συγκαταθέσε
εἶδος νόμου, μὲ ταύτ
ἐκ τοῦ ἡγεμόνος ἢ
τὸ δὲ ἔθος εἶναι ὡς ἐ
τάθεις τοῦ λαοῦ, ἢ
νόμον· διὰ νὰ ἔχη ὁμ
πάρχοντα νόμον γραπ
ρον, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς

Ἐκ τῆς ὑποχρεωτικ
γεται δὲ ἀνάθεις αἰ

λευθέρα αἰτία τὸ
ἢ μὴ πράξαι, εἴτε
αἰτία, διότι, ἂν
θενται εἰς τὸν πρ
λως πως δὲν ἡδύ
τὸ κοινὸν ἀξίωμα
πράξαι, ἐκεῖ δὲν
τίας. Ἐάν τις, π
χρεοῦται μὲν νὰ
ὡς δὲ παραβάτης
τῶν κλεπτῶν πο
γυητῆς ποσότητος
ση αὐτὰ, καὶ δίδει
ἐγγύησιν.

Παρατηρεῖται
ἀνάγκη φυσικὴ ἢ
γεται ἐκεῖνο, οὐ
ματος χάριν, ἀνά
δὲ ἀδύνατον, τὸ
δύναμιν, ὥστε νὰ
εἰς αὐτὸν τὸ βασ
ναί ἐκεῖνο, οὐ τὸ
κὸν πρόσταγμα·
καὶ μὴ δυνάμενο
χὸς ζήτησιν ἐλεη
νὰ δώσῃ ἢ νὰ μὴ
τάττουσι τὸν ἔχο
λειαν, ἢ ἀσωτεία
νάμει λοιπὸν τῆς
ἠθικὸν νὰ ἐλεήσῃ
γίνεται φανερόν
συντρέχουσι καὶ
σις, ἢ γοῦν δὲν εἶν
κῆς.

Ἐπειδὴ αἱ πρά
θεραι, φανερόν ἐν
τὰ ἄλογα ἢ εἰς τ
θερίας. Εἶναι λοι
πτωσιν ἡμᾶς. Ἐὰ
ἀψύχων πραγμάτων
δὲν ἐμποδίζονται

ὁ δυνάμενος καὶ μὴ
βλέπει ἐλευθέρως ἐκε
ὕπεύθυνος τοῦ ἐκ τ
τοῦτον ἐπιστηρίζοντ
λείας, ὁποῖος εἶναι,
νει νὰ περιέρχηται ἐ
Ἐκ τῶν εἰρημένων λο
καὶ ἀψύχων ὄντων δ
ὑποτεθῆ χρεωστουμέ
φατική. Ἐνταῦθα ὁμ
φύσιν τοῦ ἀνθρώπου
τοῦν ἔθος ἐν πόλει
ὑποχρεώσεις.

Ἡ αὐτὴ κρίσις πρὸς
ἴσασαι καθ' ἑαυτὰς μὲν
ποιν κρέμανται καὶ ἐξ
παραδείγματος χάριν
πληροῖ καλῶς τὴν π
ὁμῶς ἐκ λαιμαργίας
νήσης τὴν ἀδυναμίαν
ἀνατίθεται εἰς σέ, δι
κακόχυμον τροφήν.
τα, δὲν εἶναι ἀνάγκη
τὴν αἰτίαν αὐτῶν εἰς
ματος χάριν, τὰ γιν
θεραι, ὡς τοιαῦται ὅ
μὴ μεθύσαι. Τέλος
ξίς αὐταὶ εἶναι ἐλεύ
νην πρᾶξιν ἐλευθέραν

Εἰς τὰς ἐλευθέρας
τὴ ἄγνοια, διότι δύν
αὐτὴν ἄγνοιαν' ἐξ ἐ
ξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐ
γείνη αἰτίας ἀνάθεσι
ἀγεται, ὅτι ἢ ὑπερβ
βλητος εἶναι ἀνεύθυ
σαι λοιπὸν αἰ πράξε
βλητῆς, εἶναι ὑπεύθυ
ας ἀνυπερβλήτου.

Διὶ πράξεις διὰ τὴν
ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ θ

μεν τὰ δύο ταῦ
 κή· βία δὲ λέγε
 λης ἐξωτερικῆς
 δύναμιν ἀντιτάξα
 ἐνῶ ἴσταται πλη
 καὶ ἐκ τούτων συ
 αἰτία τῆς πράξεω
 ως ἢ προαιρέσεω
 τις ἤθελε πληγώ
 οὐδόλως συνέτρε
 πὸν πράξεις λέγο
 ψυχῆς, δὲν κρέμα
 νὰ παρατηρῶμεν
 ριέχωσὶ τι ἀβίαστ
 θέλει μὲν πράξαι
 νάμενος ἀποφυγεῖ
 φοβούμενος μὴ δ
 κείνο, ὅπερ ἄλλα
 ἀπραξίαν ὡς κακὸ
 ἀπὸ κακοῦ· ἀλλ' ἔ
 ως, ἤγουν, ἢ ἀπο
 πράξις πρέπει νὰ
 θυνοσ, ἀν καὶ ὀλιγ
 διακρίνωμεν τὴν κ
 σιος λέγεται, ὅτα
 τη ὅπερ θέλει, ὅπ
 ἐναντίας πράξεωσ.
 ἐν κινδύνῳ, καὶ
 οὐκ ἂν ἔπραξεν, εἰ
 λέγεται ὅτι ἔπραξ
 κούσιος, δὲν δύνατ
 τὸν πράξαντα. Ἡ β
 ξαντα, φανερόν ὅμο
 τι ὅσιν βιάζει· ἄλλ
 τεχειρίζετο ὄργανο
 ἐπομένῳσ γίνεται
 ση τις ἄλλον μὲ τ
 εἰς τὴν πράξιν ταύ

(1) Ἐοικε δὲ τὸ
 βιασθέντος. (Ἀριστο

Ἄν καὶ ἀπεδείξαμε
τὸν πράξαντα, δὲν ὑπ
σιον· διότι ὁ ἐνεργῶν
ξαι· ἢ δὲν πράττει ὁ
κουσίως, θέλει ἀπλω
σιος πράξεις εἶναι πλ
πράξεις γίνονται ὑπε
τούτου, ὅτι ἢ ἀκούσι
διὸ καὶ ἀξιοῦται συγ

Διπλοῦς διακρίνετ
λιν, ὁ μέγας φόβος ε
μέγας λέγεται ἐκεῖνο
ὁ φόβος τοῦ θανάτο
ἄλλων τοιοῦτων, ἐπα
αὐτοῦ, τὴν γυναῖκα,
γας φόβος λέγεται ἐ
καὶ ἀνδρεῖον, ἔχει ὅρ
γένει εἰς ἀνθρώπους
ξενουῖσι φόβον οὐχὶ μ
μικρὸς δὲ φόβος εἶναι
ἢ θέλησις δὲν διάζετ
τοῦτο εἰς ἑαυτοῦς ὡ
στοχαζόμεθα τοῦτο
δύναται νὰ κάμη νὰ
ρωμεν, ὅτι δὲν εἶναι
ἀλλὰ μεταβάλλει κλ
λοιπὸν, ὅτι καὶ αὐτο
δὲν ἦναι ἀπολύτως
μόνον δὲν εἶναι ὑπεύ
γικοῦ.

Ὅσα εἶπομεν ἤδη
κοινὰ καὶ εἰς τὰς κα
τινὲς νὰ ἀνατρέψωσ
πειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχ
δεμίαν ὑποχρέωσιν
συγκοινωνίας εἶναι
αὐτοῦ ὠφέλεια. Τὰ
τημέντης ἢ διεφθαρμ
τητα καὶ θέλησιν ἐλ
λόγους αὐτοῦ ὀρέξεις
καὶ θεῖους νόμους. Ο

ὁ ἄνθρωπος ὄφρα
 λόγον, καὶ τοὺς
 τιρρήτως, ὅτι ὁ
 πρώτη πηγὴ καὶ
 ἢ ἐναντία γνώμη
 τάτη, ἀλλὰ καὶ
 Τί ἤθελε κατανα
 νὰ ζῆ κατὰ τὴν
 νων χωρὶς τινος
 λαῶν· ἐὰν ὁμοίως
 ἤθελον φέρεσθαι

Καὶ τότε ποῦ πᾶ
 σιμεύσει ἢ δύναμι
 μελετᾶ, βουλευή
 αὐτοῦ; Δὲν ἤθε
 των, ἀλλ' ἀναρχί
 τὸς εἶδους· οὐδεμ
 λεια εἰς τὴν ἀνθρ
 παγῶν καὶ πολέμ

Δὲν εἶναι ὁμοί
 σι δύνανται νὰ μ
 ἐκ Θεοῦ. Ἄν ὁ ἀν
 καὶ ἡσυχίαν ἐκάσ
 σοφος Ποιητῆς τῶ
 ὁ πατὴρ διὰ τὴν
 τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ
 σίλειον αὐτοῦ μὲ
 ἄζει συμφερόντως
 Θεός, ὁ κοινὸς πα
 Ποιητῆς πάντων
 στῆ τάξει, ὁ δείξ
 αὐτὰς εὐεργεσίας
 στον ὀλίγον περὶ τ
 μᾶς μόνους ἀτάκ
 οὐδὲ κἂν νὰ ὑπο
 πάρχει ἠθικὴ κυ
 πάρχει καὶ φυσικ
 φυσικοί.

Ὅτι δίδονται

θεωροῦνται

Ὅτι μὲν δίδονται

νερόν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὁ
καθ' ἑαυτὴν μὴ δυνα
οὔσιώδη χαρακτῆρα·

ταύτην λοιπὸν τὴν ἔ
ρι ὧν οὔδεμία προστ

Ὅτι δὲ οὔδεμία ὑπ

θρώποις, τοῦτο γίνετ

τι πράξις τις, καθ' ἑα

αὐτῆς εἰς ὠφέλειαν ἢ

ταί καὶ εἶναι καλή· ἐ

φύσεως συνάγεται, ὅτ

ὀρθὸν λόγον, καὶ νὰ γ

θελε φέρεσθαι ὑπὸ τυ

ὅ αἱ πράξεις ἡμῶν περ

τῆς καταστάσεως ἡμῶν

ἀποβλέπωμεν εἰς οὔδε

τοῦ, τότε ἢ καθ' ἑα

κτῆρα κακίας· ὡς ἐξ ἑ

θὸν καὶ ὠφέλιμον, ἢ

γινόμενος πρὸς ὑγείαν

ναί πράξις καλή· ὅτα

νηρῶ, τότε εἶναι κακ

Εἶναι τινὲς πράξεις

χωρὶς τινος προσοχῆς

λοῦς ἀνθρώπους διατρ

γνίδια. Ἐντεῦθεν ἤθε

ἀφοροί, εἰδικῶς θεωρο

ξεων ἀπροβουλεύτων·

ἐνταῦθα ἐξετάζομεν,

ὑπὸ ἀνθρώπου, ὅστις

τέλος· αἱ δὲ ἀπροβού

χανικῶς· ὥστε αἱ παν

ἀγαθότητα οὔτε κακ

νωμεν πλατύτερον τῆ

ἐννοοῦμεν ἐκείνην, ἢ τ

νεται οὔτε ἐν πρ
 αν. Πρὸς τούτο
 ριωμεν καὶ ὅσα ε
 περβλητὴ ἀβου
 καὶ καθ' ἑαυτὴν
 νόμεναι πράξει
 καθ' ἑαυτὰς ὁμω
 ἀπὸ ὑπερβλητῆς
 ἢ μεγάλου τινὸς
 καλὴ λέγεται, ο

Βραβεῖον λέγε
 τιον τῆς ἐκτελέ
 τιμωρία λέγεται
 πρὸς ἀποφυγὴν
 νὰ συγχέωμεν τ
 ναται καὶ νὰ μ
 ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ
 μισθώσας, παρο
 τὸν μισθὸν τῆς ὕ
 τοῦ, τοῦτο δὲν

Ὄταν τὸ κακ
 ται θετικὴ τιμω
 τὴν προᾶξιν, ὄνο
 μενον ἐκ τῆς ἐλ
 δει ὅς τις θέλει
 ται νὰ ἐπιβληθῶ
 μωρεῖν, δηλαδὴ
 σμοὺς, φυσικὸν
 ἐκείνην, ἣν πάσχ
 παραδείγματος
 νευροῦται καὶ δι
 νεται φανερόν, ὅ
 καὶ εἶναι ἄφρευκτ
 αὐτὴν τιμωρίαν
 θελήσεως τοῦ νο
 γωμεν καὶ τὸ φ
 νεται φανερόν κα

κῆς· εἰς μὲν τὴν φυ
ἑαυτοῦ καλὸν, καὶ
τικὴν ὑποχρέωσιν,
θελήσεως τοῦ νομοθ
φυσικὴ ὑποχρέωσις
τὸν θετικὸν νόμον π
κός, εἰδικωτέρως δ
ματος.

Εἰς τὰς θείας τιμ
ἀτότους πράξεις προ
μὲ τὰ πράγματα· δι
τους, καὶ διευθύνει
δὲν ἐπιβάλλονται π
μιμοὶ τιμωρία, δι
μαρτήματα, καὶ π
τῆς ἀφεύκτου τιμω
ἡ Ἱερὰ Γραφή, ὡς τι
σῆς πρὸς τοὺς παρα
Ὅσα δὲ εἵπομεν περ
νόμωνα πρέπει νὰ λε
δονται εἰς τοὺς ἀνθρ
πὸν αἰ κακαὶ πράξε
τοτε ἀνθρωπίνας, τ
μοίως καὶ αἰ καλαὶ
λάκις φαίνωνται ὅτ
φυσικὰ ἐκ τῆς φύσε
τῶντι βραβεῖα· δι
νὰ ἀνταμείβη αὐτό.
μένει καθαρὰ, ἡ δὲ
λάβη αὐτὴν μετάνοι

Ἐκ τῆς φύσεως τ
θρῶπος ὑποχρεοῦται
μωριῶν· διότι ἡ ἀ
εἰς οὐδέν· αἰτία δ
καὶ ἀποτρεπτικὴ, ἡ
συντροφεύη τὸν νό
βραβεῖον διὰ τὰς
νὰ φυλάττη αὐτόν.
σοχῆς, ὅτι, λέγονται
αὐτεξουσίου, ἀλλὰ
μὴ πράττειν, εἰς ἣν

κοῦσαι· διότι ὁ
 μωρίας, ἢ ἐλπίδος
 ὀρθόν, καὶ ὁ προ
 ποχρεώσεως· διό
 χρεοῖ μετὰ λόγου
 τάσσονται εἰς τὸ
 ἀν θετικῆς ὑποχ
 εὔδιάθετοι εἰς τὸ
 τίθεται καὶ ἡ θε
 νόμοι ἀσφαλέστε

Ἡ περὶ τῆς με
 ροῦς Θεολόγους· ἔ
 ἔξ αὐτῶν τῶν ἀρ
 παρασιωπήσωμεν

Ἔστι μετὰ

Α'. Ἐκ τῆς φ
 κῆ καὶ ἐλευθέρα·
 τὰ πρῶτα ἠθικὰ
 μολογεῖ τὸν Θεὸν
 ἀνθρώπιναι πράξ
 αὐτῆ, ὅτι ἔχει λο
 ἠθελε πιστεύσει ὅ
 γεννημένη διὰ λ
 λάβη μηδεμίαν
 τῶν δυνάμεων αὐ
 λῶς τὰς δυνάμει
 εἰς τὸν ἄνθρωπον
 σους τῆς κακίας·
 νὰ κλίνη εἰς τὴν
 ναι πιθανόν, ὁ δὲ
 ν' ἀφήσῃ ἀβράβει
 τὴν παράβασιν α
 τοὺς νόμους αὐτῶ
 τῶν νόμων· ἔπει
 τάξιν τῶν ὄντων

λέγω, ἤθελε παραβλέ-
του νόμων, τὰ ἑραβ
ἑαυτοῦς ὡς τὸ πλεόν
δὲν ἀγαπῶσι τοσοῦτ
νὰ ἐλπίζωμεν ἐν τῇ μ
τος ἤθελεν ἀκολουθεῖ
καὶ ἤθελε καταφρονεῖ
ψευδῆ ἀγαθὰ αὐτοῦ,
νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὴν κο
ῆς. Οἱ φιλόκακοι καὶ
ὁσάκις δύνανται νὰ λ
λοιπὸν ἢ φύσις τῆς, ψυ
προῦσα κατάστασις
καὶ κολάσεις ἐν τῇ μ

Β'. Ἐκ τῆς θείας
ἀπολαμβάνουσιν ἀληθ
μαρτυρία καὶ συνειδή
ὅτι καὶ ἄνθρωποι ἀγι
χιῶν· ἐξ ἐναντίας δὲ
πλούτη καὶ εὐτυχίας.
αὐτῶν τῶν ἀμέμπτων
φθόνου, διαβολὰς καὶ
ἀληθές, ὅτι πολλοὶ
εἰς ἄλλα ἀγαθὰ τῆς
μᾶς, ὅτι καὶ ἄνθρωποι
τούτου. Ἡ ἀρετὴ ἐπο
ρισσότερον, μᾶλλον δ
στικῶς ἐπαινοῦντες κ
ρετῆς. Ταῦτα γεννᾷ
κοινὰ φθοραὶ, δι' ὧν
πινον γένος, ἐπέροχον
κακοῦς, μᾶλλον δὲ σι
κοί· πείνα, λοιμοὶ κα
καὶ ἀφίνουσι τοὺς κα
νοϊαν, ὁμολογοῦντες κ
λος ἀγαθόν· τίς ὁμῶς
Θεοῦ συγγέει ἀγαθὰ κ
ρέτους ἀνθρώπους; Ὁ
θείων αὐτοῦ νόμων, κ
στοῦς αὐτῶν φύλακα
θαράς συνειδήσεως π

τις ἐρώτησιν τὴν
 ναὶ ἕτοιμος νὰ
 αὐτὴν τὴν ζωὴν,
 δύναται νὰ πιστ
 τυχίας ἐν τῇ π
 μελλούσῃ; χωρ
 Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἤ
 δυστυχιῶν, ὅπερ

Γ'. Ἐκ τῆς π
 νωνίας εἶναι νὰ
 πὸ τῶν νόμων τ
 καὶ κρύφια ἀμαρ
 πολιτικὴν κοινω
 θρόν, τὸν ἐπιβο
 ἀποφύγη. Πρὸς
 χαλινόνωνται ὑπ
 νὰ προσδιορίζων
 τὴν φιλοδοξίαν,
 κίας καὶ πάθη
 λωσιν οἱ πολιτικ
 ἔχοντας ἐλευθερι
 μοσύνη, καὶ ἄλλ
 τάττονται ῥητῶ
 μία προητοιμασ
 αἰωνίου μέλλοντ
 ἤθελεν ἐφορμᾶ
 καὶ ὄλεθροί. Δι
 θερίους, τοὺς εὐ
 ἐπρόσμενεν οὐδε
 οὐδεμία ἀγάπη,
 ὥστε ἡ πολιτικ
 ται μὲ ἀμοιβαία
 ἄνευ μελλούσης

Πρὸς τούτοις
 κατὰ τὸν κανόνα
 ναμὶς ἐμπιστεύε
 εὐκόλους νὰ πείθ
 ἦναι οἱ δικασταὶ
 ρησιν τῶν νόμων
 τέλος πάντων οἱ
 ροῦς ἡ σωτηρία

μη ἦνχι ποτὲ ἀνεύθυν
καὶ ὁ φόβος τῆς μελλ
τα τὰ ἄτοπα ταῦτα,
πονενοημένος. Εἰς τὸ
μῖς, ἐὰν παρατηρήσω
ἐκ τοῦ φόβου τῶν τι
ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῶν
συνέχονται καὶ συντη
τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ λόγος
δὲ κακία νὰ τιμωρῆται
σιν ἐπὶ μισθῶ· ὅ,τι β
τοῦτο κρέματα ἐκ τῆ
ροῦ· καὶ οὐ μόνον δὲν
ἄλλ' οὐδὲ δύνανται νὰ
θοῦς καὶ εἰλικρινοῦς ἀ
γείνη ἐν ταύτῃ τῇ ζο
πολλάκις δὲν εἶναι, ἐ
πίφάνειαν τιμιότητος.
τίμιοι, εἶναι κατεστιγ
νίας· τοῦτο δὲ τὸ κίβ
ται νὰ διακρίνη, εἰ μ
θεός, εἰς ὃν μόνον τὰ
πε λοιπὸν εἰς τὴν πο
ὅμως ἠδύναντο καὶ ψ
τὸν μὴ ὀφειλόμενον ἐ
κρίσις καὶ ἀνταπόδοσι
ἀδέκαστον, ἀλάνθαστ
τὴν στάθμην τῆς δικ
δὲ κακίας νὰ τιμωρῆται.

Δ'. Ἐκ τῆς κοινῆς
λόσοφοι καὶ νομοθέτα
ἀρχὴν τῆς νομοθεσίας
φεύς, ὁ Ὀμηρος, ὁ Ἡσ
δοσιν· καὶ κατὰ τὸν
σης, δύνασαι μὲν νὰ ε
στημα δικαστηρίων,
οὔδεμίαν πόλιν μὴ ἔχ
μωροῦ τῆς κακίας. Δὲ
σιῶν καὶ εὐχῶν τινῶ
τὰ ἀγαθὰ, ἢ ἀποπέμτ

Οὕτω λοιπὸν ἐκ τῆ

ἐκ τῆς πολιτικῆς
ἀποδεικνύεται, ὅτι
πίνων πράξεων.

Ἡ εὐδαιμονία
λεγκτος ὑπὸ τῆς
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ

Διάφοροι ὅμως
θρώπου, καὶ τὴν
ἄνθρωποι κρίνουσιν
κτον ὁρμὴν τῶν
εἰς τὴν πολιτικὴν
κὴν (1). Τὰς πρῶτας
φέρει ὁσάκις ἢ χρῆται
ἀγαθῶν, ἐξ ὧν ἢ

Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν
κῶς, ἢ ἐν ταῖς πρῶταις
ἀναμφιβόλως ἐκεῖ
πράξιν τῆς μετὰ
τὸ δὲ εἰς τὰ περιεχόμενα

Ἡ ἀληθῆς εὐδαιμονία
ἀπόλαυσιν τοῦ τοῦ Θεοῦ
θνητῆ ταύτης ζωῆς
τελειοποίησιν ἡμῶν
γού ἀρετῆ· συμπεριλαμβανόμενον
που συνίσταται ἐκ τῶν
ὄν Κύριον ὑπέροχον
τητα· πράττει μετὰ
σιν· ζῆ πρεπόντως
θεῖον θέλημα· αἰσθάνεται
μωριῶν, οὔτε ἐξ ἑαυτοῦ
αφθόρου αἰσθήσεως
ἀγάπης. Τοῦτον

(1) Ἀριστοτέλης

(2) Δοκεῖ δ' ὁ δὲ
δ. Κεφ. στ' .) — Ε

Ἀθηναίην ἡδονήν, καὶ
γαζόμενος τὴν ἀρετὴν
διὰ τὰς κακὰς πράξεις
μέραν καὶ νύκτα, τὴν
τίς ἤθελεν ὀνομάσει
λέμια καὶ ἀσυμβίβαστα.

Ἐκ δὲ τῶν περὶ τῆς
ταί, ἄλλα δὲ τοῦ σώματος
τινα ὅμως κυρίως πρὸς
ὁ πλοῦτος, τὰ ἀξιόλογα
ἐξωτερικὴν ἡμῶν κινήσεων
Δὲν ἐμποδίζουσιν ὅμως
καὶ συντρέχουσι πρὸς τὴν
λῶς, ἡγούνη κατὰ τὸν νόμον
ἑαυτὰ ὅμως εἶναι ἀδύνατον
διότι δὲν εἶναι εἰς τὴν φύσιν
οὐδὲ τοιαύτης φύσεως ἡδονῶν
ράν. Πρὸς τούτοις, ὁ πλοῦτος
κακούς· ὥστε καὶ ἡ ἀρετή
ἄνθρωπον εὐδαίμονα
διακρίνωμεν τὴν ἀληθινήν
θὸν αὐτῆς τὸ παρὸν, ὁ πλοῦτος
τὸν μὲν εὐτυχῆ κατὰ τὸν νόμον
εἰς ἐλαττώματα καὶ ἀδυνατίαι
ρικὰ ἀγαθὰ, πλούσιον καὶ
τυχῆ οὐδεμίαν ἡδονὴν
μη τῶν κακιῶν, ἐξ ἐπιπορευ-
τρυφῆς, αἱ νοητικαὶ δὲ ἡδοναί
ται ὑπὸ τῆς συνειδήσεως
παρελθούσης ἡδονῆς.
αὐτὸν μὲ τὴν ἀνησυχίαν
μαρτίας· ἀηδίαί, θυμολογίαι
βοὶ περὶ τῶν μελλόντων
πρὸς εὐτυχίαν αὐτοῦ.
τος, ἐνθυμούμενος τὰς ἀδυνατίαι
σας, καὶ συλλογιζόμενος τὴν
διότι βλέπει εἰς αὐτὸν τὸν πλοῦτον
πειλὰς περὶ τῶν μελλόντων.

(1) Πάντα τὸν χρόνον
γαθοὶ ἡσυχάζουσι διαπαντός.

ρὸν θάρρος, καὶ τὴν
κόπτων τὴν σειρ
εἰς ἐκείνην τὴν τ

Ἄς ἀνοίξωμεν
αὐτοκρατορίας τ
τοσοῦτων δυναστ
ἀπέκτησαν τοσα
κείνων τυράννων
γῶ ἐνάρετος, ἀλ
μοῖος μὲ αὐτοῦς
σωμεν ἓνα μόνον
τρίδος αὐτοῦ, τὸ
τάτην τῶν ἀχρε
τάτων πορνῶν· ο
διεφθαρμένην αὐ
οὔτω βασανίζόμε
ταρον, καὶ τὰς τ
σθάνεται οὐδεμί
λαμπρὰν πομπὴν
βασανίζουσιν αὐτ
ζωὴν ἐν μέσῳ τῶ
ἀσωτείας, ἄδοξο
ἅπαντα. Τί δυστ
τίας δὲ, ὅς τις ἀ
τὴν Εσβαίαν ἐλπ
προσκαίρω ζωῆ
ἀπολαμβάνη ἐπὶ
εἰδησιν, μεταχειρ
νά μὴ στεροῖται
παρούσης ζωῆς· ὁ
τικὸς, ἰλαρὸς, πι
χι ἀνδράποδον τ
μεταβαίνει ἐν εἰρ
εὐδαιμονία τοῦ ἀ
τῆς ἀρετῆς.

Βλέπομεν, γαί,
ἐξ ἐναντίας κακοῦ
μονίας. Ὁ εὐτυχὴ
γαθὰ, καθ' ἃ συν
χίαν, καθ' ἑαυτὰ
πει γὰ συγχέωμεν

τὴν δυστυχίαν μὲν
ἐξουσίαν καὶ ἄλλα
ραννῆται ὑπὸ τῆς τ
ἐλέγχων τῆς συνειδ
χρηῶν ἀγαθῶν, ἢ
νὰ ζῆ ἀτάραχος εἰς
ρεῖται εἰς τὴν ἀπόλο
τὴν κατάστασιν τῆς
ξενεῖ ἀηδίαν καὶ λύπ
ηδίαν ἢ λύπην προ
εἶναι ἢ ἐκ τῆς ἀρετ
εἰς ἀηδίαν. Ἡ ἀρετὴ
τοῦ παρελθόντος, κα
μέλλον. Τίς ἀπολαμ
θῶς εὐδαίμονα; Τίς
μετὰ πάσης προθυμ
σιν; Ἀλλ' οἱ πλείο
να τὰ ἀγαθὰ, ἐξ ὧν
κατασταίνονται τω
μὰς ὅτι εἶναι εὐδαί
πίπλαστον εὐτυχίαν
πάντων ὅμως ἔρχετ
καθ' ἣν αἰσθάνονται
λεγόμενα ἀγαθὰ συ
χειριζώμεθα αὐτά·
οὐχὶ τῆς τύχης.

Περὶ τῆς εὐδαιμον
λαὶ ἀμφισβητήσεις
Στωϊκοὶ ἐφρόνουν ἀγ
τὴν ἡσυχον καὶ ἀτάρ
τάξιν τῶν ἀγαθῶν κ
ζοντο ταῦτα ὡς μέ
τὴν ὑπερβολὴν, καὶ
εὐδαιμονίαν· ὥστε τ
φρόνουν ὀρθότερα πε
ἀρετῆς, θεωροῦντες
τῆς δευτέρας. Ὅρθ
τὴν ἀδιάφθορον καὶ
εἶναι πρόεπον εἰς τὰς
πων, σύμφωνον πάν
λει εἰς τελειοποίησιν

πάντων, ὅτι π
 τέσσαρα ταῦτα
 ἀντιμάχονται,
 πράξιν. Δὲν γίν
 μία, ἡδεῖα, καὶ
 περιέχει τὰ ἄλλ
 ὤμεν τὴν ἀληθει
 τὴν ἀρετὴν. Δι
 τὰ τὰς προλήψε

Ἄρετὴ τελεία
 πος σταθερὰ τὸ
 γον καὶ μὲ τὸ θ
 ὅστις ἐκ φόβου
 ὁ τοιοῦτος δὲν
 οὐδὲ ἔχει ἄλλον
 τὴν κακὴν πράξ
 ποφύγη, δεικνύε
 τὸ καλὸν ὑπὸ μ
 ὅτι ἤθελε καταφ
 νὰ παρατηρῶμεν
 τὴν ἀληθινὴν κα

Οἱ Ἐκκλησιασ
 δουλικόν, δεύτε
 φρικώδους θεωρί
 φοβῆται τὴν αἰώ
 κός, ὅταν πράττ
 παραπικράνη τὸ
 τούτων εἰδῶν το
 τεροὶ καὶ δικαιο
 ας, ἐνῶ ὁ φοβού
 πράξῃ τὸ κακόν,
 τῶν μελλόντων
 μὲ τὴν θέλησιν τ
 λούθως, μεμπτή
 ἐλπίζωμεν βεβα

(1) Τὰ δὲ κατὸ
 σωφρόνως πράττετα
 εἰάν εἰδώς· ἔπειτ', ε
 καὶ εἰάν βεβαίως κα
 Κεφ. δ'.)

ἀρετὴν ἀγαπῶντες
καὶ εὐάρεστον εἰς τὸ

Περὶ ἀ

Ὁ ἄνθρωπος εἰσέ-
ναμία· ὅθεν ἡ ζωὴ αὐ-
πρόνοιαν καὶ ἐπιμέ-
ἀλλ' ἡ ψυχὴ φαίνεται
λῶν εἰς τὰ αἰσθητ-
νὰ μιμῆται, νὰ συλ-
καὶ νὰ κρίνη ὅπως
νήσεις καὶ ἐνέργειαι
πεύθυνος τῶν πράξε-
μεις τῆς ψυχῆς ἀνα-
καθήκοντα, καὶ νὰ
τί ἄτιμον, καὶ συντ-
αὐτοῦ, εἴτε εἰς Θεόν
πον, γινομένη ἐν γν-
δοχῆς ἢ κατακρίσει
ρατηρῆ πρό τῆς ἐσο-
λέσεως, τὴν φύσιν τ-
τελέσματα αὐτῆς·
σεως τοῦ πράττον-
θιστᾶ αὐτὴν ἠθικῶς
ξαντα, τουτέστι κρ-
σει καὶ προαιρέσει·
ἐφ' ἡμῶν, καὶ αὐτὰ

Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ
ἀγνοίας, ἣν ὠρίσαμ-
εἰς τὸν ἄνθρωπον
κοινωνικῶν καθηκό-
ἀναπτύσσεται ἐν αὐ-
αὐτοῦ συλλαμβάνει
τρίδος, ἔθνους, κτλ.
μὴ ποιήσης· καὶ πό

ποι, οὕτω καὶ ὑμ
 ταύτας δύναται, ὅ
 πους πράξεις αὐτ
 ἢ ἐσυκοφάντησεν,

Πράξεις τινές τ
 μενον, δὲν εἶναι ἰ
 θωοῦται καὶ παρὰ
 ὄντι αἰτία τῆς προ
 προσοχῆς καὶ ἐπιμ
 ἄγνοιαν. Ἄλλ' ἐὰ
 ζίαν αὐτοῦ ἢ διὰ τ
 οὔχι ἢ ἄγνοια· ὅθε
 σοι παρανομοῦσιν
 ὀφείλουσι νὰ ἐξεύρ
 ως δὲ καὶ εἰς τὰ ὅ
 ἠδύναντο νὰ μὴ ἀ
 ἄθωοῦται λοιπὸν
 τι κακὸν, ὡς καὶ ἐ
 ἐὰν ὁ ἐξ ἀνάγκης
 ἢ ἐὰν μάλιστα καὶ
 γνώστου Θεοῦ καὶ

Συνείδησις λέγει
 τητα τῶν πράξεων
 ἦναι καλαὶ ἢ κακαί
 τῶν ἀνθρώπων περὶ
 τὸ εἶδος καὶ κατὰ
 γονται καὶ διάφορα
 ὅταν κρίνωμεν ἀπὸ

(1) Ματθ. ζ' . 19

(2) Ὅταν μὲν γὰρ
 ὅταν δὲ τῆς ἀγνοίας
 αἰτιός ἐστιν, οὗτος ἦδ
 ριστοτέλ. Μεγ. λ. Ἠθ.

(3) Καὶ τοὺς ἀγν
 λεπά ἐστι, κολάζουσιν
 ῥοκοῦσιν, ὡς ἐπ' αὐτο
 στοτέλ. Ἠθικ. Νικομ.

ὅταν κρίνωμεν ὅτι πρό-
θεωρητικῇ, εἴτε πρακ-
τικῇ καὶ βεβαίᾳ· ἐὰν δὲ
ἢ κρίσις ἡμῶν ἐπιστυ-
ται πιθανῇ· ἐὰν δὲ ἀ-
μφίβολος· ὑποπτος

Ὅταν τις κρίνη πρό-
γνώμην καὶ τὸ κῦρος
συνείδησις αὐτοῦ εἶναι
ἀληθῆς ἢ κακῆς πράξεως,
ἢ κακίαν αὐτῆς. Ἄλλο-
τε εἰς ἀπάτην, κρίνε-
ται πῶς τοῦ ἀκούοντος κ-
αὶ πει δὲ νὰ παρατηρῶν
τὸ κῦρος τοῦ λέγοντος
ἢ ἀληθῆς, καὶ ἐπομένως ἢ
ἀλήθειαι, ὡς δεχόμεθα
θερὰ πρὸς αὐτὰς πίστι-
πιθανῆ συνείδησις λέγ-
μὸν αὐτῶν· δὲν πρέπ-
ἄλλὰ καθόσον εὐρίσκο-
λοιπὸν σφάλλουσιν, ὅ-
καὶ μεταχειρίζονται α-
ζοντες τὴν παιδείαν
ἀπατηλοῦ φηνομένου
νοι, οἵτινες ὀδηγοῦσι
τες, ἢ, τὸ χειρότερον,

Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τ-
δὲν δύναται νὰ ὑπάρχ-
καθόσον κρίνομεν πρό-
εἶναι κανῶν, καθ' ὃν κ-
λογοῦνται ἠθικῶς καλ-
μον ἢ ἐναντία. Ἄν λο-
ἤθελεν εἶσθαι οὐδὲ συ-
πράττει τὸ ἀρεστόν εἰ-
τῶν πράξεων. Ἄλλ' εἰ-
οῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους
πὸν καὶ συνείδησις. Ἄ-
οἱ ἀνθρώπινοι ἀναφέρο-
νόμον· λοιπὸν καὶ οὗτο-
μῶν. Ἐκ τούτων δυνά-

ἂν ἦναι καλὴ ἢ
 μὴ γείνη. Οὕτω
 κρίνη, ὅτι δὲν π
 ἢ πράξις, ἧς ἐσ
 μου· ἀλλὰ τὸ
 τοῦ Θεοῦ· διότ
 πὸν ἢ πράξις,
 λημα τοῦ Θεοῦ

Ὅσα εἶπομεν
 καὶ ἐνταῦθα περ
 βλητῶς ἠπατηρ
 τιθεταί εἰς τὸν
 λευθέρας καὶ γ
 χάριν, δὲν εἶνα
 τῆς χρήσεως το

Ἀμαρτάνει κα
 τὸ ἔχειν συνείδ
 ναὶ ὀρθὴ καὶ θε
 καὶ ὁ τοιοῦτος
 πράξῃ μετὰ συ
 ἦναι σύμφωνος
 ὥστε κινδυνεύε
 ὥστε θέλει τρό
 ἂν ἢ πράξις ἦν

Ὅ,τι φαίνεται
 ἐνδέχεται λοιπὸ
 συνείδησιν, καὶ
 Ἄλλ' ὅς τις εὐρ
 δένα τρόπον νό
 ἀσθένεια δικαιο
 δόξαν αὐτοῦ, κα
 ον δὲν ἀποδίδε
 σει ἐνκντίον το
 ἀμελήσας, κατ
 πὸν ἐπιμελῶς ν
 ματος, ὥστε ν
 μεν τὴν εἰς τὴν
 μωμεν οὐδεμίαν
 θρασύτητος καὶ

Φρονίμου κα
 καὶ πρὸ τῆς πρ

γνωρίσωμεν τὸ ἁμάρ
θωσιν αὐτοῦ, διὰ νὰ
μ' ὅλην τὴν προσεκτ
θεν πιθανότητας ἰσοδ
ρον, ἤγουν, εἰς τὴν κ
ρον ἀπὸ τοῦ κινδύνου

ΤΕΛΟΣ

Η μερικὴ
ἀνθρώπου. Τὰ
Θεὸν, εἰς ἑαυτὸν
ἐκπλήρωσιν τοῦ
κακία, φανερόντι
διχόρων ἀρετῶ
που εἶναι διπλῆ
μόνου τοῦ Θεοῦ
σον συζῆ με ἀνθ
φους· πρέπει λοι
ὀμιλήσωμεν καὶ

Περὶ τ

Ὅταν λέγωμεν
μεν ἐν τῷ ἀνθρώ
οῦ. Ἐπειδὴ ὁμο
ναται νὰ βεβαιω
τιρόρητως, ὅτι τὸ
καὶ νὰ πιστεύη,
ρον, τέλειον, ἀφ
των τῶν κτισμῶ
μεθα τωόντι νὰ γ
Ὄν· ὅθεν ἕκαστος
κολούθους τρεῖς ἐ

Α΄. Ἐγὼ ὑπάρχ
τητα τούτου διὰ
ὅτι ὑπάρχει τι ἐν

κα τοῦτο εἰς ἑμαυ
σμα τῆς ὕλης δὲν
νει λοιπὸν ἄλλο νό
ὄν παρ' ἄλλου ὄντο
ἄλλων ὁμοίων μου
πὸν τὸ ὄν, τὸ ἀνο
πει νὰ ὑπῆρχεν αἰ
ὑπάρχη. Οὕτω λοι
συναισθανόμεθα, ὅ
ἐξ οὗ καὶ ἡμεῖς κα

Β'. Ἡ ὑπαρξίς τ
χῆς μετὰ τοῦ σώμ
μα ἡμῶν· δὲν δυνα
κατ' οὐσίαν, εὐρίσκ
διακρίνομεν τί ἀν
ἐνέργειαι τούτων μ
σιν αὐτῶν. Ἐξ αὐτ
ως ταύτης συμπερα
ισχυρὸν καὶ ἀγαθόν
ἢ ὑπαρξίς ὁμῶς ἀνο

Γ'. Τέλος πάντω
πάρξεως τῶν ἄλλο
γαλοπρέπεια τῆς ἀ
ἢ τάξις, καὶ ἡ ἀρμ
ἄλληλα, βεβαιουσι
ταῦτα εἶναι ἔργα νο
δυνάμου. Ἡ ὑπερθα
περίοδοι τῶν ἀστέρ
ἥλιον, ἢ ἀνεξάντλη
τῶν, τὰ ἄνθη ταῦτ
σον ὠραῖα εἰς τὰ χρ
σιν, καὶ ὠφέλιμα εἰ
ρίων τῶν ἐπιγείων
μαστος σκόπιμος ὁρ
χαρίσματα τῆς ψυχ
παρξίν τοῦ Θεοῦ, τ
τὴν ἀγαθότητα τοῦ
ἐκθαμβος μετὰ τοῦ
πάντα ἐν σοφίᾳ ἐπο

Ἐκ τῶν τριῶν το
ραίνεται, ὅτι, ὅς τις

ἀρνεῖται τὴν λογίαν.
 Δὲν πρέπει ν' ἀπο-
 ῥήξουν, ἀνθρωπο-
 τὴν ὑπαρξιν τοῦ
 πόθετιν. Εἶναι ὁ
 μιουργήματα τοῦ
 γνωρίσθησαν ψευ-
 καὶ ἀπερρίφθησαν
 δύναται νὰ πέσῃ
 ὀρθοῦ λόγου.

Μεγαλωτάτη
 πασιν ἐναντία, ν
 λικὰ ἄτομα συνε-
 μὲ ἀναλογίαν κ
 μὴ ἄθροισμα γρο-
 ἢ ἀμάθεια, διὰ
 τὰς αἰτίας; Τὰ
 τυφλῆς καὶ ἀσκέ-
 οὔτε σκοπὸν, ἅ
 νὰ σώζονται; Ἰ
 τήσωσι σώματα
 τοιαῦτα ἄτομα ν
 γανίσωσι σώματα
 τους τῆς παγκοσ-
 ως τῶν διαφόρων
 τὸ Πᾶν, καὶ νὰ
 ὑπερθαύμαστον;

Ὁ ἄνθρωπος ἔ-
 ὑπαρξιν πολλῶν
 ὑπάρχουσι, καὶ τ
 δείγματος χάριν,
 τοῦ Θεοῦ, κτλ. Τ

(4) Μάταιοι μὲ
 ἐκ τῶν δρατημένω ἀγ-
 ἔχοντες ἐπέγνωσαν

εἰδησις τῶν κινήσε
μεν, ὅτι ὑπάρχομεν
σώματος ἡμῶν, κα
λωμεν, ὅτι ὑπάρχ
τὰ πάντα, ζῶά τε
τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ
προὑποθέτει ἀναγκ
ἔχομεν γνῶσιν πρα
πάρξεως τοῦ παντ
τίνι τρόπῳ ἐπλάσθ
ὑπάρχει ὁ Θεός. Δ
τες λογικῶς, ν' ἀμ
ἡμᾶς καὶ αἱ τελει
φύσις τοῦ Θεοῦ, δ
διότι τότε δὲν ἠθέ
λεν εἶσθαι δυνατὸν
ἀλλ' ἡμεῖς κρίνομεν
ὅτι ὑπάρχει, ὅτι ἔ
τινός, τὰς ιδιότητε
ἀδύνατον δὲ τὸ πο
τῷ ποιητῇ. Ὁ Θε
ἄπειρον ὡς πρὸς τ
κατ' ἀνάγκην τῆς
χάριν, ὡς ἡμεῖς· ἔ
καὶ τὸ αὐτὸ ἀπλο
καὶ διηρημένας, ὅ
των, ὡς πηγὴ πά
δοκία καὶ χάριτι
θόντες καὶ φύσιν
δὲ τελειότητων ἄ
αι εἶναι ἡ θεία αὐ
ἄλλα δὲ εἶναι κο
μὸν ὁμῶς περιορι
ἐκείνω, ὅποια εἶν
ἡ ἀγαθότης.

Περὶ

Ἡ Ἐρησκεία εἶν
θεβαίαν πίστιν ἡμ

ἐπιστηρίζεται εἰς
 εἰ εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ
 κρινῆ καὶ καθαρὰν
 τατον, εἷς Θεὸς π
 τα αὐτοῦ, ἀναγε
 ὡς δόγμα ἀναντίρ
 κοντα τοῦ λογικοῦ
 καθ' ὅλην αὐτῆς τ
 τα ἐλάβομεν παρὰ
 τητον νὰ προσφέρ
 νοῦντες καὶ ὁμολο
 αὐτοῦ. Εἶναι καὶ
 ἀπαιτῆ λατρείαν λ

Λατρείαν λέγον
 αἵτινες συνεστάθη
 καὶ εὐχαριστίαν.
 ἄλλως, ἀποτυγχάν
 στάθησαν.

Δύο δὲ εἶναι τὰ
 ἐξωτερικῆ. Ἡ ἐσω
 θεσμοῦ, τοῦ θυμ
 ὀφείλομεν διὰ βαθ
 Θεόν, καὶ νὰ θεωρ
 Θεὸν σέβας, ἢ φόβ
 μὸν ὅμως πολὺ ὑψ
 φοβώμεθα αὐτὸν ὡ
 οὔ τὴν εἰς ἡμᾶς ἄτ
 βιώμεθα μὴ πράξω
 τοῦ θέλημα. Τὸ θέ
 σαῶν καὶ ἐξωτερικ
 εἶναι ἡ εὐδαιμονία
 κάρριοι οἱ ἄνωμοι
 χρος τοῖς ποσὶ μο
 μεν νὰ ἀγαπῶμεν τ
 πάσαν ἀγαθότητα,
 κνύει τὴν ἀγαθότη
 τος ἠγάπησεν ἡμᾶ
 θεϊαν συναίσθησιν
 εἰς τὴν καθαρὰν κα

ὅσα ἠθέλομεν δείξει
προσφοραὶ εἰς τὸν Κ
Ταῦτα λοιπὸν τὰ ἐσ
λατρείας, ἧτις συνίσ
ος ἡμῶν ἀπαραίτητο
σμὸς τοῦ ἀνθρώπου,
διότι ἄλλως, εἶναι ὡ

Ἡ ἀνάγκη τῆς εἰς
δεικνύεται μὲ τὸν ἀπ
γὸς καὶ Κύριος τῶν
πὸν δικαίωμα απαιτ
ρᾶς. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος
φείλει λοιπὸν εἰς τὸν
δὲ λατρεία εἶναι μόν

Εἰς δύο καθήκοντα
ἀνθρώπου, εἰς τὸ νὰ

Τιμᾶ ὁ ἄνθρωπος
θυσιαστήρια, προσφέ
ρίους, διὰ τὰ ὅσα ἀπ
αὐτοῦ ἀγαθότητος, καὶ
δημοσίαν εὐχαρίστησ
ξαν καὶ προσκύνησιν
τῇ λατρεία, σύμφωνα
σύμφωνος καὶ μὲ τὴν
καρδίας ὑποταγὴν εἰ
νὰ προσκυνῶμεν ὡς
κῶς ὡς Κύριον ἡμῶν
νὰ φυλάττωμεν τοὺς
αγάθου νομοθέτου, νὰ
νὰ ἐλπίζωμεν εἰς αὐτὸ
θεαρέστων πράξεων καὶ
εκτικοὶ καὶ εἰς τὴν φ
κολούθησιν αὐτοῦ· δι
χάρισμα, ὅπερ ὀφείλο
στοχαζώμεθα ὡς ὄργ
θελημάτων αὐτοῦ. Ὅ
χρῆσιν, ἣν ἠθέλομεν κα
παγορευμένας ἀρετάς

(2) Ἡμεῖς γὰρ ἐσ
χώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ

ας. Ἡ εὐτυχία
ζωῆς, κρέματα
δείξει εἰς τὸ λο
ξεως καὶ εὐδαιμ

Νέοι, μελετή
ποῖαν δύναμιν ἔ
πιμελήσθε αὐτό
ὀνόματα σέβεσθ
χῆς ἐπιμέλειαν
ἐκεῖνοι, ὑπερέχ
μήτου ἐκκλησία
μος χρόνος τοῦ
ἀγώνων τούτων
τυχία ὑμῶν. Δὲ
παραπονῆσθε φυ
ρανὸς τῆς Ἑλλά
να καὶ μνήματα
ἢ κόνις τῶν ἐνδο
γικόν, ἐπιμελείσ
ἐμμένετε πιστὸ
καὶ θέλετε εἰσθε
καὶ ὠφέλιμοι εἰ

Περὶ

Ὁ ἄνθρωπος
ἐκπληροῖ εἰς ἑα
μέρη τῆς ἀνθρω
νὰ προμηθεύη κ
Τοῦτο ὅμως πῶ
Ἐπειδὴ δὲ ἡ ψυ
τῆς πρόπει ν' ἄρ

Ἡ ψυχὴ εἶναι
τοῦ κινήσεων κα
καὶ ἀθάνατος, ἦ

Α'. Λέγομεν γ
διότι ἡ ὕλη εἶναι
κινήθῃ ὑπ' ἄλλη
στος. Ἀλλ' ἡ ψυ

ιδίας φύσεως νοητικῆς
τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς
φορος τῆς ὕλης, τουτ'
ψυχῆς, ὁμολογεῖται ὅτι
μὴ αὐτοῦ καὶ ἀδιαίρετος

Β'. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθά-
σις καὶ τῆς φυσικῆς κινή-
νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα
νασίας.

1. Ἡ ψυχὴ εἶναι οὐκ
νά διαιρεθῆ, οὔτε νὰ
σώματα.

2. Ἡ ψυχὴ οὔσα ὅτι
αὐτῆς ἤθελεν εἶσθαι ἐν
οὔτ' ἀφ' ἑαυτῆς δύναται
δὲν ποίημα ἔχει τὴν
οὔτε τὰ ὄντα νὰ φέρῃ
καταστρέψῃ τὴν ψυχὴν
ση, ὁ Θεὸς δὲν καταστρέφει
λὰ μόνον χωρίζει αὐτὴν
δὲν πάσχει, εἰ μὴ μετὰ
πὸν ὁ Θεὸς δὲν ἀφανίζει
ἀκόλουθον νὰ πιστεύσῃ
κρίτως τιμιωτέρα τῆς
χὴ εἶναι ἠνωμένη μετὰ
ἀφαιροῦνται ὑλικά ἅτινα
νει· ἐν εἶδος θανάτου
θήκη τῶν ὑλικῶν ἀτό-
ρέσεως καὶ προσθήκη
συγκοινωνίαν μετὰ τὸν
τὴν παῦσιν ταύτην τῆς

3. Ἡ ἀθανασία τῆς
μὲ τὰς τελειότητας τῆς
καὶ πάνσοφον, πῶς εἶναι
τοιοῦτον, λέγω, εὐγενῆ
λίγα ἔτη ποταπὸν ὄγ-
λεγόμενον ἄνθρωπον
Ἐὰν τῶντι ἢ ἄνθρωπος
πολαμβάνοντα τὸ παρ'
θελον εἶσθαι μυριάκις
τοῦτο εἶναι ἀσύμφωνον

4. Ἄν ἡ ψυχὴ
 θρώπων ἤθελεν
 γίνεται ἐν τῷ κα
 καὶ κακίας· ὡς
 ἀμοιβὴν, οὔτε οἷ
 τρόπον τινὰ, ὅτ
 πάσχωσι τὰ αὐτ
 τὴν ἀρετὴν, κατ
 δῶν τῆς κακίας.
 τὴν ἀρετὴν οὐδε
 εἰς τὴν κακίαν ο
 ὄτητος αὐτῆς· κα
 ρητον τῆς κακία
 νετχι ὅτι διὰ τὸ
 ἀθάνατος, καὶ ὅτ
 βεῖα τῶν ἐναρέτ
 τος εἶναι παλαί
 Ταῦτα εἶναι ἀλή
 χωρὶς νὰ ἀρνηθῆ
 στῆς πρὸς τὴν δ

5. Ὁ Θεὸς ἀτ
 ζει εἰς αὐτοὺς τὸ
 τῆς χάριτος, καὶ
 ἂν ἡ ψυχὴ δὲν ἦ
 ταῦτα τοῦ ὑπερτ
 ψυχῆς, ἥτις φύσε
 οὐδεμίᾳ ἀμοιβῇ ε
 τοὺς παραβάτας
 χοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ
 νοὶ μὲν ἔμελλον
 μείνωσιν ἀβράβευ
 τὴν ιδέαν, ἣν ἔχ
 ὅτι δὲν δύναται
 τοὺς φυλάττοντα

Διὰ νὰ ἐξαλεί
 πνεύματα ἀσθενῆ
 τῶν ἀρνούμενων

1. Προβάλλου
 ἀδυνατεῖ καὶ συγ
 συνδεδεμένη μὲ α
 μεταβολάς.

Ἀπόκρισις. Πᾶν
τον ἐκ μερῶν· ἀλλ
πὸν, οὔτε γεννᾶται
τοῦ Ποιητοῦ, καὶ π
ὡς αἱ φαινόμενα
ἀκμάζῃ, ἢ ὅταν γη
εἰς τὰ ὄργανα τοῦ
χῆς, ἐνόσω εὐρίσκει
συνδεδεμένης ψυχῆς

2. Αἱ ἀρρώστια
εἰς τὰς ἐνεργείας αἱ

Ἀπόκρισις. Αἱ ἀ
κνύουσιν ὅτι φοβεῖ
πάθειαν· οὐδεὶς ὅρ
ψυχὴ συναποθνήσκε
τον, διότι θάνατος
εἶναι ἀμερές.

3. Δὲν εἶναι ἴδιο
ἐν τοῖς ἀνθρώποις,

Ἀπόκρισις. Τὸ ἐν
ότητος νὰ ὑποφέρῃ
κακίαν ἀτιμώρητον,
δικαιοσύνης καὶ τῆ
βλέμμα τὸν μεμολυ
σμένον διὰ τῆς ἀρετ

4. Προβάλλουσιν
ἀθανασίας, ὅτι εἶναι
ματα, καὶ μάλιστα
πρόνοϊαν, καὶ ἐντεῦ

Ἀπόκρισις. Ἀλλο
κρίνη ἀποφαντικῶς
ὠφέλιμον, καὶ τί βλ
κάμῃ, καὶ τί νὰ μὴ
λά φαίνονται εἰς ἡμ
πὸν καὶ τὰς χρήσεις
πρὸς τὸ σύμπαν. Δὲ
ορισμὸν τοῦ πνεύμα
ἀγνοουμένων φαινο
πανσόφου Δημιουργ
γινώσκομεν, τὴν σοφ
προσεκτικοὶ εἰς τὴν

μεν δὲ εἰς τοὺς με-
νομένων εἰς ἡμᾶς ὁ
γῶμεν τὴν σοφὴν
ρον ὁ δέκατος Ἄλφ
ἀταξίαν τοῦ Πτολε
τός; τί ἤθελεν εἶπ
βλεπε τὴν σήμερον
τὸ σύστημα τοῦ Π
των συμπεραίνεται
εἶναί τι ἐν τῇ φύσει

Προκειμένων δύο
σύμφωνον μὲ τὸν ὁ
κὸς ὀφείλει νὰ ἐκλέ
σίας συμφωνεῖ κάλ
μητέον. Ὁ ὀρθὸς τ
καὶ ἄμερής· ὅτι εἶν
ἀγαθότητος ἢ εἰς τ
μάτων αὐτοῦ· ὅτι τ
οσύνην ν' ἀφήσῃ τῇ

Περὶ τοῦ εἰς

Τὸ πρῶτον τῶν
τίζῃ καὶ νὰ ἐνεργῇ
εξίαν αὐτοῦ· ἢ διπλ
λογικοῦ, ἤγουν, εἰς
καὶ θεάρεστον πρᾶξ
ἀρετὴν· νὰ ἀποκτᾶ
χὴν αὐτοῦ μὲ ἀρετῶ
καὶ πᾶν ἐλάττωμα
ἀπολαύσεις, καὶ νὰ
νανται νὰ βλάψωσι

Ἐκ τῶν ἀναντιρρ
μέν, ὅτι ἡ ἀρετὴ δι
Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ
λεσις τῶν νόμων, ὅ
ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι
πον εὐδαίμονα. Εἰς
ἀποδειχθείσας ἀληθ

Θεοῦ, καὶ ὀφείλει
Θεοῦ διὰ τὸ ἦναι
τί ζητεῖ ὁ Θεὸς παρ
οῦς ἐπιβάλλει εἰς
πρὸς ἡμᾶς τοὺς χρ
Θεὸν ἀληθινὴν πίστ
θρώπος δύναται νὰ
Ὅταν τὸ σῶμα αὐτο
αὐτὸν, ὅταν ἐκτελῇ
αὐτοῦ, τότε βεβαίως
σύμφωνον μὲ τὸ θεῖ
ωμεν εἰς ἓνα Θεὸν τ
τόν· τὸ λογικὸν διδο
αυτοῦς· κατχνητᾶ λ
λογικὸν καὶ τὸ θέλ
καὶ ἠθικῶς καὶ φυσ

Πρὶν δὲ ἐξετάσωμεν
κἀμνωμεν εἰς ἑαυτοῦ
χωμεν αὐτοῦ τούτου
λειαν, ἀπαιτεῖ δ' αὐ
χῆς ἐρωτᾶ τοὺς λόγ
διὰ τί τοῦτο, καὶ δι
καὶ νὰ τελειοποιήσῃ
Ἐπειδὴ δὲ ἡ γνῶσις
ὅς ἡμῶν, αἱ δὲ ἀλήθ
νερόν, ὅτι πρέπει νὰ
ποῖαι αἱ ῥηθεῖσαι· νὰ
διότι ἔχουσιν ἐπιρροή
καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ
τοῦ, συνίσταται, ὡς
ματος· ὥστε καὶ ἐκ
δὲν εἶναι ἄλλη, εἰ μὴ
τας πρέπει ἀναμφιβό
ὅτι ὅσον ὀξύτερον κ
ἀσφαλέστερα προχωρ

Ἄς ἐξετάσωμεν νῦν
ἡμῶν, ἡγουν, ποίας ἀ
καστος, καθ' ἑαυτὸν

Προσωπικαὶ ὀφείλειαν τοῦ ἀνθρώπου
ἢ ὠφείλεια δὲν περὶ
ὡς τοὺς ἄλλους.

Πρώτη κατὰ τὴν φύσιν
ὄν εὐσέβεια· διότι
πρώτιστόν τι ἀνθρώπου
πρώτιστον τοῦτο
δὲν δύναται νὰ ᾖ
ὡς τέλος ἔσχατον
ἀναφέρωνται καὶ
ἀναγκαίως λοιπὸν
ρον παρὰ τὸν ἄνθρωπον
πράξεις αὐτοῦ, καὶ
νὰ τιμωρῆ διὰ τὰ
λο παρὰ τὸν Θεόν·
δὲ εἰς Θεὸν εἶναι
τρέψωμεν καὶ νὰ

Ἡ ἀρετὴ αὕτη
λαμβάνει τοὺς κατὰ φύσιν
τει εἰς τοὺς πιστοὺς
βεια ἔχη τινὰ δύναμις
δειγμα, κυρίως ὁρίζεται
ταὶ αὐτὴν διὰ τὸν Θεόν
χον, αὐτὸς ἐξίσου
πομεν ὅτι ἡ εὐσέβεια
ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν
πράξιν τῆς ἀρετῆς
ὑπέρτατον, καὶ βρῆται
ὅτι πᾶς ἄνθρωπος
μόνον διότι εὐρίσκει
τὸν ὀρθὸν λόγον.
τῆς ἀρετῆς δὲν ἔχει
δύναμιν· ὅθεν καὶ
σαν τὴν ὑπόθεσιν

στις εἶναι ἡ βάσις πα-
της, ἀσφαλῆς οἰκοδο-
πιστεύει εἰς Θεόν, γ-
ἀρετῆς καὶ τιμωρὸν
τοὺς νόμους αὐτοῦ, ο-
δὲν δύναται ν' ἀποφ-
οργῆς.

Ἡ εὐσέβεια λαμβά-
ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγά-
κείμενα θεολογικῆς θ-
καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος πε-
Θεὸν ποιητὴν τοῦ πα-
νὰ ἀγαπῶμεν αὐτὸν
τατον ἀγαθόν.

"Οτι πρέπει

Ἄφοῦ εἶδομεν, ὅτι
πρέπει ἤδη νὰ ἐξετάσ-
καθήκοντα, ἥτοι αἱ π-
ται νὰ ζῆ εὐδαιμόνια
συντηρήσεως τοῦ σώ-
καὶ σωματικῶν ἡμῶν
θῶν, ἢ ἀταραξία τῆς
φρόνησις. Περὶ ἐκάστ-
τον περὶ τῆς ἐπιμελε-
ἐνταύτῳ καὶ ὄργανον

Τὸ ἀνθρώπινον τοῦ
τοδυνάμων χειρῶν. ο-
ἀνεξαρτητῶς ἀπὸ τῆς
θετο νόμους εἰς τὴν
δύναμεις τις ἐνεργητικ-
ἀνάγκην ὠρισμένων
χρεῖα τῶντι, οὐδὲ συ-
σύστημα τῆς ζωῆς κα-
λων ἐνασχολήσεων πλ-
ας αὐτῆς. Τὸ ἐσωτερ-

σκοπὸν τοῦ Πλάτωνα
καὶ δὲν ὑπόκειται
μέρος τῆς δημοιο
τὸν ἄνθρωπον ἐξ
τὸ ἐσωτερικόν, ἀ
ὑπόκεινται εἰς τ
γίνονται ἐρμηνεῖ
τιων, ὅπλα κατὰ
φῆς, καὶ πολύτιμο
ρατήρησον τὰς θ
ὄργάνων, καὶ θαυ
μων, πόσῃν ἐπιμέ
τῆς ὑπάρξεώς σου
τικῶν σου δυνάμε
τάτου τούτου ὄργ
διαφόρους κινήσει
μνει τοὺς ἄλλου
καὶ τὰ νοήματα
νον, καὶ διαθέτει
ἄλλων· κάμνεις
ἠδύνωνται, νὰ ἐν
σιν ἐκείνων. Συλ
τοῦ ἀνατρέποντα
τῆς Ἑλλάδος, διὰ
τη ἐναντίον εἰς μ
γλώσσης τοὺς ἀδ
τὰ τῶν φιλοδόξω
μόνου τοῦ λόγου
αι ἐνὸς σμικροτάτ
τὴν γλῶσσαν, κα
όντων! Δικαίως
μεγαλήτερον χρέο
γυμνάζωμεν ὠφέλ
ἀξίως καὶ τῆς με
κούσης ἐν ἡμῖν λο
μνάσεως αὐτοῦ,
μόν ὄργανον εἰς τ
ἐφρόνει καλῶς, ὅ
ρῶσι τὴν ἰατρική
μος διὰ τὴν συντα
αὐτὴν ἀδελφὴν κ

ὁ ἰατρὸς τῆς ψυχῆς,
σον τὸ σῶμα ὑγιαίν
ροῦς ἐμποδίζεται τ
δειος εἰς τὴν πράξιν
τρώγειν καὶ πίνειν, ε
μενον καὶ ἐλαττούμεν
τομα, καὶ γίνη ἀφαν
ως. Δὲν εἶναι ὅμως τ
χος αὕτη μηχανὴ δια
χθησαν εἰς τὰς ἐνεργ
ῆθικαί εἶναι τὰ ἀπο
ἀμάρτημα καὶ φοβερο
λεια καὶ καταφρόνησ
διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ
ρὰ καιρὸν, ἐνῶ ἡδύνα
ὁμογενεῖς καὶ νὰ ζήσ
τοὺς θεῖους σκοποὺς ὁ

Ἡ φροντίς, ἣν ὀφε
ἐν τῇ διαίτῃ τῆς ζωῆς

Ἡ ὑγεία τοῦ ἀνθρώ
γρῶν, καὶ προπάντω
καὶ καθαριότητι τοῦ
τῆς τροφῆς καὶ τῆς
λει τὴν ὑγείαν αὐτοῦ
καὶ νὰ πίνη οὐχὶ κα
χρείας τῆς φύσεως, νὰ
καὶ νὰ φεύγη ὅσον δι
λίας. Ταῦτα εἶναι γ
γέλματος. Ὅσοι δὲ
τους εἶναι χρεῖα μεγα

Ὁ νοῦς περιλαμβάν
σωματικῶν δυνάμεω
εἰς τὰς χρεῖας τοῦ σώ
θέλωμεν νὰ γίνωνται
φέλειαν, δὲν πρέπει ν
χρησις ἐλαπτικωτάτ
πολυφαγία καὶ αἰ με

Ἡ μετριότης τῶν
νωμεν αὐτὰ ἀχαλίνω
φρονίμως. Τὰ πάθη
τε εἵπομεν· ἀλλ' ἐπει

διότι αὐταὶ εἶναι
 δυνάμεις, πᾶς ὁ
 πάθη, δὲν ἐννοοῦν
 οὐδὲ πάλιν ἀρετῆς
 ὡς ἤθελον διαθέσθαι
 πους τῆς ἐκπληροῦν
 ναὶ ἀρεταὶ ἢ κακῶν
 τόνωμεν τὴν ὀρθότητά
 διαμένωσι πλειότερον
 τείνονται· καὶ πάλιν
 ὑπερβολὴν ἀδύνατον
 ποῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ
 ρέξεων ἡμῶν μὲν
 λὰ καὶ νὰ συντίθενται
 τῶν ἄλλων. Ὅτι
 εἶναι ἀναγκαῖα
 ἐν ἑαυτῷ· διότι
 περβολὴν ἢ ἀδύνατον
 τῆς θελήσεως καὶ
 μονία καὶ ἢ ἡσυχία
 ξίαν τῆς ὑπάρξεως
 θη βλαπτικά. Πάλιν
 ται ἀνήσυχος δεῖται
 τῆς καὶ τρυφῆ· ἢ
 σων τῆς ζωῆς, τῆς
 τοῦ προβιβασμοῦ
 ἀναπαύσεως, ἀφ' ἧς
 νὰ κρατῶμεν πάλιν
 νων ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ
 νοὶ τὸν Θεὸν καὶ
 θεροὶ εἰς τὴν ἀπὸ
 τες τὴν ὑπόθεσιν

"Ὅτι ἡ ἀγάπη
 καὶ ἄνδρ

Ἄς ὑποθέσωμεν
 ζωὴν, ὡς δυνάμει
 νὰ παρατείνῃ αὐτὴν
 ἀρρώστιαν καὶ τὴν
 φύγη αὐτὰ· εἶναι

ραχὴν τῆς σωματικῆς
λοιώδη εἰς ὅ,τι δύναται
εἰς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ
ὡχρισθῆναι ὡς νεκροῦ. Βλέπε
δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ

Ζωὴ λοιπὸν πάντων
μῶν; Μὲ τὸν τρόπον
σκοπὸν τοῦ ζῆναι αὐτὸν
ὁ ἄλογος φόβος τοῦ
μνησθῆναι τὰς ἡμέρας αὐτοῦ
βραβεύεται καὶ τρέμει παρὰ
ἂν τῶν ἡμετέρων πέσῃ εἰς
πάντα ἄλλον· διότι
καὶ τὴν ἐτοιμότητα
καὶ πρὸς ἀπαλλαγῆναι

Εἰς ποίους δὲ ἐξεστῆ
σέτι ἢ ὑπερφλοζωία
πατρὶς· διὰ νὰ φυλάξῃ
τὴν ὑγείαν, φεύγει τὴν
θῆσιν· ἀδιαφορεῖ περὶ
τὸν ἑαυτοῦ· περὶ ἄλλου δὲ
ὄντι δύναται ἢ συμπερι
ὑπερφλοζωία κατακλύσει
αἰσθημα ἀγαθοποιίας
νοῦ μόνον ἐγγυητῆς
τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ
πατρίδα κινδυνεύουσαν
εἶναι ἐν κινδύνῳ· δὲν
κίβδησεν, ἢ δὲν εἶναι ἕτοιμοι

Ἡ φλοζωία ἐκτραπέυεται
θὸς αἰσχροῦ, καὶ κακῶς
Ὅς τις κυριεύεται ὑπὸ
τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος
ὑπαρξίν, φερόμενος
πνίγει τὰ εὐγενῆ αἰσθημα
μίαν, καὶ ἀποχωρίζεται
σεως καὶ ἀπ' αὐτοῦ

Ἄς παραβάλωμεν τὴν
τριάξῃ καὶ κανονίζῃ

Οὗτος φύσει ἀγαπᾷ
αὐτὸν παρὰ Θεοῦ, δια

ρίζηται ὡς ρελίμωσ
 τῆς ζωῆς καὶ τῆς
 μους, καὶ οὕτω δι-
 λάττων ἀτάραχον
 τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν
 πάλιν φρίττει, ὅτε
 τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅ-
 γον καὶ μὲ τὸ θέλ-
 τὸ ἀγαθοποιεῖν ἀν-
 τῆς συνειδήσεως.

ζωῆς, ὅτε πρόκειται
 ἀνθρωπότητα, ἀγα-
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Ἐπαγρυπνῶν εἰς
 ποῦς ἀνησυχίας,
 πνεύματος εἰς τὸ
 νου. Ἡ πεποίθησις
 ἡμῶν, κάμνει αὐτὸ
 λὰ νὰ ἀπολαμβάν-
 μεγαλητέρας, ὅσοι
 μόνων τῶν φροντί-
 τρίς ἢ ἡ πίστις ἀ-
 νηται τί μέλλει νὰ
 ἀγάπην τῆς ζωῆς
 εἰδήσεις, καὶ τὸ ἰε-
 τὴν φωνὴν τῆς πα-
 ἑαυτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος συ-
 σικὰς χρείας, ἅς ὁ
 ἐλευθερίαν, καὶ τὴν
 χρεῖαι εἶναι ἢ τὴν
 ἀπλῶς χρήσιμα εἶ-
 ποι. Ἡ Πηγὴ παν-
 τρέφωνται οἱ κάτ-
 τοῦ ἀνθρώπου, δι-
 νόμος οὗτος εἶναι
 νος μέχρι τοῦ ἰσχυ-
 ἑαυτὸν πόρον ζωῆς
 διαφόρων μέσων δ-

ρίζηται τὰ πρὸς τὸ
να καὶ πρέποντα εἰ-
τῶντι ἀποκτῶμεν οὐ
ἀξιεπαίνων καὶ κοινῶν
ξίς συνειδήσεως, οὐ
Οἱ μὲν εὐτυχοῦσι διὰ
πολιτικῶν ἐπαγγελμῶν
καὶ ἄλλα διάφορα ὡς
ἐκ τούτων πρέπει νὰ
ἡμῶν ἐν ἀπραξίᾳ,
τῶν ξένων κόπων, καὶ
αὐτόχρημα ἀδικία τῶν
κοινῆ εἰς πολλοὺς, οἱ
τῶν, ἢ μὴ θέλοντες
ἀναγκαζόμενοι, κατα-
κλέπται, λησταὶ καὶ
ταὶ καὶ τινες οἵτινες
παρέλαβον, εἶναι διὰ
τῶν συμφερόντων τῶν
εἰς τὰς ἡδονάς. Προ-
ἂν ἦσαν πλέον πεφω-
καρδίαν, ἤθελον αἰσθῆ-
εἶναι αἰσχροὺς καὶ ἄδ-
πολιταί.

Ὁ θεοσεβὴς λοιπὸν
ὠφελίμως καὶ εἰς ἑαυ-
μῖως τὰ ἀναγκαῖα εἰ-
νὰ αὐξήσῃ τιμίως καὶ
ὠρεῖ αὐτὸ ὡς παρὰ θεοῦ
εἶναι βοθητικὸς πρὸς
ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπι-
τοῦ, καὶ διὰ τούτου
ξέως καὶ τῆς πρὸς τὸ
νιζόμενος ὑπὲρ τῶν
ρον. Παρατηρεῖ ὅτι καὶ
ἄνθρωπος εἰς τὰ δεινὰ
χίας, εἰς συκοφαντίας
ἐχθρῶν. Καὶ πῶς τὰ
ἀγαθῶν ἢ ἀπόκτησις
ρὶ ἑαυτοῦ δὲν εἶναι β-
ζωνται μέχρι τέλους

τοῦτο μεταχειρίσασθαι
 διὰ τὸ μὴ ἐλέγξασθαι
 Οὕτω συμβουλευσάμενος
 τῶν ὑπαρχόντων
 νὰ λανθάνωσι τὸν
 φοβεῖται τὴν
 πλίζεται δὲ μὲ ὑπὸ
 νην, εἰς ἣν ἤθελε
 ὑπάρχοντα ὡς ὄρα
 νωνικῶν αὐτοῦ χρο
 δυστυχίας· δὲν πίπ
 παρ' ὅσον εἶναι ἄξ
 τὰ μὲ τρόπους δι
 τίμητα ἀγαθὰ τῆ
 ἀταραξίαν τῆς ψυ
 ἐλευθέρων αἰσθημ
 ἄνθρωπον χρέος
 μὲν δύναμιν ἔχο
 γλυκύτερον εἶναι
 ρίαν τῶν ἀναγκα
 σικῶν, παθῶν σω
 που οὐδὲν τέλειον
 ταβολάς. Δὲν εἶν
 ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ,
 Ἡ φρόνησις λοιπὸν
 λειψιν ἢ ἀποβολή
 τρώως, εἶναι τῶν

Δὲν εἶναι οὐδεὶς
 τῆς τιμῆς κανονί
 τρον πρὸς τὴν ἀρ
 Μετρεῖται δὲ ἡ τι
 γέλυματος, κατὰ τ
 λους, καὶ κατὰ τ
 τὰ τὴν ἀνδρίαν α
 δικαιοσύνην κατ' ἀ
 ματα πίστιν· καὶ
 λει εἰς ἑαυτὸν νὰ
 μον κειμήλιον, ἀν

ρυθριᾶ αἰσχυρόμενος
τιμῆν, οὗτος οὐ μόνον
ἑαυτὸν τιμώμενον κα
νος γίνεται εἰς ἑαυτό
δόλιον καὶ παραβάτη
κον; Τίς ἐν ἐνὶ λόγῳ
βωμεν ἔτι μᾶλλον τῆ
οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ δὲν
ν' ἀφαιρέσωσι· διότι
που, φυσικὸν νόμισμα
ως τοῦ διδόντος, ἀνα
τιμηθῆ με πρόσχημα
βδηλον νόμισμα. Ἡ
τῆς σταθερᾶς ἐκπληρ
ἂν πάντες οἱ ἄλλοι (α
αισθησίας, δὲν σε τι
σεαυτῷ, συλλογιζόμε
κούων ἐν τῇ συνειδήσ

Ἡ ὑπερηφανία ἐπιβ
τοιοῦτον ἐπικίνδυνον
σύνην. Ἄνευ τῆς ἀρετῆς
ἀληθινὴ ἡσυχία πνεύμα
τέρήματα. Βάσις δὲ
ἀκολάκευτος γνῶσις τῶ
θρώπων, καὶ μάλιστα
να ἡ πηγὴ παντὸς ἀ
ταφρονεῖ τὴν μετριοφ
λους. Ὅσην ἀρέσκεια
τωμα, δὲν ὑποφέρει
αὐτοῦς τὴν μετριότητα
ἄξιαν τῆς ἀρετῆς τα
χαίρει βλέπων αὐτὴν
πητος αὕτη ἀρετή;
κρίσις ἢ ταπεινωτικῆ
λικρινῆς ἐκτίμησις τῆ
ἄλλο τι ὑψηλότερον τ
τῆς ἀγαθῆς καρδίας,
μεταμεμορφωμένη ὑ

γην ἀξίαν, διότι
 τιμὴν τοῦτο δὲν
 αἴσθημα. Δύναται
 ταπεινωτικόν, τὰ
 φροσύνης, ἀλλ' ἐξ
 τὰ ἐκείνων. Δύνα
 λαττώματα, νὰ μ
 καυχᾶται ἐσωτερικ
 τὴν διόρθωσιν τῶ
 ἐχυτοῦ πρὸς τοὺς
 ἐχουσιν αὐτοῦ, ν'
 κυριεύηται ὑπ' ἀλ
 ὅτι ἰσορροπεῖ πρὸ
 τοῦς ὑψηλότερον β
 διὰ περιστάσεις ἰδ
 περὶ ἄλλου ὅτι ἔχ
 ρότητα τοῦ πνεύμα
 εἶναι ἢ μετριοφρο
 ὅστις θεωρεῖ τὰ π
 ρίσματα Θεοῦ δεδ
 τοῦ· καὶ ὡς τοιαῦ
 φανίας, σπουδάζω
 τα αὐτοῦ, διὰ νὰ

Οὕτω θεωρουμέ
 κκι εἰς τὸν Θεόν·
 λειν μηδὲν πρὸς β
 μονὴν καὶ συγκατ
 τῶν προτερημάτων
 ζει τὸν Θεὸν πρῶτ
 μετριοφρων καὶ τὰ
Τί ἤθελον εἶσθαι
εἶσθαι, ἄν μοι ἔλ
ἔλειπεν ἢ ἀνατρο
οὶ φίλοι, οἱ διδάσ
σεις, ἅτινα δὲν ἦ
δυνάμεώς μου; Ἰ
Εἰς ποῖον εἶμαι
διετήρησεν ἐν ἐμο
καὶ ἰκανότητα εἰς
τα; Οὕτω συλλογ

σύνην, οὐδέποτε οὐτ
αυτόν.

Ἡ μετριοφροσύνη
ἀπὸ τοῦ αἰσθήματος
μένη με σεμνήν χαρ
θριῶμεν, βλέποντες
καθ' ἃ οἱ ἄλλοι ὑπε
ἢ καθαριότης τῆς ἀ
ἥτις κάμνει ἡμᾶς νὰ
δασκει ἡμᾶς νὰ μακ
ἔχομέν τινα ἀξίαν.
καλὸν ἔχομεν, ἀλλὰ
ἡμᾶς τί εἶμεθα, καὶ
νὰ διορθῶμεν τὰς
ἐνώ ἢ ὑπερηφανία μ.
Δεικνύουσα τὸν Θεὸν
ἀχρειότητα τοῦ φθό
διανομὴν τῶν ἀγαθῶ
τριοφροσύνη εἶναι μ
εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθ

Ἐὰν πάντα τὰ συ
ράττωσιν ἡμᾶς, καὶ
βασανίζεσθαι ἀκατα
ματος δὲν ἤθελε δυν
λήλους προσῶλὰς τῶ
τελειόνοι δυστυχῶς,
φρόνιμος λοιπὸν, καὶ
βλέμμα γενικὸν τὴν
δέχεται νὰ συμβῆ, κα
θεσις αὕτη λέγεται ὡ
ἄστατον τύχην, ἀλλ
εἶναι τῶντι ἄλλο δ
τον ἄνθρωπον· κλίνει
λεῖ καὶ πράττει σήμε
μίαν στάσιν οὔτε τὸ
φρονήματος καὶ ὀρθῶ
τὰ τοιαῦτα ἄστατα
νὴν κοινωνίαν, καὶ τ

τῶν κινήσεις. Ἐκ
 διαβολαί. Ἐκ τῶν
 Δὲν ἐξεύρει τις π
 δους. Τὸ παραμ
 λαφρὰ δυστυχία
 καὶ δὲν συλλογίζ
 φρόνιμος ἄνθρωπ
 τὴν ἐσωτερικὴν κ
 μεταχειρίζηται α
 τον. Δὲν ἐκπλήτ
 πάντα εἶναι ἔτοιμ
 Ἄλλο δὲν φοβεῖται
 νὴν καὶ φοικώδ
 καλῶς τὰ ἑαυτοῦ
 καὶ ἀσφαλῆς εἰς
 πρὸς πάντα, καὶ
 αὐτοῦ. Ὅστις ἔχ
 τοὺς εἰλικρινεῖς σ
 ὅ,τι εἶναι σήμερο
 τε. Ἐξέρχεται κα
 ἰλαρότητος. Τὰ ε
 προξενούσιν οὐδε
 σθητικὸς εἰς τὰς
 κριτικὰ δάκρυα,
 τοῦ ὀρθοῦ λόγου,

Σταθερότης λέ
 νους καὶ τὰς θλί
 μὲ τὴν προειρημέ
 καὶ τὸ ἀμετάβλη
 σταθερότης, εἰς π
 στερεὰς καὶ ἀκλον
 οὐδὲ πείσμα ἀνόη
 ἀπόφασις εἰς ἐκπλ
 ἄνθρωπος εἶναι ἔτ
 ραβῆ αὐτά. Ἡ στα
 Ἡρωϊσμὸν ὁμῶς ἐν
 διότι τὸ μεγαλεῖ
 Οὕτω λοιπὸν ὁ ἡρ

ἀρετῆς καὶ τοῦ κοι
ὄφθαλμοὺς τοῦ ὀρθ
σαρος καὶ Ἀλεξάνδ
λεις, καὶ ἔθνη κατα
κυρίως ἐναρέτου ἀν
ἄνευ σταθεράς ἔξου
Ὁ Ἀντίπατρος, ἄρχ
λέα τῆς Σπάρτης, ἐ
διὰ νὰ φυλάττωντ
Ἐφόρων, ἀνὴρ σταθ
ραδώσωμεν εἰς σὲ
Οὔτοι εἶναι γέα φ
τρίδι αὐτῶν. * Ἀν
ληθῶσιν, ἐνδέχεται
λίται κακοί. Ἐπειδ
ἀπειλὰς, αἱ ἀπειλα
βίωσι παιδάρια μ
ἔχοντας ἀμφοτέρω

Ἡ μεγαλοψυχία ἐ
στάσεως τῶν ἀνθρώ
εἰς πάσας τὰς ἀρετ
τῶν ἀρετῶν, διότι
καὶ αὕτη^ο πολὺ τὴν
ωρεῖται εἰς ἐπιχειρῶ
τοῦτο καὶ τόνον ψυ
στέρα, καὶ εὕρισκει
αὕτη δὲν ἀφίνει τὸ
ἀνάξια. Ὁ μεγαλόψ
ὄντως ἀληθινῆς τιμ
ποτὲ ἀκρόασιν εἰς
τὰς καταδρομὰς τῆ
δρομὴν αὐτῆς εἰς τ
σχύνεται νὰ εὐεργε
μὲν τοὺς μεγάλους
βατικόν· εἶναι φανε

(1) ° Εοικε μὲν οὖν
γὰρ αὐτὰς ποιεῖ καὶ ο
Κεφ. γ' .)

τικός. Δὲν εἶναι μετ' εὐκολίας. Ἐν πᾶσαν μικροπρέπει τὰς Θήβας, οἱ ἄρ' ἂν παραδίδωσι τὴν ὥσει ὁ ὠρισμένους νόμον τοῦτον, νὰ ἔπηγοὶ συγχρόνως ἐβάστασαν τὴν Βορνον, διὰ νὰ μὴ ἀψαν εἰς τὴν πατρίδα ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἰχίας. Ἀλλ' ὁ Ἐπαρχικὸν νόμου, δι' ἀναξίως νὰ ζητήσῃ τῶν νόμων, τοῦτο ἐπὶ τοῦ μνήματός κάσθη εἰς θάνατον τῆς γῆν τῶν σήνην κατστραμμάκαδιαν, καὶ ἠλευθερῆς συναίσθησιν τοῦ

Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος ἠρώτησε τοὺς Ἀθηναίους δίδει τὸ σὲ μόνον ἄνδρα καὶ φαίνωμαι πάντοτε

Κόττας, στρατηγὸν λέμω, ὅτε ἔμαθεν στρατηγὸς, φιλοτιμίας καὶ καταφρονήσας τῆς ἀνοήτως νὰ ἐπιμεγάρης φθορᾶς τοῦ τὴν Χαλκηδόνα, ὅπου ται τοῦ Λουκούλλου λοτιμίας ἠφάνισε τὸν τηγὸν ν' ἀφήσῃ τὸν ἔρριψεν αὐτὸν, καὶ ἢ καθέδρα ἦτον ἀπρὸ ψύχως, οὐχί, φίλοι Κόττα· πρέπει νὰ

Ῥωμαῖον, παρὰ τὸν

Σκηπίων ὁ ἔπονο

Δημάρχων, χωρὶς

γραφεῖς πρὸς τοὺς Ἰ

ἦν ἐνίκησα τὸν Ἀ

τὸ Καπιτώλιον γ

Ταῦτα εἰπὼν ἐκίνησ

καὶ παραχρῆμα οἱ

Ἡ ἀνδρία εἶναι δ

τοὺς κινδύνους μετὰ

σίας, ἢ ἀγνοίας, ἢ

τότε δὲν εἶναι πλέο

ρία εἶναι σταθερὰ ὑ

ταλαιπωρίας. Ὁ Π

ὑπὲρ τῆς πατρίδος κ

τήση βοήθειαν παρὰ

Αἰγύπτου. Ὁ Πτολε

ὅμως νὰ στείλῃ εἰς

αὐτοῦ. Ὁ Κλεομένης

μητέρα αὐτοῦ εἰσή

το σύνγους καὶ σιω

ζητοῦσα νὰ μάθῃ τῆ

τε ἢ μήτηρ γελῶσα

εἶπης, ἀπεδειλίασα

λων με ὅπου νομίζε

Σπάρτην, πρὶν καθ

Ἡ φρόνησις δεικνύε

κινδύνους ἢ νὰ ἀπαλ

δυνάμεθα νὰ κατορθ

καὶ τὰ μὴ πρακτέα

(1) Τοῦτ' ἦν ὁ πολ

θέμενος εἰς πλοῖον ἀποσ

χρησιμώτατον ἔσεσθαι, τ

Βιβλιοθήκ. Τόμ. ζ. σελ

ταλλήλως καὶ λό-
 θεωρίας τῶν γενικῶν
 ἀπαιτεῖ πολυκαιρίως
 γίνονται μὲν μαθη-
 σωσι φρόνησιν, διότι
 γενικῶς ἐν παντί
 κατορθωτικός. Πρὸς
 βουλή, εὐβουλία καὶ
 καὶ σκέψεις περὶ τῆς
 βουλίας, ὀρθότης τῆς
 τυχίας τοῦ ζητουμένου.

Τὸ πρότισον ἔστι
 καὶ γὰρ συμπεράνη
 ριστάσεων, περὶ τῆς
 νοητικῆς αὐτῆς ἀρετῆς
 πλῆθος τῶν διαφόρων
 τοῦ καθ' ἑκάστην
 νησις διδάσκει νὰ
 δόξης ἢ ἐπίορκος·
 ἀμαθῆ καὶ κακοήθεις
 εἰς παιδαγωγοὺς ἀ-
 ἤθεις. Ὅς τις κατα-
 τον νὰ ἀποφύγη τὴν
 πλὴν ἀφοῦ πάθη,
 μεταμελείας τὴν

Συστατικὰ δὲ τὰ
 πρόβλεψις θεωρεῖται
 συλλογιζόμενοι τὰ
 γειρόμενον ἐν τῇ κ

Ἡ διάκρισις δὲ
 νὰ διακρίνωμεν τὴν
 βλαβεροῦ, καὶ μάλισ-
 δὲν ἀνάξιον ἢ πα-
 κοινήν τροάπεζαν,
 τοῦ ἐστιατορίου, ἔστι
 ταῦθα, δὲν πρέπει

Αὐταὶ εἶναι αἱ καὶ
 δηλαδὴ ἕκαστος ἄνθρωπος
 θαιμονίαν αὐτοῦ,

σιμον καὶ ἔντιμόν· δ
τῶν κακιῶν τὰ ἀπο
ζονται εἰς μόνον αὐτ
συζῶντας δύναμιν μ
πόλει κυβερνωμένη μ
ται ὡς δημόσιον καλ
ῶθεν δὲν ἀδιαφορεῖ ἡ
μους, παιδαγωγεία,
ἐπιτήδεια ν' αὐξάνω

Περὶ τῶν πρ

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ
καὶ αἰ χρεῖαι, εἶναι
τοῦ Δημιουργοῦ εἶναι
τούτου τῆς ζωῆς δὲ
πτύξῃ τὰς δυνάμεις
δαίμονα. Τί ἤθελε
περιέθαλπον αὐτὸ χ
ἤθελε βραδύνει νὰ ἀφ
παιδικῇ καὶ νεανικῇ
κτῆνος καταδιωκόμε
νος τεχνῶν, ἄπειρος
θισμένος εἰς τὴν ὀκν

Ἐν δὲ τῷ γήρατι,
νεια τοῦ μνημονικοῦ
ἀνάγκην τῆς βοηθείας
σθητοτέρᾳ ἐν ταῖς δε
ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον
αὐτὸν ἐπιτήδειον εἰς
φορικοῦ λόγου, δι' οὗ
ιδέας ἡμῶν· καὶ αἰ
λογικῆς ὄργανα. Βλέ
Θεὸς ἠθέλησε νὰ δια
ται ὑπ' ἀλλήλων εἰς
ὁ ἄνθρωπος φέρεται
ὑπὸ τῆς φυσικῆς κλί
νισμοῦ, ὑπὸ τῶν ψυχ
εἶναι νὰ ζῶμεν εἶον

τι ὀφείλομεν νὰ
 ἤκοντα πρὸς ἀλλ
 ἐὰν θέλωμεν νὰ
 στιν ἐπὶ γῆς εὐδ
 ταί, περὶ ὧν θέλ
 πίνην κοινωνίαν.

Ἡ ἀνθρωπίνη
 πὸν ἔχουσα τὸ κ
 νωνίας ταύτης, τ
 ταν συζῶσι τινέ
 οὶ γονεῖς μετὰ τ
 συνθήκην γραπτῆ
 ούτων μερικῶν π
 εἶναι ἄλλαι μεγα
 θρώπινον γένος δ
 τὰς ἄλλας περιλα
 χονται τὰ ἔθνη
 αὐτὴν γλῶσσαν κ
 δὲ ἔθνει περιλαμ
 κροτοῦσαι τὰς π
 διαφόρους κυβερν
 τῆς κυβερνήσεως
 εἰς τοὺς νόμους,
 πολλοὺς, εἶναι ἢ
 ἢ κυβέρνησις ἦνα
 αὐτῶν, διὰ τὴν π
 δημοκρατία δὲ,
 ραγνία δὲ λέγεται
 εἰς τοὺς νόμους.
 ρως συγκεκρασμέ
 κυβερνητικοῦ εἶδος
 λέξιν, οὔτε μοναρ
 ἀλλ' οὐδὲ τυραννί
 αὐτὴν ἀπολύτως,
 καχεκτικὰ καὶ σε
 τῆς κυβερνήσεως

νηται εἰς τὸ κοινὸν
καὶ ἐπιχειρήσεις τῆς
κάστου ἀτομικῆν ὡς
κοινωνικῇ καταστάσει
δύναται νὰ ᾖναι συ-
νεταί τί εἶναι τὸ λε-
πολιτικόν. Τὸ πρῶτον
μετάβλητον, ὡς τὸ
ἦν, ὅπως δύναται.

δὲν ὑπάρχει δικαίω-
θρώπων, ἀλλ' ἕκασ-
τὸν ὅμως ἐγεννήθη
στάσεων· οὕτω τὰ
τῶν πολιτῶν, ὅποια
τα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
πρὸς τοὺς ἡγεμόνας
ἀρχὰς διηρημένοι εἰ-
θησαν εἰς ἓνα τὴν π-
υπεράσπισιν τῆς ζω-
ἂν διαφέρῃ τὸ πολι-
πρῶτον ἐπιστηρίζε-
τοῦ, ἀλλὰ καὶ εἶναι
θρώπου καὶ τῆς ἐλ-
ἀκολούθων.

Θεωρούμενοι οἱ
ἴσοι· ἄλλα καθήκον
σιν ἐξ αὐτῆς τῆς φύ-
εἰς πάντας καὶ ἡ αὐ-
Ἐκ ταύτης τῆς ἰσότη-
εἶναι νὰ ζητῇ ἕκαστος
Ἐν τῇ πολιτικῇ ὁμο-
κύριος ἀνεξάρτητος
θελε προξενήσει εἰς
ὅπου μάλιστα ἤθελ-
δους ἢ πλεονεξίας.
νόμοι περιορίζοντες
τες τὴν χρῆσιν, κα-

Δὲν πρέπει ὅμως
τος ἀνατρέπει τὴν
τοῖς προλαβοῦσιν,
πὸ τοῦ φυσικοῦ δικ-

τικοὶ νόμοι ἀπαι
 πράττειν καὶ ζῆν
 θὸν λόγον, κάμνω
 ἄλλους. Ὡστε ἡ π
 σικὴ ἀπὸ μόνης
 ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐλ
 μὲ τὸν ὀρθὸν λόγ
 φυσικὴ κατάστα
 ἄνθρωπος εἶναι φύ
 νάμεων αὐτοῦ, ἐπ
 προβάλλη εἰς ἑαυ
 ἀναγκαῖα μέσα δ
 σικὴ ἄρα κατάστα
 συμφωνῇ μὲ τὴν
 λάττονται εἰς αὐ
 πρὸς τοῖς ἄλλοις
 πολίτης ἄνθρωπος
 λόγον. Τίς δὲν θα
 εὐδαίμονα καὶ πρε
 νην τὴν φυσικὴν
 τυροῦσι πάντα τὰ
 ραν, ὥστε νὰ μὴ ἔ
 Σέξτος, ὅτι εἰς τ
 τον τοῦ βασιλέως
 βαινε νὰ ζῶσιν ἐ
 νάγκην τῆς πολιτ
 τὸν ἡγεμόνα εὐπε
 γαίς ἐκείναις ἡμέρ
 καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 σιλέα. Οὗτος ὅμο
 κὸς πρὸς ὑποστήρι

Ἐκαστος ἄνθρω
 νίας, ἔχει συνθήκ
 μένας. Αἱ συνθήκα
 τάσση τὰ προσωπ
 νόμους, νὰ ὑπερασ
 λος, νὰ θυσιάζη ε
 παρχόντων αὐτοῦ,
 καὶ τῆς παιδείας,
 κτήματα αὐτῶν, ε
 αὐτῶν δυνάμεων,

τὰ πίστεως καὶ προ
Αὐταὶ εἶναι αἱ ὁμολ
τὴν κοινωνίαν. Ἄμο
δικαιώματα τοῦ πολ
ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν
νὰ ἐξασφαλίζη τὴν
νὰ ἐκπληρῶνται ὅμο
κοντα τοῦ πολίτου
τὸν πολίτην, εἶναι ὁ
ἠθικῆς μορφώσεως τ
τῶν δυνάμεων. Προ
ση ἀνθρωπίνη κοινω
καὶ ἐν εὐτυχίᾳ, προ
παιδαγωγεία καὶ γ
Παιδαγωγεία, διὰ ν
μελιώδη μόρφωσιν τ
ἀξιώματα, καὶ νὰ μ
καὶ ἀριθμεῖν, καὶ σύ
φωσις τοῦ πολίτου ε
καὶ ἠθικῆς αὐτοῦ ἀν
χειρας ἀνθρώπων ἐχ
πουσα εἰς τὸν λογικ
ἀποστηθίζειν καὶ μα
γυμνάζεται τὸ πνεῦμ
τὰ ἀνάλογα τῆς πα
κατὰ βῆμα, νὰ ἐγγα
μάτων αἱ ἀπλαῖ ἐκεῖ
σιν αὐτὸν εὐάγωγον
εἶναι ἢ ὀρθὴ καὶ καρ
μέλλοντες νὰ πλάσο
παρατηρηταὶ τῆς ἀνθ
ψυχῆς, καὶ νὰ συναίσ
δαγωγικοῦ ἐπαγγέλμ
γῶσιν αὐτὴν πρῶτος,
πατήματα τῆς ἀθώα
σις νὰ τιμᾶ καὶ νὰ ἀ
πρώτης ἡλικίας, ὡς
τυχίας καὶ ἀσφαλεία
νονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ
ἐξ ἀρχῆς ἐπεμελοῦντο

Οἱ παλαιοὶ Πέρσαι

ἀπὸ παιδικῆς ἤλ-
 εὔπειθῆ εἰς τοὺς
 αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς
 διὰ νὰ ἀναπτύξ-
 εἰς τὰς μετοβολ-
 ῶστίαις τῆς τρυ-
 εἰς τοὺς σωματικ-
 δὲ διὰ τοῦτο τέσ-
 τοι ἐπεμελοῦντο
 πολίτου· οἱ δεῦ-
 νόμους, νὰ ὑποτα-
 νὰ διευθύνωσιν
 τρίτοι ἐδίδασκον
 τὴν ψυχὴν αὐτῶν
 τέλος πάντων, οἱ
 φοὶ καὶ ἐνάρετοι
 σμίας αὐτῶν ζωῆς
 τῆς ἀρετῆς.

Οἱ παλαιοὶ Ἀ-
 νόμων περὶ ἀνατ-
 ας, καὶ μὲ τελετ-
 τες τὸ παιδίον
 Στυγὸς, φανερόνο-
 θορὰν τὴν ψυχὴν
 ἀνέπτυσσον βαθμ-
 δίδωσιν ἐξ ἀρχῆς
 εἰθίζωσιν εἰς τὴν
 ἡλικίαν ἤρχετο ἡ
 πρῶτα στοιχεῖα
 ταύτης ἐπιμελεία
 τῆς γυμνάσεως κα-
 λινώσεως τῶν πα-
 τὸ πνεῦμα, διὰ τὴν
 ἀνατροφῆς, εἰάν δ-
 του τάγματος τῶ-
 ρη τῆς γῆς, καὶ
 τέρα καὶ κοινοτέ-
 ἄλλα ἔθνη. Μακρ-
 Θησέα, Τριπτόλε-
 καὶ ἄρχοντάς λα-
 τὴν ἀνατροφὴν π-

ἀποσιωπήσω τὸν Σό-
τον νομοθέτην, εἰς ἡ-
χία καὶ ἡ ἀνεξάλειπ-
σθεις ὑπὸ τῶν συμ-
ἔβαλε βάσιν τῆς νο-
Ἡξευρεν ὅτι εὐνομί-
θῆ· ὅτι οἱ ὑποκείμε-
τὰ τὸν αὐτὸν τρόπο-
συντεθῆ πολιτικὸν ο-
ἦθη, κατὰ τὰ φρονή-
λοιπὸν τὴν λαμπρά-
αὐτῆς θεμελίων· ἔθε-
παίδων, ἐνεπιστεύθη-
αν τῆς δημοσίας ἀν-
θρωπίνης τελειοποι-
τὴν δύναμιν τῆς κα-
τῆς εἰς πᾶσαν πόλιν
εὐτυχίαν· διότι δὲν
τυχῆς, ὅσον αἱ Ἀθῆ-
νος ἐφυλάττετο. Ἐχ-
Νουμᾶν, τὸν δεύτερο-
τὴν παιδικὴν ἀνατρ-
οὐκ ἄξιον ἐγκαλεῖν
ἀσθένειαν· ἀνδρὶ δὲ
συνισταμένου καὶ
σπουδάσαι προσῆκε
μὴ διάφοροι μηδὲ
κοινὸν ἀρετῆς ἔχου-
συμβαίνοιεν ἀλλή-
λοις.

Ἄλλ' ἐὰν διὰ μόν-
νάγκην τῆς ἐξ ἀρχ-
στοχαζώμεθα περὶ
καὶ παράδειγμα ἐντ-
πον Ἰησοῦν Χριστόν
τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
στος ὑπέροχον ἀξί-
τὴν θείαν φύσιν τῆ-
νάμεων αὐτῆς δύνα-
βαθμὸν τῆς τελειότη-
τῶ τὰς τελειότητας
πίνη φύσις διὰ τῆ-

δύναται νὰ τελειο
 λαβεν ἀνθρώπινο
 δείξη ὅτι δὲν πρέ
 σκησις καὶ τελειο
 θενον μητέρα αὐτ
 ροῖ καὶ διδάσκων
 τελῆ τὸν νόμον τ
 λοιπὸν οἱ Χριστι
 ῆν ὁ ἄνθρωπος δι
 ἡμῶν Νομοθέτη κα

Ἄνευ λοιπὸν τῆ
 δύναται νὰ φθάσῃ
 ἄνθρωπος ἡμῶν Σ
 αἰσθανθῆ τὴν εὐγε
 ση κοινωνικὸν βίο
 χαζώμεθα ὅτι ἡ
 ἐπιμέλειαν, ἀλλ'
 σκωσιν. Αἱ γυναῖκ
 νίας· εἰς τὰς γυναῖ
 κιακῆς οἰκονομίας,
 ἡ φύς. τὴν φυσικὴ
 καὶ αὐταὶ δὲν πρέ
 εἰς τὰ ἥθη, ἀλλὰ
 ποῖα εἶναι τὰ κα
 πρὸς τὰ τέκνα ;
 ξάνωσι τὴν ἱεράν
 τῆς πατρίδος ; Μο
 παιδὸς θείαν τινὰ
 γύναι, εἰς σὲ ἐμπ
 ἀδύνατον, ἄπειρο
 ἄν σου παραδίδω
 ἀνάτρεφε αὐτὸ ἐπ
 τε εἰς τὴν ἀπαλήν
 δείγματός σου τὰ
 ταγήν εἰς τοὺς νό
 αὐτὸ τέλειον ἄνθ
 Ἐὰν διὰ τὴν ἀμέ
 πολιτικῶν νόμων,
 ωνίους νόμους τῆς
 τὴν φυσικὴν ἢ ἠθικ

Διὰ νὰ φυλάττη

καὶ γυναῖκες, ἐν ᾧ
κη νὰ ὁμοιάζωσιν εἰς
τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι
ἀντίκειται εἰς τὴν ἐπι-
νὰ ἐπιφέρη ψυχρότητα.
Τέλος πάντων, αἱ
παύστους οἰκιακὰς
ρον. Τίς λοιπὸν δὲν
μώτατον εἰς τὰς οἰκ-
μέρος τῆς εὐκαιρίας
οἰκονομικῶν καὶ ἰστο-
αυτῶν, καὶ αὐταὶ νὰ
λαγχολίαν ὀλέθριον
αυτῶν; Διηγεῖται ὁ
νὴ πλουσία καὶ γένο-
λίαν ἀθεράπευταν, ἡ
ας αὐτῆς, καὶ τὸ μα-
λατρείαν τῶν Μουσῶν
οὕτως ἀνέλαβε τὰς δ-
καὶ ἀρετῆς. Τὸ μαντ-
δεικνύει, ὅτι ἡ ἄκρα
ναμίαν νευρικὴν εἰς τ-
πὸν, καὶ ἡ φύσις, καὶ
πει ἄνδρες καὶ γυνα-
φῆν, καὶ παιδείαν ἀν-
αυτῶν, καὶ ὅτι διὰ τ-
μέγιστον καθῆκον κα-
λῆται τὴν παιδαγωγ-
μα δημοσίων παιδα-
νοντες καλὰς ἀρχὰς,
ὑψηλοτέρων μαθημάτων

Δικαίωμα ἢ δίκαιον
πᾶς ἄνθρωπος κατὰ
ἄλλου ἀπαιτεῖν, μηδ-
ἔχουσι δικαίωμα τιμ-
στῶς ὑπὸ τῶν θεραπο-

θέλει τὰ ὑπάρχοντα
δικαιώματι συνυπαρ-
μα· οἷον, δικαίωμα
αὐτοῦ· καθῆκον δὲ

Εἶναι δὲ τὰ δ-
λοτριώτα· τέλεια

Φυσικὸν δικαίωμα

χει, καὶ ἂν δὲν ὑ-

Τοιοῦτον εἶναι τὸ

λεῖν τρόπον κατοικ-
κατάστασις τοῦ

Ἐπίκτητον δὲ

ὑπάρχει. Τοιοῦτο

στρατηγοὶ ἐπὶ το-

Ἄλλοτριωτὸν δὲ

οικίας, ἀγροῦς, χ-

ἄλλους.

Ἀναλλοτριώτο-

εἶναι ὅσα ἐπιστηρο-

ορίζονται εἰς ἄνθρω-

ὑπὸ ἰσοδυναμίου μ-

σωπικῆς ποιότητος

στρατηγοῦ, κτλ.

Τέλειον δικαίωμα

ἀνάγκη δι' οἰκείας

ωμα ἔχει πᾶς ἄνθρω-

ἐάν τις ἐπιχειρήσῃ

ἄμέσως, ἢ νὰ τιμω-

Τέλος πάντων,

ταὶ νὰ ὑποστηρίξ-

κεῖται ἐκλογή εἰς

νων ἔχει τὸ δικαίωμα

δύναται, οὔτε δι'

διδόμενον εἰς αὐ-

σιν τῶν ἐκλογέων

ῶνερον ἄλλου.

Οὐ μόνον πολι-

διότι εἶναι τῆς αὐ-

Πρέπει λοιπὸν νὰ

ηθῶσι τοὺς κινδύ-

τὴν κυριότητα.

Περὶ τῶν καθηκόντων

Πρὶν περιγράψωμ
φείλουσιν οἱ ἄνθρωποι
σωμεν συνοπτικῶς
νωνίας.

Ὅποῖον καὶ ἂν ᾖν
δέονται μὲ τὸν λαὸν
ὡς οὐδὲ κεφαλὴ χωρ
ἀπὸ τῆς τοῦ ἄλλου,
νὰ κυβερνῶσι καλῶς,
τυχῆς συντήρησις α
πηκόων· αὕτη ὁμῶ
ἀλλ' ἐν τῇ σοφῇ κο
ῆγεμόνες νὰ ᾖναι ἐνό
τας τὴν εὐτυχίαν κα
χὰς εἰς ἄνδρας ἀξίου
λητὰς τῆς κοινῆς ἀνο
λεῖα διὰ νὰ φωτίζε
λαοῦ, καθιστᾷ αὐτὸν
στικόν· ὅθεν καθίστα
γμα τῆς δόξης καὶ δ
περιστοιχίζωνται ὑπ
διότι μόνος ὁ Θεὸς
Ἀνάγκη νὰ καθιστᾷ
πρὸ πάντων νὰ ᾖναι
δὲν δύναται νὰ διο

- (1) Τί εὖν ἤδεσθε
αἰῶνα βασιλεύσητε (Σα
- (2) Τοιούτους ἐφίστη
αἰτίας ἔξων, ὧν ἐκεῖνοι
- (3) Πλῆθος δὲ σοφῶ
μου. { Σοφία Σολομ. σ
- (4) Ἐν πολλῶ ἔθνε
(Παροιμ. Σολομ. ιδ' .

Οἱ ὑπήκοοι ἀπὸ τῆς πατρικῆς προοφείλουσι νὰ ὑποτάξωσι τὸ ὀρθὸς λόγος καὶ τὸν ἑκάστου· διότι ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ· καὶ ἐν τῷ ματατος, ὀφείλει νὰ ἡγεμῶν, καὶ εἰς τὸν ἑκάστου λοιπὸν οἱ ὑπάκουοι σύντρέχωσι προθυμῶς ὑπὲρ τῆς κοινῆς δόξης· ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἑαυτομάτως, ὡς πλάσμα τὰ θεοῦ· καὶ τὰ θρησκευτικὰ φρονήματα δὲν πρέπει διὰ τὸν ἑκάστου ἄνθρωπον καὶ ὅλως ἀδελφὸν φθαρέντες αὐτοὶ, ἵνα ἡγιασθῶσιν καὶ ἵνα νὰ ἦναι πιστοὶ καὶ ἵνα τοῦτο εἶναι ἡ βάση

Ἐν τῇ φύσει πλάσθησαν ἡμεῖς ἐν τῇ κοινῇ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τινὰς πολυχρόνιους τὰ πρὸς τὸ ζῆν. ἵνα δύναται νὰ ζήσῃ ἡμεῖς ἐν τῇ παραστατικῇ τῶν ἀδελφῶν δι' ὧν δύναται τις ἡμεῖς ἐν τῇ τεχνίτῃ καὶ ἵνα τὴν τελειοποίησιν ἡμεῖς οὕτως ζῶσι· διότι ἡμεῖς τῶν συζώντων ἡμεῖς ἀχρηστον βάρος, καὶ ἐπικίνδυνον. ἵνα

(1) Τὴν ἀδελφότητα (1 Πέτρ. β' . 17).

δυνάμενος νὰ μετα-
ται. Τοῦτο, ἐκτὸς
εἶναι καὶ ἀδύνατον
ζωῆς. Ἀνάγκη λοι-
σιν τεχνικῶν καὶ ἐ-
δος αὐτῶν. Αἱ τοι-
ριττὰ ἀναλώματα
τῆς πατρίδος καὶ τ

Οἱ πλούσιοι ἔχο-
νὰ ἐπιμελῶνται τῆ
καὶ τῆς πατρίδος α-
θισμένοι εἰς πλειο-
πληρώσεως, κινδυνε-
ρηθῶσιν αὐτά· πολ-
ρικῶν καὶ κοινῶν γ-
φθορὰ τοῦ λαοῦ. Ἐ-
δεῖα, ἢ ἠθικὴ εὐκο-
τι τότε οἱ πτωχοὶ
ὠκειωμένοι πραγμ-
μενοι τὰ ἀμοιβαῖα καὶ
χρείας τῶν πλουσίων
λη ἀληθινὰ τοῦ πολ-

Τὰ πρὸς τὴν πα-
ἐπιστηρίζονται οὐ μ-
τὴν δικαιοσύνην. Ἐ-
εἶναι δίκαιον καὶ νὰ
νίαν. Φαίνεται τάχ-
τοῦ καλοῦ καὶ φρόν-
τοῦ ὄργανον ἀγαθο-
ἀναξίως δυστυχοῦντ-
ωργοῦς, περιποιούμε-
Τοιοῦτον πλούσιον τ-
τέρα καὶ εὐεργέτην,
θῶν τῆς θείας προνο-

Εἶναι φαυλότης ὁ
ἔχων τις πλοῦτον, ν-
εἰς πράγματα ἀνωφ-
αὐτὸν βλαπτικά. Ὁ
λαύσεις, τυραννεῖ ἐα-
ψίας· εἶναι πάντοτε
αργυρίας. Ἄδικεῖ κα

ἡδύνατο νὰ ᾔηται
 τοῦ. Ὅθεν καθίσταται
 καὶ πολλάκις ὀπλ
 τας, φίλους καὶ ὑ
 τοῦ μὲ τὴν κτηνώ
 προδίδει τὴν ψυχικ
 φαντασίας τῆς ἀσ
 ας, γίνεται κακὸν
 πλοῦτον ὅπου δὲν
 φελῶνται ἔκ τῆς φ
 ὁ καλῶς καὶ φρονί
 ἀφθόνως τὰς χρεῖ
 καὶ ἐκείνην τὴν ὑ
 ἀγαθοποιεῖ τὸν πλ
 μώμενον καὶ ἀγα
 μετ' εὐφημίας καὶ
 ἐν βιβλίοις· καὶ τὸ
 πεμπόμενος μὲ εὐ
 γῆς μνημεῖα ἀνεξ
 γενεάν αὐτοῦ. Δό
 σύγη αὐτοῦ μέν
 πλούσιοι ὑπῆρξαν
 πολιτικῇ ἀναστάσει

Ὄταν τις συλλο
 μοιβαίων δουλεύσει
 τερον καὶ ἀσφαλέ
 βλέπων ἐν ταῖς π
 ζῶντας ἐξ ἐλεημοσ
 μεταχειριζομένους
 τῆς εἰς τὰ κτήματα
 εἰς τὸν κοινωνικὸν
 δυνάμεις, καὶ ἡ βι
 τας τὰ αὐτά. Ἐν
 ταντήσωσιν εἰς ἕ
 ὀλομελεῖς καὶ ὑγια
 πλατείας, μὲ ἀνοι
 πλέον τοῦ κοινωνι
 κυβερνήσεως μέγα

ωργικὴν, ἀφαιρεῖ
ζονται οἱ πτωχοὶ,
ἤθη, καὶ ἀναφύοντ
ιδιαιτέρως, ἡσθάνο
πει τὴν ἠθικὴν καὶ
διάφορον, ἀλλ' ὡς
ἰσχυρὸν φυλακτῆρι

Πρὸς μὲν τοὺς π
νεταί, οὐδεμίᾳ ἠθικῇ
καὶ προνοίᾳ, διὰ ν
νίαν, ἢ τοῦλάχιστο
λοῦ, ὁ ὀρθὸς λόγος
ἀπολαμβάνωσι τὴν
καὶ εἰς καλυτέραν
νὰ δίδωσιν ἀνατρο
τὰ καὶ λόγῳ καὶ ἔρ
νίας καὶ εὐσεβείας·
νὰ διδαχθῶσι τὴν ἔ
να γινώσκειν καλῶς
θμητικὴν, καὶ τὴν
αὐτὰ εἰς τέχνην τιν
χοῦσι πόθον σταθερ
σιν αὐτὰ, καὶ κατ
τὴν δυνατὴν ἐντέλε
κυβερνήσεως. Τοιοῦ
πλούσιοι πολῖται νὰ
ὁ ἢ φύσις προώρισε
δος. Ἐκ τοιούτων π
συγγραφεῖς, ἐπιστή
ψεις ὠφέλησαν καὶ
μὰς τοῦ πλουτισμοῦ

Ὅφείλουσι προσέ
μόνον διὰ νὰ ἀποφ
καὶ ἀτιμίας, ἀλλὰ
ἢ ζῶσι, καὶ ὀφείλου
Ὅφείλουσι χωρὶς φθ
τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγ
καὶ ὑπερέχουσιν οὔτ
καὶ τὸ μεγαλύτερον
νὰ καλὰ, βοηθοῦντε
τες πατρικῶς ὑπὲρ

ὀφείλουσι νὰ ᾔηνα
 ἑλληνικῆς, καὶ νὰ
 γωνται καὶ ἀξιοκ
 νὰ λάμπη καλήτε
 θαρὰν ἀπὸ τῆς ὀμ

Κα

Πρώτη τῶν κο
 ζει ἡμᾶς νὰ δίδωμ
 καὶ νὰ μεταχειρίζ
 ἄλλοι νὰ μεταχειρ
 νόμου, ὅν ὁ Θεὸς ἔ
 νὰ παρὰβῆ αὐτὸν
 ἐσωτερικᾶς ἐπιπλ
 σικὴ τιμωρία τῆς

Θεωρεῖται δὲ μ
 σύνη διαγεμητικῆ
 πρὸς τὴν ἰκανότη
 αι, αἱ τιμαὶ, αἱ τ
 καὶ πάλιν αἱ ποιν
 τῆς δικαιοσύνης ἀ
 τοὺς κριτὰς, καὶ ἄ
 β'. εἶδος εἶναι ἡ λ
 τει νὰ ἀποδίδωμεν
 τι ὁ Θεὸς δὲν ἔδω
 λην, ὡς τε ὁ εἷς ν
 καιώματα αὐτοῦ,

(1) Κρατίστη τῶ
 ὦρος οὕτω θαυμαστός

(2) Καὶ ἡ μὲν δ
 τὰ προαίρεσιν τοῦ δικ
 ἕτερον· οὐχ οὕτως, ὅ
 τοῦ βλαβεροῦ δ' ἀνάτ
 θικ. ἐ. Κεφ. ἐ.)

(3) Δικαιοσύνης ἡ
 πάτρια ἔθνη καὶ τὰ ν

θα τῆς δικαιοσύνης ἀ
καὶ εὐτυχία. Ἄνευ τ
ραχὸν, εἰς διχόνοιαν
ὑπήκοοι ἤθελον ἐπα
τῶν κυρίων, οἱ συγγε
περαίνεται πόσον ὄφε
νης, οὐ μόνον διότι
οὐ μόνον διὰ τὴν κοι
ιδίαν ἡμῶν, ἧς ὁ πλ

Εἶναι περιστάσεις,
στηρότητα τῆς ἀκριβ
ιδιαιτέρον, ὅποια συ
ρατηρῶν, τὰς περιστά
ὅπερ καὶ αὐτὸς ἤθελε
τοῦ πράγματος, ἂν π
τὰ μέρος εἶναι ὑπὲρ ὅ
σις εἰς τοὺς ἤδη τὰ τ
τος εἰς τὰς τοιαύτας

Ὁ Ἀρχίδαμος, βασ
τῶν περὶ αὐτὸν ἐπαιν
ποίας λοιπὸν τιμὰς
σον ἐνθουσιασμὸν τῶ

Ὁ σοφὸς Βίας ἠναγ
θάνατον κακοῦργόν
δυστυχοῦς, καὶ ὅτε τ
εἰς τὴν ἐξουσίαν σου
δικάσης αὐτόν; — Ο
τοῦσι γὰρ καταδικάσ
δυστυχίας τῆς ἀνθρώ

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰου

ληθεύειν ἐν τῷ διαφέρον
Περὶ ἀρετ. καὶ κακ.) —
δικαίου ἐν μὲν ἐστὶν εἶδος
λων, ὅσα μεριστὰ τοῖς
ἄνισον καὶ ἴσον ἕτερον ἐ
(Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Βιβ

(1) Ἀριστοτέλ. Ἠ

(2) Ὁ γὰρ τῶν τοι
ἐπὶ τὸ χειρόν, ἀλλ' ἐλα
ἐστι, καὶ ἡ ἕξις αὕτη ἐ
ξις (ὁ αὐτὸς αὐτόθι).

κατέστησε δήμαρχον, σταθερὸν
 δεύη τοὺς παρα
 σαν, καὶ διακηρ
 εκλήτως. Ἡ δὲ
 δίκους, πλὴν ἐνό
 Οὔτος εἶχεν ἀδι
 τὴν περιουσίαν:
 ὀδυρομένη. Ὁ δ
 σαντα, διότι ἦτ
 ἀποδώσει εἰς τὴν
 ἀγέρωχον καὶ ὑ
 τὸν εἰς τὸ δικασ
 παιγμοὺς καὶ ἰ
 τὸ δικαστήριον,
 ἐκείνην τὴν ἡμέ
 δήμαρχος μαθὼ
 εἰσέρχεται καὶ
 ἐκδοθεῖσαν ἀπο
 θέλω ἐξακολου
 ἀπόφασιν τὴν τ
 πρέπη οἱ ἀχρεῖ
 σου, καὶ γὰρ συ
 τὴν παραίτησιν
 τοὺς ὑπηκόους ο
 ὄτητά σου. Ὁ αὐ
 μάρχου, Δὲν μ
 πανταχοῦ τὴν ο
 μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τ
 βωσι τὸν ἔνοχον
 στήριον· ἀκούει
 ἐπειδὴ δὲν εἶχε
 σωσιν αὐτὸν, νὰ
 μενον ἐπὶ ὄνου,
 ζώου· τὰ δὲ ἀρπ
 παράδειγμα τοῦ
 Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ
 αὐτὸν πατρίκιον.

Ἡ Γενναιότης πα
ἱκανὴν νὰ θυσιάσῃ κ
Ἡ μὲν τιμιότης θεω
των, ὅσα ἢ φύσις κ
τὸν ἄνθρωπον ὑπερο
αἶσθημα εὐγενές, π
πίας καὶ ἀγαθότητο
Ὁ Πομπήϊος εἶχε
Μεσσήνης, διότι ἤκο
λεως ταύτης, Σθένιο
Διὰ τί ἀπεφάσισας
χον; ἐγὼ κατέπεισο
ρίου· μόνον ἐμὲ λοι
τὴν γενναιότητα τοῦ

Φιλανθρωπία εἶναι
ἄνθρώπους ἀγάπη, ἢ
ἂν καὶ διαφέρωσι κα
ἄλλα τινὰ ἀτομικὰ
σώματος τῆς αὐτῆς
διαφορὰν· πάντες ἢ
(1) ὥστε καὶ ἂν ἦ
πῶμεν ἀλλήλους, ἢ
Ἄλλ' ἡμεῖς ἔχομεν κ
θῶσιν ἡμᾶς οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς νὰ βοηθῶμεν
ὧν νὰ μισῶ ἄνθρωπ

Ἄλλ' εἶναι ἄλλοε
ἢ ἐθνικὴ διαφορά, ἢ
θερνήσεως καὶ ἄλλο
αἰρεῖ τάχα τὴν ταυ
ταξὺ τῶν ἀνθρώπων
μὲ τὸ ἔθνος μου ἔχο
τάσταςιν αὐτοῦ συ

(1) Ἐποίησέ τε ἐ
εἴης γῆς. (Πραξ. τῶν

καὶ πολιτικῆς ὑπὸ
καὶ νὰ συντρέχω
ἀγαθῶν αὐτοῦ·
ἐλάττωσιν τῶν κ
ηθῶ ἐν καιρῷ ἀν
ναὶ ἄνθρωπος· ἐξ
βη προφανῆς κα
ποκειμένου, πρὸς
τῶν φρονημάτων
τι πρᾶγμα δὲν συ
ἢ πάντες ἀπατῶν
ἀπάτην. Ἄν λοιπ
ὅτι ἡ ἀλήθεια ὑ
ἠπατημένον, ὡς
ἔχων τὸν στερούμ
κτείρω αὐτὸν, κα
διὰ λογικῆς διδα
Ἐὰν δὲ συναισθάν
κατὰ τίνα λόγον
νοίας περὶ τοῦ αὐ
θρωποι εἶναι ὅσοι
μάτων εἰς τὰ πολ
Ἐξαιροῦνται ὁμῶς
κότηθῃ, ἢ ἐναντία
καὶ τοὺς ἱεροὺς κ
σιαστικῶς. Ἡ φι
χριστιανοῦ.

Ἄγαθότης λέγε
λέγη περὶ τῶν ἄλ
ἐμποδίξῃ δὲ φρονί
γνωμικὸς καὶ ἡμερ
τῶν τιμίων ἀνθρώ

Πύρρος ὁ βασιλε
τες, ἐλάλησαν κατ
ἀπειλητικῶς ἀν τ
Εἷς ἐξ αὐτῶν ἀπεκ

(1) Καὶ ἀγαθὸς
καὶ ὁ ἄφρων οὐδὲν ἔοικ

σότερον, χειρότερον
τὴν ἀπόκρισιν τα
χωσι τῆς μέθης ὡ

Ἡμέραν τινὰ ἐν
δεδυμένος μὲ τὴν
τῶν ὑπηρετῶν τοῦ
ἐκτύπησεν αὐτὸν
ρέννος ἐστράφη μὲ
τοὺς πόδας αὐτοῦ
ἦτον ὁ παραμάγει
ταυτῶ τὴν ῥάχιν,
αὐτὸν τόσον δύνα

Ἄδιαφθορία λέγ
τοῦ, δὲν ἀποφασίζ
ὅτι εἶναι ἄδικον, ο
μάτων, οὔτε ἀπε
τῶν καθηκόντων τ
τις παράβλεψις, ἢ
πον, εἶναι ἀμάρτη
ἀποφασίζῃ περὶ τῆ
Ἄριστείδης ὅτε ἔκ
τὸν δικαστὴν κατὰ
αὐτοῦ μυρίας ὕβρει
ὄσα ὁ ἀντίδικός σο
τί σοι ἔπραξεν· ἐν
ὕβρεων, ἀλλὰ τῆς

Ἀφιλοκέρδεια λέ
κέρδος, διὰ νὰ μὴ
λέγοντές τι ἐναντίο
Ἄντίπατρος, ἄρχα
στρατηγὸν τῶν Ἄθ
ἀπέβαλεν αὐτά· εἰ
τὸν υἱόν σου, Οὐχ
ρυθμίζῃ τὴν ζωὴν
ρογομία· ἀν ὁμῶς
θέλει ἐξαρκέσει εἰ

Ὅτε ὁ Τουρέννε
λεως, προσέφερον
ἀφήσῃ τὸ στρατεὺ
κερδῆς ἤρως, μένε
ὀπίσω τὸ ἀργύριον

Ἡ Εἰλικρίνεια εἶ-
ητις κάμνει τὸν ἄ-
πτη αὐτὴν μὲ σκ-
ἄνθρωπον τὸν προ-
νευτὴν τῆς ἀληθεί-
εἰλικρινῆς εἶναι ὡ-
τητα.

Πίστις λέγεται
μένωμεν πιστοὶ εἶ-
γεται καὶ ἡ ἐμπ-
τὸν πολῦτιμον τοῖ-
σῶν, ἔλαβε χρεῖαν
τεῖαν, καὶ ἐπρόβα-
μως ὅτι οἱ Συρακ-
ἐπιστρέψῃ αὐτὰ μ-
ὅτι ἦτο πιστός· κ

Πόσον ἡ ἀρετὴ
ὅταν μάλιστα ἔχη
κὰς σχέσεις!

Πορτουγάλλος
πιασθεὶς αἰχμάλω-
αὐτοῦ, ἐζήτησε ν'
ἐνεργήσῃ περὶ ἀντ-
δοῦ βασιλέως πε-
βαιώσῃ αὐτὸν, ἔδω-
βασιλεὺς ἐδέχθη τ-
περιέμενε τὴν ἔκβ-
ἀνταλλαγὴν, ἐπέσ-
αἰχμαλωσίας· ἀλλ-
που, καὶ τοιαύτην
ταὶ τοιοῦτοι ἄνδρες
μαλώτους.

Ἡ Ἀγαθοποιία
νον τὸ ὄνομα ἡδύ
ἀγαλλίασιν. Αὕτη
νους, ἀνακουφίζει
νωσιν, ἣν ὁ φιλάγ
τοὺς ἀνθρώπους.
στήση εὐτυχῆς τὸ
σταθερῶς. Ὁ Ξενο
ἐγειρόμενα ἐν ταῖς
ἔπραττε τὸ ἀγαθόν
δεῖς μεταξὺ τῶν

Ἡ ἀγαθοποιία
πηγάζει ἐκ τῆς φι
τὰ τὸ δυνατὸν εἰς
Θεοῦ, διὰ νὰ ἐμ.πο
νωμαλίαν, καὶ νὰ
ἐνέπνευσεν εἰς ἕκα
πρὸς τὰς δυστυχίαν
καὶ λογικῶς νὰ στ
ὑποχρέωσιν ἄφευκ

Δὲν πρέπει νὰ
διαφέρουσιν, ὅσον
θῆ διάθεσις καὶ θέ
θοῦ. Ὅς τις θέλει
μὴ δὲν εἶναι, εἰ
γῆς στοχάζονται
τωτέρους, ὀλίγοι
πολλὰ ὀλίγον ἐλευ
φαίνηται εὐνοῦς·
λέγηται ὅμως καὶ
ἄλλους τὸ ἀγαθόν
Εἰς ἄνθρωπον αἰσθ
ρὰ τὸ νὰ βλέπη ἄ
μα γλυκύτερον πα
Πράττοντες ὅμως
στάσεις συμφωνῶ
εὐεργετοῦμεν. Δὲν
νόν, νὰ ἀγαθοποιῶ
μελείας ἢ ἠθικῶν

τιμῶμεν τὴν κακίαν
 θάρρύνωμεν καὶ νὰ
 χραίνωμεν δὲ καὶ
 τοῖς νὰ πράττωμεν
 νεται κενοδοξία. Διὰ
 νὰ γίνηται ἡ ἀγαθὴ
 διὰ τὸν εὐγενῆ τρόπον.

Τίτος ὁ αὐτοκράτωρ
 ἐνεθυμήθη ὅτι τὴν
 ριν τινά· καὶ λυπού
 ραν.

Ἀλφόνσος Ε΄ βασιλεὺς
 αὐτῆς αὐτοῦ τινὲς καὶ
 κοφραντίας νὰ ἀμαυρῶ
 ση αὐτοῦς διὰ τὴν
 τῶν βασιλέων, νὰ
 ἂν δεικνύωσι, ποτὲ
 τοῦ νὰ ἤμαι ἐλευθερία.

Ἀλέξιος ὁ βασιλεὺς
 συνήθειαν νὰ ὑπογράφῃ
 Δυστυχῆς ἐγώ! εἰς
 τὸν θάνατον τῶν
 αὐτῶν! ἔπρεπεν ὅμως

Εὐγνωμοσύνη λέγεται
 τὸ ἐνθυμεῖσθαι αὐτὸν
 ὡς χάριν ἀξίαν εἰς
 εἶναι τόσον φυσικὰ
 ὧν ἢ σκληροκαρδία
 σέβωνται τοὺς εὐεργετοῦν
 ἀχαριστίαν κακίαν
 οντες, παρδάλεις, τὴν
 εὐεργέτας αὐτῶν, καὶ
 πτοντα τοὺς αἰμοχαρῶν
 κοὺς ὄνυχας, ἐναγκάζουσι
 ὑπερασπίζουσι τὸν εὐεργετοῦν
 αὐτῶν, ὑποτασσόμενοι
 συνεχτικώτατον πάσῃ
 εὐγνωμοσύνης. Τέλος

χρέος τῆς εὐγνωμοσ
ρατηρήσωμεν καὶ ἐν
ἐλέγχων τὰς τῶν ἀ
τῷ ὀνόματι τῆς ἀχα
κακία ἀνθρώπου εἶ
Ποιητὴν καὶ Κύριον
καὶ εἰς πᾶσαν κακία
ἀχάριστος· δικαίως
ως καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ρ
στος) ὡς τὴν πλέον
αὐτῶν τῶν ἐναντίω
ἀρετὴ εἶναι καὶ εἰς

Ὁ ΙΔ΄. Λουδοβίκο
καύση τὸ Ἀλγέριον,
βαρβάρων. Οἱ Ἀλγε
στόλον, ἐξ οὗ πῦρ κα
βάλλωσιν εἰς τὰ στ
Γάλλους, ὧν τὰ μέλα
δὲ ἐκ τούτων τῶν Ἀλ
τοῦ πιασθεῖς ὑπὸ τῶ
θαλψιν καθ' ὅλον τὸν
τῶν Γάλλων τῶν κα
νίου, ἀξιωματικόν τι
τὰς πλέον μεγάλας τ
πτει ἐξαιτούμενος τῶ
βλέπων τὰς δεήσεις ο
βάλλωσι πῦρ εἰς τὸ κ
ἐπ' αὐτὸν, ἐναγκαλί
σὴν, Σύρε· ἐπειδὴ δ
βω τοῦλάχιστον τὴν
γεμῶν τῶν Ἀλγερίνω
πρὸ ὀλίγου ἀδυσώπητ

Ἐλευθεριότης λέγε
τέρων ἀγαθῶν ἄνευ
καὶ ἐν τῇ ἐλευθεριότη
σεως εἰς τὴν ἐκλογὴν
ἐστοχάζετο τὴν ἐλευ
τοῖς θησχυροῖς καὶ ἐν

ρον, οὐδὲ πολυτιμὴν
 ἔλεγε, μέγαν πλοῦτον
 τὸ πάντες οὗτος
 ὑπηκόους μου. Διὰ
 χρείας μου ; δια-
 μην. Συνάγω, οὐκ
 ὠφελίμως τὸ ἔθνος

Οἱ ἀληθεῖς χα-
 χωρῆ, ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς
 πλέον δυστυχῆς
 δὲν ἤθελε μὲ θέσει

Εἰς τῶν θησαυρῶ-
 νίας, ἔφερέ ποτε ἐ-
 ἄπερ ἰδῶν τις τῶν
 εἶπε πρὸς τὸν ἱστο-
 ῆτις ἠδύνατο γὰρ
 κραζεν ὁ βασιλεὺς
 γὰρ ὑποθέσωμεν, ὅτι
 πηρέτης καλῶς τῶν
 λεν εἶσθαι ἐπαινετῶν

Ἡ φιλία εἶναι ἀρετὴ
 ἀνθρώπων, ἐνίοτε ἐπι-
 λόν. Εἶναι λοιπὸν ἀρετὴ
 ρεσκείας νὰ ἔχωσι ἀφιλί-
 λικρίνεια καὶ ἀφιλοτιμῶ-
 ας, νὰ ἐμποδίζη τὴν ἀρε-
 ὄρμας, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ
 πρὸς τὸ καλόν. Τὸ καλόν
 τοὺς ἔχοντας (1). Ἡ φι-
 πρακτέα, διπλῆ χρεία
 οὐδὲν τὸ κακόν· δύναται
 στερον ; Ἀλλὰ πόση ἀρε-
 λία ! Οἱ πλούσιοι μὲν

(1) Τελεία δ' ἐστὶν ἀρετὴ
 τὰγαθὰ ὁμοίως ἀλλήλων
 βουλόμενοι τὰγαθὰ τοῖς
 τως ἔχουσι, καὶ οὐ κακῶ-
 θοὶ ὧσιν· ἢ δ' ἀρετὴ μὲν

νες ἔχουσι μεγαλή
τοι εἶναι οἱ πλέον ἔ
νά εὖρωσι φίλον ἀλ
κλωμένους ὑπὸ π
προθύμων εἰς τὰ π
οὔτοι εἶναι κόλακες
ροι, θύται καὶ λατρ
χος εἰλικρινῆς τῆς
ληθινῶν συμφερόντ
ἔλεγεν ὁ σοφὸς Ἀλφ
παράθυρόν μου, κα
εἶναι ἢ εἰκῶν τῶν
μου, φεύγουσιν ἐγκ
μῆ τῆς εὐτυχίας κ
τῆ πτώσει; τότε
φίλων· οὐδεμία βοή
πρὸ ὀλίγου προσκυν
τίον αὐτοῦ καὶ συκο
νιον νὰ ἴδῃς καὶ χα
αὐτοῦ. Ἐλευϊνότητα
λογίζεται τὰς ἀλη
φευμένη μὲ εἰλικριν
ἐλευθέραν συμβουλή
λοιπὸν ἢ φιλία νὰ π
τον καὶ δύναμιν περ
πολυτρόπου κόλακε
πλέον φρονίμους κα
μάζει δικαίως ἢ Ἰστ
πτρων καὶ τῶν θησ
τῆς Γαλλίας, ὅς τις
πᾶτο ὑπ' αὐτοῦ. Δ
φιλίαν τῶν δύο ἐνδο
κόνδου, λέγει δικαί
πρὸς δόξαν, οὐδὲν
τὴν διὰ τοσοῦτων
καὶ φιλίαν, ἀπ' ἀρχ

Δὲν πρέπει λοιπὸ
φίας μὲ σκοπὸν κέρ
μεταβαλλόμενον, ἢ
ἔνωσιν, ὅποῖαι εἶναι
τύχης καὶ τῶν παθ

πρὶν ἐξετάσῃ κατὰ
φίλου, καὶ πρὶν κά-
σας μὲ σκοπὸν ἀλτι-
ση, ὀφείλει νὰ φυλα-

Νέοι ὁμοεθνεῖς,
μᾶς ἐν τῇ ἡλικίᾳ
συμβουλῆς ὀρθῆς· δὲ
ἀπάτην, ὅταν δὲν ἔ-
πατρίδος, δὲν εὐχο-
τον καὶ σοφόν. Εὐτὶ
ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ τῆ
ν' ἀκολουθῆ τὴν αὐ-
τὰ καλὰ, νὰ ἐμψυχ-
τοῦ ἄλλου τὴν παρε-
τιμίαν ὁδὸν τῆς ἀρε-

Ὁμιλητικότης λ-
φείλομεν νὰ φερώμ-
εἰς τὸν χαρακτῆρα
ἄνθρωπον ἀγαπητὸν
καὶ θηριῶδες μᾶλλον
τὸ ἄκομψον τῶν σα-
πει νὰ συνειθίζωμε
σπουδαίως ἀνατεθρο-
λουθοῦντες ὑπηρέτα

Ὁ πατριωτισμὸς
πατρίδος. Ὑπὸ τοιο

(1) Κατὰ τὴν παρ-
μένους ἄλλας συναναλό-
πρὶν ἑκάτερος ἑκατέρω
Κεφ. γ' .)

(2) Ὡς δὲ πρὸς ἐο-
τὸς ὁ φίλος ἐστί. ('Αρ

(3) Διαφερόντως δ'
ἢ ἤττον γινωρίμοις. Ὁ
μων τὸ πρέπον· καὶ κο-
μενος. ('Αριστοτέλ. 'Ε

σιν ὑπὲρ πατρίδος
να ἐνθυμούμενοι το
ποκείμενα, μεθ' ὧν
σθήματα· χαίρομεν
τῆς πατρίδος, ὡς
λέγει εἷς τῶν μετα
μος τῶν κλιμάτων
ται εἰς τὸν τόπον
καὶ τ' ἄλλα ἔμφυ
πάντας τὸν ἔρωτα
Ἀληθῆς ὕμνος πατ
ὑπὲρ τῶν κοινῶν
προσκόλλησις προε
ληθινὸν πατριωτισ
αὐτοῦ, καὶ τὴν ὑπό
δος ὁ ἄνθρωπος εἶν
δὲ πάλιν πατρίδα
νουμένην, εἶναι ἔτι
νος, ὡς γέννημα κα
ἰόντα τῆς Ἀφρικῆς,
χοῦ, καὶ εἶναι πολύ
ότητες. Οἱ Ἀφρικαν
φρονοῦνται, διότι ἐ
καὶ εὐγένεια τρόπω
βαρβάρῳ. Ὑπῆρξε κ
ἦτο Ἀθηναῖος, ἐτιμ
γεν εἴσοδον ἔντιμον
εἰμὴ τὸ μέλι τῶν Ἀ
ρικλέους ἐθεωροῦντο
νοῦται, ἀδόξει, χάνε
πατρὶς αὐτοῦ στερῆ
ἐπιστημῶν, δι' ὧν τ
νονται. Ταῦτα συλλ
εύροντες ὅτι,

Δημ
Α
Υψ
Ε

ἐξάπτονται ὑπὸ ζήλ
παρόντα αὐτῆς ἀγα

τα, ἴδια ἀγαθὰ νο
καὶ κληρονομίαν εἰ

Πομπόνιος, Ῥωμαῖος
κατὰ τοῦ Μιθριδά
σεν ἰατροῦς νὰ ἰατ
υγείαν, ἠρώτησεν
θέλει μένει φίλος τ
μαῖος ἀξιωματικὸς
μου· ἂν ὅμως ἐπι
μὲ εὐρίσκει πάντα

Ὁ Ἀριστείδης κ
το πάντοτε· ὅτε, ὅ
εἶπεν ὁ Θεμιστοκλ
πατρίδος, καὶ ὅτα
θέλης, ἀναλαμβάνω

Ἡ φιλομάθεια ε
τὴν λογικὴν καὶ ἡ
διότι ὁ σπουδάζων
ιδέας, χωρὶς νὰ β
ἀληθείας, εἶναι χει
φιλαργύρου. Ὁ φι
ῶφέλεια εἶναι ὑλικ
εἰς τόσον πολλοὺς
θε δι' ἑαυτὸν μόν
ἀλλὰ πόλιν ὀλόκλη
λέσματα διαμένου
μάθεια πρέπει νὰ
τοῦ κοινού. Ἀλλὰ
νοῦνται καὶ εἰς αὐ
ρίσκει ἀκαταπαύσ
θείας ἐκείνης ἡδον
τούτων ὠφελείας ε
ἄλλων καλῶν, ὧν

(1) Ἄλλ' οἱ πολ
τες, οἷονται φιλοσοφε
μνουσιν, οἱ τῶν ἰατρ
μένων. Ὡςπερ οὖν
τοι τὴν ψυχὴν, οὕτω

ὠφελεῖν τοὺς ἀνθρώ-
που, ῥυθμίζων τὰ

Δὲν εἶναι μικρο-
παιδείαν ἢ διὰ τὴν
συντρέχη εἰς τὴν σ
ἀναλόγους συνεισφ

Ἄφου εἶδομεν,
κάστου ἀνθρώπου,
παιδικῆς ἡλικίας
ματικῶν δυνάμει
καὶ προσωπικὰς ἀρ
ἀξίως τῆς λογικότη
θείους καὶ φυσικοῦ
αἱ κακίαι ὡς ἐπὶ τ
πεῖον, ἅς δείξωμε
ἐλευθερόνωνται, εἰ
πω ἀπατηθέντες.

Κακία λοιπὸν λέγ
ἢ ἀρετὴ θεωρεῖται ἡ
κακία (1). Εἶναι δὲ
ὥστε δυσκόλως δια
ἐναντία εἰς τὴν ἐλε
οικονομίαν, ἥτις εἶ
Ἐκ τούτου συμβαίν
κρίσιν, καὶ νὰ ἐκλ
δαίμονα ὡς εὐσεβῆ
εκτικῶς τοὺς χαρα
τῶν προσώπων κα

(1) Ἦ γὰρ ἀκού
ἀλλὰ τὰ ἐκούσια. (Ἄ

Πᾶσα μὲν κακία
 λογικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον
 εἰς τὰς ἑαυτοῦ κρίσεις
 καὶ μὲ τὸ ἅγιον θεῶν
 κακία εἰς Θεὸν εἶναι
 ἰδέα, προαίρεσις καὶ
 τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι
 γὰρ πιστεύη τις εἰς
 τὸς αὐτοῦ, καὶ τοῦ
 καταφρόνησις καὶ
 ποι εὐκόλως παρα
 τὰς ὀρέξεις αὐτῶν
 γωγῆς, οὔτε Θεόν,
 γινόμενα ἁμαρτήματα
 Θεόν, οὔτοι εἶναι
 τῆς φυσικῆς ἡμῶν
 ἠθικῆς. Ἐκ τούτου
 τῶν τέκνων πρὸς τὸν

Αἰ

Ἄν θεωρήσωμεν
 σεις, ἐστερημένον
 πολλὰ ὀλίγα. Κοι
 τὸ παρὸν ἀναγκαία
 τοῦ μέλλοντος δὲν
 τα πρὸς ἄλλους ἀν
 καὶ αἱ χρεῖαι αὐ
 πνεύματος καὶ τοῦ
 ἀναισθησία, δὲν εἶ
 τοῦ ἀνθρώπου, οὔδ

ται ἐν πολιτικῇ κοινότητι, συγγενεῖς, φίλους, καὶ κατὰ χρεῖαν προσωπώδη, ἀλλὰ ἀχώρητος τὸ νὰ ἀμελεῖται τὰ ματικῶν αὐτοῦ δυνάμεις καὶ ἀπαίδευτος διὰ τὴν ἢ ἀμέλειαν τοῦ σώματος καὶ κακῶς τὰ δῶρα ἔλαβε διὰ νὰ μεταχρησθῆται τυχεῖ, δυνάμενος νὰ ἀπολαύσῃ μεις καὶ μὲ τὴν πόλιν. Ἄμαρτάνει καὶ εἰς τὸ ἀδικεῖ αὐτοὺς μὴ ἐπιτρέποντας

Ἄσωτία λέγεται εἰς τὰ μὴ δέοντα, καὶ εἶναι κακία βλαπτικὴ καὶ ἀδικία. Τὰ μεταλλικὰ χρήματα ἐκπέμπουν πίνην κοινωनीαν ὡς τὰ φυσικῶν καὶ τεχνητῶν ματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ ζῆν (2), κατὰ τὸν ἑαυτὸν, διότι, μὴ συστήνουν τὴν ἐκπληρώσεως τῶν ἀναγκῶν τοῦ, καὶ ἐνταυτῷ ὑποκαθίστανται εἰς τὰ πρέποντα, δαπανῶν ἢ μὲν μετρίαν καταστροφὴν αὐτοῦ, καὶ κινδυνεύει ἀδικεῖ καὶ τοὺς ἄλλους ἀδικεῖ ὡς βεβαίως καὶ ὠριστῶς εἰς βοήθειαν τῶν ἀναγκασθέντων πατρίδος καὶ τοῦ ἔθνους. Ἄσωτία αὐτοῦ ἐπιφέρει

(1) Ὅτι, τε γὰρ ἄσως καὶ ὅτε μὴ δεῖ. (Ἄριστοτοῦ ἠθικὰ ἔθικα β' βιβλίου πρὸς ἀπασαν δαπανην)

(2) Δοκεῖ δὲ ἀπώλιν εἶναι διὰ τούτων ὄντος. (Ἄριστοτοῦ ἠθικὰ ἔθικα β' βιβλίου πρὸς ἀπασαν δαπανην)

(3) Δαπανώμενος εἰς τὰ πρέποντα

λὸν δύναται τις ν
 ἀδικεῖ κατὰ τοῦτο
 λογουμένης συνθή
 (1) λέγεται, ὅτι
 φαγητῶν καὶ ἐν εἰ
 νῶν σπυρίων καὶ
 τενσία, ἀνεψιά το
 λὸν ἀπὸ τῶν παρ
 σειρὰν, ἐκ τῆς κλ
 τοιαύτας ἀσωτεία
 νακτήσεως ἄξιον
 σωτεύωσι τὰ συν
 λο, εἰμὴ κοινή συ
 νὰ μεταχειρίζωντ
 ὑπηκόων, εἰς ἀνα
 νῶν καὶ ἐπιστημῶ
 κτῆρος αὐτῶν, ἀλ
 κόλπους τῶν κολο
 ὀρέξεων τῆς ἀλόγ
 τῆς Δημήτριος, ὁ
 βόροι ἠγεμόνες.

Ἀκρασία λέγεται
 πράττει αὐτά (2)
 καὶ λύπας· λέγεται
 νόματος τῶν ὑπο
 ὅτι εἶναι ἀκρατῆ
 εἰς τὰ τοιαῦτα ἀ
 τῆς εἶναι ἀνησυχ
 ματος, δαπάναι

(1) Κλαύδιος Α

(2) Ἀκρατῆς οὖν

(Αριστοτέλ. Ἠθικ Ν
 ἀκρατῆς ὁ τῶν λόγων
 λ' ὄντα κρίνων καὶ
 κρατῆς ἐξ ὁ πειθόμε

(3). Τὸ δὲ ὄλον
 τιμὴν ἀκρατῆς, ἢ δ
 ἄ ἐστι· ἐστι γὰρ πε
 αὐτὸς αὐτόθι.)

καὶ τιμωρίαι τῶν
λεεινὰ παραδείγμα
χρόνων ἢ ζωῆ, ἅτι
τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν
προλαμβάνει καὶ
πτρον τοῦ ἡγερονι

Εἰς τὰ αὐτὰ πρ
ἔχῃ λόγον ἐναντιοῦ
νον, τάχα ἡ πείρα
μα τῶν ἀκολάστω
ἀμετρία ἐπιφέρει π
δεικνύει ὅτι εἶναι

Μαλακὸς τέλος
ναγκαίους εἰς τὸν
ἢ ζωῆ τοιούτων ἀν
ὑποκείμενοι εἰς χρε
ρυσιν ἐχυτοῦς, ἐξ
διότι ζωῆ κυρίως δ
ματικῶν δυνάμεων
τος ἐν τῇ ἀρχαία
θη τόσον τρυφηλὸς
αὐτῶν οὐδεμίαν τέ
οὐδὲ πετεινοῦς νὰ
νάπαυσιν. Διηγοῦν
σπῶντας βώλους γ
αν, ἐωσοῦ περάση,
νατα αὐτοῦ. Ἄλλο
τι ἐπέρασε κακὴν
τῶντι ἄξιοι τοιού

Ἡ ὀκνηρία εἶναι
κόπους, νὰ παραδίδ
πα. Εἶναι δὲ καὶ

(1) Ὁ μὲν γὰρ ὁ
εἰς τὴν αὐτῆς αὐτῆς
αὐτῆς φαινομένοις ἡδέο

(2) Πάλιν ἡ ἀκρα
στί, καὶ ὁ μαλακὸς, δ
ἂν ἄλλος τις ὑπομείνε

τῶν ὀκνηρῶν πο
 τοῦτο κατ' ἐξαίρε
 χολικῆς κράσεως
 σι τὰ τέκνα αὐτῶ
 ματος ἢ κυβέρνη
 γόν, διότι ἐκ τῆς
 Παρὰ τοῖς παλαιο
 ρῶσιν, ἂν οἱ πολῖ
 τινὰ ὀκνηρὸν, ἢ κ
 ρουν αὐτὸν αὐστη
 Ὁ Σόλων εἶχε θέ
 τρέφωσι τοὺς γονε
 αὐτὰ τέχνην τινά

Ὁ ἀργὸς μὴ ἐξε
 λίμους ἐνασχολήσ
 εὐχαριστῆ τὰς ὀρέ
 γνίδια, εἰς μέθην,
 γία εἶναι μήτηρ π
 σθησαν εἰς δόξαν
 οἴνου καὶ ἐλαίου
 ἐξηγούμεναι |

Τὸ πείσμα εἶναι
 ἡλικίαν, ὅταν παρ
 σιν ὑπερβολικὴν εἰ
 τις κατὰ δυστυχία
 λευθεροῦται. Εἶναι
 τοῦ πείσματος προ
 σολογίαι, αἱ προλ
 βραδύτης τῆς ἀντι
 ἄλογον φιλαυτίαν,
 μως οἱ πεισματώδ
 δίδοντες τοῦτο εἰς
 πάσχει τὴν πλέον
 τούτου εἶναι γὰ μ
 σον καὶ ἂν ἦναι π
 γὰ ἀκούωμεν ἄνευ
 μεθα ἐν εἰλικρινείᾳ
 μετέρους.

Ἡ οἴησις εἶναι π
τὸν πλειότερον πα
καὶ εἰς τὰ ὑπὲρ τῶν
πᾶσα ἡλικία, μάλι
νομαζόμενος, ἐκπε
Κίμωνος καὶ τοῦ Π
Ἄφοῦ ἐδιδάχθη ὑπ
ἄνδρα ἐπιστημονικ
τατον καὶ ἐτόλμα
κοσιν ἐτῶν ἡλικίας
τῶν πολιτικῶν πρ
τῶν φίλων, ἡδύνατ
ποῦ καὶ διὰ τὴν ἡ
κατώρθωσε νὰ θερ
ριλήψει κατὰ τὸν
σοφος, διὰ νὰ μὴ τ

« Ἐπιθυμεῖς λοι
» λεως ; — Ναί. —
» διότι, ἂν ἐπιτύχ
» μως τοὺς φίλους
» τὴν δύναμιν τῆς
» θήναις, ἀλλὰ κα
» θέλει φθάσει ἴσα
» κλέους· τέλος πα
» νει ἐπὶ σὲ τὰ βλ
» σέβεσθαι. Ἀλλ'
» τῶν ἀνθρώπων
» αὐτούς. — Βεβα
» ναι ἡ πρώτη ὑπε
» χα νὰ πλουτίσῃ
» — Τοῦτο βεβαί
» νῶν πρόσόδων, κ
» δὴν ἰδιαιτέραν,
» ἄλλον ἀντ' αὐτο
» σθην. — Σημείω
» λιτείας· διότι ἐξ
» ταί. — Ὁμολογῶ

(1) Ἐπομν. Γ' .

- » Πρέπει λοιπόν,
 » ρὸν τὸν σκοπὸν
 » ναι ἀδύνατον ν
 » καὶ πόσα δαπα
 » πησας ἓνα ἰσχυ
 » τῆς καταστροφ
 » πλὴν, διὰ νὰ μ
 » νατώτερος· ἄλλ
 » πὸν, ὅστις ὁμι
 » φοτέρων τῶν μ
 » γνωρίζων τὸν ἔ
 » τῶντι ἰσχυρό
 » πολιτείας ἡμῶν
 » σημειωμένας;
 » δέν. — Λοιπὸν
 » σοι δώσωσι τῆ
 » μάθης, καὶ πολ
 » ἄμετρος ἐπιθυμ
 » τὴν δύναμίν σο

Τοὺς λόγους το
 πάντες, ἐφαρμόζο
 ἀφίνωμεν ἑαυτοὺς
 τῆς οἰήσεως.

Ἡ ὑπερηφανία τ
 φήφανος ἔχει περὶ
 νὰ φέρηται οὕτω
 θος τοῦτο ὑπόκειν
 σιοι, οἱ εὐγενεῖς κ
 νωσι τὴν ὑπόκλιση
 λάκων, τῶν μεγαλ
 ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρω
 νων καὶ τινες τῶν
 σι, τοιοῦτους τίτλο
 τῶν Θεῶν τῆς γῆς
 ξης, ὁ βασιλεὺς τ
 ὥστε καὶ νὰ γράψῃ
 πηρημένε "Αθως, ὁ
 μὴ ἔσο τόσον πολ
 μον· ἄλλως, θέλο

Ὁ αὐτὸς εἶχε κατα
διὰ νὰ περάσῃ τὰ
καὶ ὅτε ἔμαθεν ὅτι
θη διὰ τὴν τοιαύτην
δώσωσιν εἰς αὐτὴν
ον, ἐγὼ ὁ κύριός σου
πρὸς ἐμὲ ὑβριστικῶς
ἀλλ' εἰς πολλὰς τοιαύτας
Εὐκόλως πίπτει εἰς
σωρευμένας εἰς τὴν
οὐδὲν λογικὸν σύστημα
αγωγῆς. Καὶ τὰ προ
μην, ἂν δὲν κανονίζῃ
θρονον εἰς ὑπερηφάν
νόμαζεν ἑαυτὸν Δία
συλλογισθῆ ὅτι ἢ ἐπὶ
ὁ πλοῦτος, ἢ δύναμις
βια καὶ ἄστατα!
καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ἀ
τοὺς πλέον ταπεινο
ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ
φρόνως ἐπ' ἀγαθῶ
μενος.

Ἡ φιλοδοξία εἶναι
ματα καὶ τὰς αἰτίας
τῆς παραδείγματος
τερήματα, ἐπὶ σκοπῶν
ἀληθινῆς δόξης. Τῶν
στημόνων, τῶν συγ
ὅταν ἐνασχολῶνται
καθήκοντα αὐτῶν ἀπὸ
σκοποῦ βλάβης. Ἡ
μεγάλους ἄνδρας εἰς
τοῦ Φειδίου, τοῦ Ρο
φων καὶ ἀγαλματοποι
τέλεις, Θεόφραστοι,
βνίτιοι, Κορνήλιοι,
ἀνθρωπότητος πολιτ
τῶν τοιούτων ἐναχρῆ

ται Ἀλέξανδροι,
 λοδοξία ἐστάθη
 βλεπον εἰς παρο
 ἤφρανον τοῦτο π
 κήν, δὲν γνωρίζ
 κοντα, οὔτε ἀρε
 γίνεται θυσία αὐ
 νον καταφλέγει
 ον φρικῶδες πα
 τρὶ τοῦ Νέρωνο
 εὐχαριστουμένη
 θέλησεν ἔτι νὰ τ
 αὐτοκράτορος. Ἰ
 νὰ ὑψώσῃ εἰς τὸ
 ου Αἰνοθάροβου.
 λῶς τὸν θηριώδη
 δὲν εἶναι φρόνιμο
 ποτὲ θανατώσῃ
 βασιλεύσῃ. Ἐδο
 δας τὴν μητέρα
 ραδιδομένους εἰς
 ἐκτραχηλίζῃ πάν
 ραννῆ τὸν δεδου
 κας αὐτοῦ ἕως το
 τάσῃ τὴν φιλοδο
 τὸ πᾶν ἐμπεριέχε
 δακρύων, ὅτι δὲν
 φιλοδοξία τοῦ Κ
 νίας τὸ ἄγαλμα
 τασήπομαι εἰς ἄ
 δη ἤρωσ. Ἰδοὺ π
 δεδομένων εἰς τῆ

Τὸ μόνον θερα
 συλλογίζηται ὁ ἐρ
 πράξεις καταπλη
 κοινωνίαν, ἕκαστο
 σιν, ἣν ἔχει ἐν τ
 νόμιμος, ὅταν ἦν
 ὅταν ἔχῃ σκοπὸν
 μολέων παρὰ τῶν
 νίας τοῦ Διονυσίου

τύραννον, καὶ ἀμέσως
αὐτοὶ οἱ Συρακοῦσι
ἐνδοξοὶ ἄνδρες δοξα-
στής, καὶ ἂν ἐν ἄλλοις

Ἡ ἀστασία εἶναι
εὐκόλως καὶ δὲν μὲν
πράξεις αὐτοῦ. Ἡ ἐπι-
λήθνη ἀναισθησία τοῦ
τοῦτο. Ὁ ἄστατος δὲ
χαρακτῆρα εἰς τὴν
θῆς, καὶ μετ' ὀλίγον
τὸν, μὴ ἔλπιζε ὁμω-
αὶ ὑποσχέσεις ἀβέβαι-
νίτην, οὔτε ἐπιστήμη
στηματικῶς κακοί,
εἰς τὸν κοινωνικὸν βί-
τωμα, καὶ θέλει τὴν
τὰ πράγματα, νὰ συ-
νὰ ὑπακούη εἰς αὐτό

Ἡ δειλία εἶναι φό-
ἐπιτοπλεῖστον φαντ-
νεύει νὰ εὐλάβη τὴν
ἐὰν ἦτο ἀληθινόν, κα-
ἀγαθοῦ μὲ τὴν φαντ-
ναὶ κίνδυνος τῶν χρ-
φύλαξιν ἀσφαλεστέ-
Μέλλει ποτὲ ἀφεύκτ-
τὸν ἤδη ἀποθνήσκον
υγείαν γυμνάσεις, μ-
Ὁ δειλὸς εἶναι πρὸς
θεῖος εἰς δημοσίας ὑ-
ναὶ νὰ φεύγωμεν τὴν
ματα κατὰ τὰς πρὸς
μενοὶ φρονίμως, νὰ
μὴ ἀφίνωμεν ὡς παι-
λογα φόβητρα.

Ἡ μικροψυχία
 τὰς πράξεις, καὶ
 μικροπρεπῆς, καὶ
 ἐξευτελίζεται εἰς
 ἀγενῆς εἰς τὰς δ

Ἡ ἀφροσύνη εἶναι
 διὰ τοῦτο ἡ νεότης
 πείραν πραγμάτων
 παθῶν ἰσχυρῶν,
 ἀφίνοῦσι τὸν νοῦν

Ἡ ἄμετρος λύπη
 τοῦ συμβεβηκότος
 ἐρχεται ἐκ τῆς
 δυστυχίας, ἢ καὶ
 πρέπει ὅσον τὸ δύναται
 ἄλλως, δύναται
 ἀγαθόν, ταραττεῖ
 ὄντι καὶ ἀνίκανον
 λύπη εἶναι, ὅταν
 στασιν, ἀλλ' ἀγαθὸν
 κόσμῳ τούτῳ τὰ
 φιλαυτία νὰ θέλη
 δύναται νὰ φυλάξῃ
 τάχα μικρόν; Ὅτι
 νὰ συμβουλευόμεθα
 δὲν θέλωμεν νὰ γινώσκου
 ζου, ὅτι εἶναι γεννηθῆναι
 θέλει ποτὲ ἐκπληρωθῆναι
 νῶς λεγομένη τύχη
 αἰσχροῦν νὰ ἐξαρτῆται
 τῆς· ὅτι δύναται τὸ γινώσκου
 γίζου μᾶλλον τὴν
 Τέλος πάντων, ἢ
 λων εἶναι τὰ καλὰ

Τὸ μῖσος εἶναι κατὰ
τοῦ ἄλλου, καὶ νὰ ζῆ
μίσους· μῖσος προσω
ἐθνικὸν καὶ οὕτω κατὰ
βης, ἣν ἔπαθέ τις ὑπὸ
μενον. Πλὴν καὶ δίκαιον
τὸ πάθος τοῦτο, τοῦ
ὅτι τὸ πάθος τοῦτο
τος, καὶ καθιστᾷ αὐτὸν
τα αὐτοῦ. Ἡ ἰδέα τοῦ
εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ
τατα. Ἐχθροὶ λοιπὸν
θελες εἰπεῖ τὸν ἄνθρωπον
ποιήσαντα αὐτὸν, καὶ
τον εἶναι καὶ τὸ μῖσος
μῖσος λέγεται, τὸ μῖσος
ἀνοητότερον τούτου
τινὰ, ἔστω καὶ δικαίον
μίαν; Τὸ ἀδελφικὸν
νὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους
τεοκλήης καὶ ὁ Πολυτελής
τέρατα εἰς τὴν μυθολογίαν
μοίως ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ
λους καθὸ ἄνθρωποι
ναὶ ὅλως ἀγάπη. Μὴ
κακίαν· τοιοῦτον μῖσος
όντι· νὰ μισῆς ὅμως
νὰ κατατρέχης αὐτὸν
πινον, ἀλλὰ θηριώδης
ἀνθρωπότητος, πρέπει
ἢ κακία εἶναι ἀξία μίσους
ἐντολῆς. Ὁ Ἀμίλκα
νέα ἐτῶν, νὰ κάμη
ἄσπονδον κατὰ τῶν
τοσαύτης ἀκριβείας.
ἦτο θηριώδης, καὶ τὸ
ἐστάθη ἐξίσου βάρβαρος

τῆς πατρίδος αὐτῆς
 ἐπειδὴ ὁ γείτων,
 κλίσειν παρὰ τὴν ἰσ
 τοῦτο ἔχεις τὸ δι
 πολίτου, τοῦ γείτ
 κία ἀπανθρωποτέ
 ξης τοὺς ἄλλους ε
 λῆς σου ; καὶ ἂν δ
 χριστιανικὸς νόμο
 κακῆς, καὶ νὰ ἐπι
 φὴν, τὴν αὐτὴν δι
 πρέπει νὰ ᾖναι εἰς
 εἶναι ἀδύνατον ν
 τοῦ συλλογίζεσθαι
 ποῖα ἀπαγορεύει κ
 γελίου, ἥτις εἶναι
 σθαι δὲ ὑπὲρ πίστ
 διὰ λόγων, ὅπλοι
 ὅπλων, τοῦτο δὲν
 ος ἱερώτατον.

Ὁ φθόνος γεννᾷ
 ρὸν καὶ χαμερπές,
 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστο
 ὅπερ δεικνύει ἔτι μ
 νος εἶναι βάσανος
 κατατρόγων τὰ πε
 τοῦ φθονεροῦ εἶναι
 δυστυχίαν τῶν ἄλ
 τρια προτερήματα
 ταῦτα κατατρέχει
 τὸ μῖσος αὐτοῦ. Δὲ
 ἀφανισμόν. Τοῦτο
 τὴν πρόοδον τῶν τ
 τα συκαφαντίας κα
 Τοῦτο ἐμποδίζει τὸ
 θον τῆς φιλομαθεία
 τὴν ἀσυμφωνίαν εἰς
 ᾗτο ἐν τῷ κόσμῳ φ
 ἐκτέλεσιν αὐτῶν.
 εἶναι πλέον τολμηρ

οὺς πεφωτισμένου
ὅτι ὀλίγοι οἱ βλέπ
κολον συγκοινωνία
μῶς λαοὺς εὕρισκ
ζοντες τὰ καλά. Ἄ
κατατυραννοῦνται
καὶ γίνονται βδέλ
βάνουσι τὴν φυσικ
ται εἰς αἰώνιον ἀ
Θερσίτης, καὶ πάν
ρον καὶ πρεπωδέσ
εἰς τὴν εὐτυχίαν τ
συλλυπώμεθα εἰς
εἶναι αὔξεις τῶν

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὁ
μένους, εὕρισκοντ
τὴν μανίαν αὐτοῦ,
καλοῦ, καὶ προχω
πον τινὰ καὶ χάριν
αν αὐτῶν φθονερά
γαλοφροσύνης τῶν

Ἡ ζηλοτυπία εἶ
βωμεν, ἢ ὑποπτει
ἐπιθυμοῦμεν καὶ φ
θος τῆς ζηλοτυπία
κῶν, μεταξὺ ὁμο
Δὲν διαφέρει τοῦ
πᾶσαν εὐτυχίαν τ
θέξῃ τῶν ἀγαθῶν
Καὶ τοῦτο λοιπὸν
λῶν κακῶν πρόξεν
μεθα καὶ εἰς τοὺς
καὶ γέλωτος.

Ἡ ἀπάτη, μετ
εἶναι πάθος κάκιστ
νιον τὸ γὰ ψεύδων
νοῶσι τρόπους διά
αὐτοὺς δυστυχεῖς

κατὰ τῶν τοιούτων
 πιστεύετε. Τὸ βδέ
 τὸν Ψευδοδημήτριον
 σι σιμὰ τῆς ἀπάτης
 ἐλέποντες σκάνδα
 προερχομένας ἐκ τῆ
 ἐρωτηθεῖς ποτε τίς
 καὶ λόγων, ὦ ! δὲν
 θῶν τοὺς ἄλλους εἰς
 αὐτὴ ἢ ἡδονὴ ἐπιφ
 ἀποστροφὴν τῶν ἀ
 δὲν ἔχη ἰσχὺν εἰς τ
 εὖς ἔπρεπε νὰ κρατ

Ὁ φανατισμὸς εἶναι
 ἄλογος, ὅς τις κρη
 προφάσει ὅτι κάμνε
 ὦδες καὶ ἀντίθεον,
 συλλαμβάνει ἀλλόγ
 τῆς εἰς Θεὸν πίστε
 Θεὸν ποιητὴν τοῦ
 θρωπίνου γένους. Ἡ
 δίαν καθαρὰν, φιλ
 ἐντολὰς αὐτοῦ ὅτι
 λατρείας ἐσωτερικῆς
 καὶ ἀγαθότητος αὐ
 τὴν εὐτυχίαν πάντα
 γῆν καὶ πάντα τὰ
 ἀμοιβαὶ εἰς τὴν ἀρ
 πιστεύει καὶ αὐτὸς
 ρους χαρακτῆρας φ

(1) Σμέρδης, υἱὸς
 δστις μετ' ὀλίγον ἀπέθ
 τὸ ὄνομα τοῦ Σμέρδου,
 πολὺ, ἀνέβη εἰς τὸν θρό
 γόντων τῆς Περσίας, ἐ

(2) Δημήτριος Γρ
 Δημήτριος, υἱὸς τοῦ Ε
 δὲν ἐχάρη τοὺς καρπού
 καθ' ἣν ἡμέραν ἐνυμφεύ
 στάτης καὶ συνωμότης

εὐαρεστεῖται εἰς
καμπτος εἰς συγχ
ἀρέσκειται νὰ βλέπ
ἀλλήλους. Οὕτω
Θεότητα. Φαντα
καθήκοντα, τῆ ἀλ
τὰς παραλόγους ὁρ

Προδοσία εἶναι
εἰς τὸν ἡγεμόνα α
ἀκόμη τὸν ἐχθρόν
βάσεων τῆς ἀνθρω
οὔτος εἶναι ἄτιμος
προδοσίαν τὴν ἀν
σιῶν, καὶ ἄλλων
τῆς ἀδικίας ἤθελο
ψιν γινομένην ὑπέ
μεν, ἢ παράβασις
τῶν ὑπηκόων πρὸ
τρίδα καὶ πρὸς ἀλ
συμφωνίας. Ἡ προ
καὶ οἱ ὠφελούμενο
μωροῦσι τὸν προδο
τα ἔχομεν τούτου·
νὰ μὴ εὐρίσκη πο
τοτε (1).

Ἡ ἐκδίκησις εἶν
κὸν ἀντὶ κακοῦ, ὡ
τιμωρητικοὶ τῆς ἀ
σεις, ἐν αἷς τὰ ἀδ
ἀδικοῦντα καὶ τὸν
μένει, εἰ μὴ εἰς αἰ
τότε ἐπειδὴ ὁ πάσ
ἐπιβάλη δικαίαν τ
τὸν ἐζημιωμένον τ

(1) Ὁ Φαβρίκιος
τὴν ἀνδρίαν καὶ διὰ
τεύματος τοῦ Πύρρου
φαρμακώση αὐτόν.
πίστου ἱατροῦ, ἀπέσ

γῆ ἐκτρέπει αὐτὸν
 διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ
 χωρήσας τὸν ἀδική-
 τρέξῃ εἰς τὴν πολι-
 χὴν γενναίαν, ὅταν
 γίγνηται νὰ θρια-
 καλὸν ἀντὶ κακοῦ
 σύμφωνον καὶ μὲ τ
 τῆς ἡμῶν πίστεως.
 στάθησαν πολλάκις
 δόσιος, καὶ ἄλλοι μ
 καὶ ἄλλων, οὓς δύνα
 ἐκδίκησιν, οὗτος δε
 αν βάρβαρον· εἶναι
 εἰς τοὺς νόμους, δι
 τοις, καὶ αὐτὸ τὸ σ
 θος τῆς αὐθαιρέτου
 δυσφημίαν, καὶ πολ

Ἡ φιλαργυρία εἶν
 χρηστία αὐτῶν εἰς τ
 λα θεωροῦνται, εἴτε
 ἄλλα τοιαῦτα, δὲν
 χρείας ἡμῶν, καὶ νὰ
 καθ' ἑαυτοὺς καὶ μ
 κατάστασιν καὶ εἰς
 πὸν ἦναι ἀρετὴ νὰ ε
 σιν τῶν ἀγαθῶν τού
 ὠφέλειαν ἡμῶν καὶ
 τόσον χαμερπῆς κα
 πλέον γελοῖον πάθος
 των τῶν ἄλλων, κα
 χειρισθῶσι σπουδαῖ
 φρόνησιν καὶ σκόμμ
 ἀμορφίαν. Πάντοτε
 τέραν τὴν εἰκόνα τ
 ὁ Πλαῦτος, ὁ Μολιέ
 καὶ σκωμμάτων κατ
 λων πρὸς τοῖς ἄλλοι
 τοὺς τιμίους ἀνθρώπ
 δεῖνα εἶναι τιμιώτα

μὲ ἐμποδίζει γὰρ ἔ
ἔτη ἔχει τὴν φιλί
λεπτόν. Ἄλλος πάλ
τινος φίλου, ὅς τις
ὀλίγας ἡμέρας, ἀν
τος, ἐπιπλήττει αὐ
λέγει, διὰ τί δὲν ὀ
ζῶ καθὼς σύ; πάν
σω γὰρ μὴ ἔχω πλέ
γύρων φαίνεται κα
ἐπίσημος, ἥτις ἤξε
εὐρέθη, λέγουσιν, ὅ
κανδήλαν χρυσῆν
χρυσίου τόσον, ὥσ
χρεία γὰρ βάλλωσι
εἰς τὸ φύσημα τοῦ

Ἄλλος τις φιλάργ
ποσότητα, χωρὶς ὅ
μενος εἶπε, δὲν εἶν
σες· οἱ μεγάλοι πα
λοῖα ἀνέκδοτα δεικ
φρονεῖ τοῦτο τὸ πα
λοῖα, δεικνύει εἰς ἡ
μον. Οἱ φιλάργυροι
τὴν κυκλοφορίαν τῶ
τοῦς συζῶντας πτω
ἀπαιτεῖ γὰρ κάμνωσ
φιλαργυρία κυριεύσ
σιαστικὴν εὐρισκόμ
καὶ καθιστᾷ αὐτὸν
ξουθένημα λαοῦ· ὅ
σον αἰσχροὺς εἶναι
ροὶ ἐντρεπόμενοι ζ
κονομίας· εὐκόλως
Ὅταν ὁ πατήρ πολ
τρίαν, φεύγη τὰ μα
καὶ κανονίζη φρονί
πάνης, διὰ γὰρ ἔχη
αὐτοῦ, γὰρ νυμφεύσ
δειαν ἐκούσιον γὰρ
εἰς τὴν πατρίδα, τ
ἀληθῆ οἰκονόμον.

ας δαπάνης, φεύγει
 τι, ὅστις κατοικεῖ
 τῶν καὶ νὰ συλλογῶν
 χρεωφειλετῶν καὶ
 δι' ἐν λεπτόν, ἀρνεῖται
 πρέπουσαν τροφήν
 δεομένους καὶ δέν
 γενῆ, ἐὰν πρόκηται
 τῶν κοινῶν καλῶν,
 μέσως, ὁ τοιοῦτος
 ητος· διότι ἔχων τὰ
 εὐεργεσίας ἀληθινὴν
 δραπῶδες αἴσθημα

Ἡ πολυλογία εἶναι
 θρωπίνης συναναστρεφ-
 τῶν καὶ παθῶν, οὐχ
 σύνης, ἀναισχυντίας
 ὁμιλία εἶναι τῶν τε
 πνεῦμα, διὰ τὴν ἀμ-
 γεννᾶ ὡς ἐπιτοπλεῖται
 ὅταν βλέπῃ ἄνθρωποι
 γων, λαλοῦντα ἄμε-
 μενον, χωρὶς νὰ ἀφί-
 σὲ ἴδῃ ν' ἀνοίξῃς τὸ
 ρω τί θέλεις νὰ μοι
 νὰ ὁμολογήσης, ὅτι
 θελες νὰ προβάλης,
 κοπήν καὶ ἀηδέστερον
 λογίαν αὐτοῦ, καὶ σὺ
 δυναθῆς νὰ εἴπῃς τῆ
 σθαι, ὅτι εὐρίσκοντο
 καθημερινῶν παραδε-
 δύο πολυλόγους νὰ σ-
 χισεν ἡ ὁμιλία· ὁ εἷς
 τὸν ἄλλον ν' ἀνοίξῃ
 κινήματων ἐδείκνυε
 μὴ δυνάμενος πλέον
 εὐρεῖ εὐκαιρίαν νὰ λο-
 "Ω τὸν κατάρατον φ-
 Θεὸς νὰ μὲ φυλάττῃ

λοιπὸν οἱ πολὺλο-
ἄλλοις ἴδωσι τὴν ἐ-
προτέρημα φυσικὸν
ον, καὶ πνεῦμα γόν
πολυτιμοτέρα· ἢ δὲ
λέγειν, ἀλλὰ μανία
ἀνοήτων καὶ ἀμαθῶ
ροῦσι πῶς δύναται
λύλογοι κάμνουσιν
ὡς ἀνοήτους καὶ ἀ-
καὶ κρίσιν παρ' ἑαυ-

Διὰ νὰ διορθώτε
λογιζώμεθα, ὅτι εἶ-
τον νὰ πολυλογῆ τ
ράζη καιρίως τοὺς
ἐπιτοπλεῖστον, καὶ
τρίτον, ἀποφεύγου
τους καὶ καταλάλο
νὰ αἰσθάνωνται τ
αὐτῶν· τέταρτον, δ
νὰ λαλῆ, καὶ νὰ δε
μητα, αἱ γυναῖκες
πολυλογίαν· ὅθεν σ
ματος. Τὸ δίκαιον
θῆκον, ἀπαιτοῦσι ν

Τὸ ἀπθεπές θεῶ
λέγεται ὅ,τι πρᾶγμα
καὶ συντόμως εἰς τ
φωνον καὶ ἀνάρμοσ
παραδείγματος χά
διὰ μικρὰν ζημίαν·
ὑπὸ γονέων ἐπισήμ
νεόπλουτον, νὰ ζητ
νὰ φαίνεται μεθύω
προσοχῆς, διὰ νὰ μ
πράξεως.

Ἡ ἀπελπισία εἶν
ξεις βιαίας καθ' ἑαυ
ρήσεις τολμηράς, δ

θόν, ἢ νὰ ἀποφύγη
 ἄνθρωπον ὅμοιον μὲ
 παιγνιδίων αὐτῶν,
 Παιδαριώδης τῶν τε
 τῶμεν εἰς τὰ παρόν
 περ δὲν ἔχομεν· νὰ
 ὑποπτευόμενον· νὰ
 καὶ νὰ καταστρέφω
 τοὺς νόμους τῆς φύσ
 ται ποτέ· μεταχειρί
 ση τὸ ποθούμενον κα
 προκρίνει τὸν θάνατ
 πληπισμένος, ἀλλ' ο
 Κλεομένης ἀπήρχετ
 τοῦ Πτολεμαίου κατ
 τῶν ἀκολουθῶν, Θηρ
 εβούλευεν αὐτὸν νὰ
 » σιλεῦ, τὸν ἔνδοξον
 » πάντες νὰ λέγωμε
 » σιλέως τῶν Σπαρ
 » λος θάνατος δεύτ
 » πλέομεν ἀστοχάσ
 » ζητοῦμεν τὸν μα
 » τοῦ Ἡρακλέους νὰ
 » ξάνδρου καταγομ
 » θέντες εἰς τὸν Ἄν
 » ου, ὅσον καὶ οἱ Μ
 » χώμεθα νὰ ἐξουσι
 » ραδοθῶμεν εἰς ἐκ
 » διπλοῦν σφάλμα,
 » οντες τὸν Πτολεμ
 » γυπτον διὰ τὴν μ
 » εἰς αὐτὴν νὰ δεικ
 » υῖον φυγάδα καὶ
 » τὰ ξίφη, καὶ βλέ
 » ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς
 » πρὸς τοὺς ὑπὲρ τ
 » ἀλλὰ θέλομεν κάθ
 » πην τῆς Λακεδαίμ
 » καί τοι φαινομένοι
 » Ἄνανδρε! τὸ πλέο
 » τὴν αὐτοχειρίαν,

- » ἀτιμωτέραν τῆ
- » εἰς τοὺς ἐχθροὺς
- » πλήθους τῶν π
- » κόπους καὶ εἰς
- » τοὺς ψόγους τῶ
- » νότητος. Ὁ ἐκ
- » ων, ἀλλὰ πρᾶξ
- » μόνον δι' ἑαυτο
- » θερωθῆς ἐκ τῶ
- » ἢ κοινωφελές.
- » ἐγὼ, ν' ἀφήσω
- » ὅμως ἐκεῖναι ἢ
- » ἀποθάνωμεν. »

μέγα πάθος εἶναι
 λογικοῦ, τὸ ὁποῖο
 ἢ πλεον δυστυχῆς
 ἢ δυστυχία, ὡς κ
 τῶντι εἶναι μόνη
 γίνονται καὶ ἀπο
 Ἐνταῦθα, φίλοι
 τῆς ἐπιστήμης τα
 κακίας οὐσιωδῶς,
 ὁ ὀρθὸς λόγος, εὐ
 νῶν, εἰς ὃν ὀφείλο
 πᾶς ἄνθρωπος ἔχε
 ἄλλους ἀνθρώπους
 τὴν μετὰ λόγου π
 σις καὶ ἀνταπόδο
 τερον μέρος ἀπεδε
 ἀνθρώπου, ποῖα
 ἄνθρωπον ὡς μέλο
 συζῆ, ἀπεδείξαμεν
 ἀνθρώπους, καὶ ὅτ
 μεν τινὰ εἶδη, τὰ
 οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν νὰ
 σιν αὐτὸν εὐτυχῆ,
 θέλη νὰ φυλάττη
 κλίσεως, αἱ πλεον
 ἀποδείξεις καὶ τὰ
 μόνον ιδέαι. Ἀλλὰ
 θρωπος δὲν ἐκπληρ
 μᾶται ὁ ἀχρεῖος, »

νην σοφίαν ; Τό-
 ταν τὴν παιδεία
 μένην μὲ τὴν κ
 θρωπος ὁ φίλος
 σταται ἀληθῆς ε
 καὶ τῆς ἀγαθότη
 σθῆ, ὅτι διὰ τὸν
 μιν, δὲν ἔχει χρ
 κατὰ τὸ σύστημ
 ἀντίθεον, ἀδύνα
 τὲ νὰ προξενήσῃ
 καὶ ἂν ἦναι ἡ θ
 ἀδικία εἶναι δικ
 μοῦς, πῶς εἶναι
 ναι φῶς ; Οὕτω
 αὐτὸ μὲ παράλ
 κῶς, ἡμαρτες, ἄ
 σας θείους καὶ ὁ
 τοιοῦτον φοβερό
 ἐξορίση ; πλὴν
 φυσικοὶ καὶ πολ
 εἰς τὸν παραβάτ
 τὸ σύστημα τῶν
 τὸν διὰ τὰς ἀλό
 ονται καὶ τιμωρ
 κακίας ; Ὁ πλοῦ
 αὐτὸν εἰς ἐκπλήρ
 πειδῆ ἢ ἐκπλήρ
 σώματος, οὐδεμί
 γινόμενος ὄργανο
 δύναμις τοῦ διεφ
 κίας αὐτοῦ, κλον
 ψίας, φόβους, ἀ
 Ἴδετε τὴν Ἱστορί
 τυχίας τῶν κακῶ
 εἰσχωρήσατε ὅπο
 τὴν καρδίαν λέγο
 δένα κακὸν ἄνθρω
 Σὺ λοιπὸν, Ἄρ
 ταβολὰς τῆς παρ
 θρωπον ἀγαπῶντ
 ὦν συμφερῶν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Α

00700001327

